

DİLARA KESKİN

BENİM KÜÇÜK

SİMMİM

3

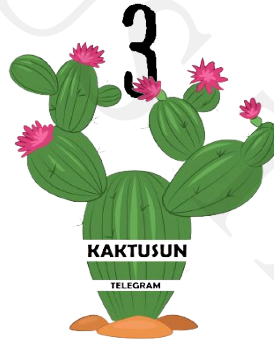

düzenleme @kaktusun

EPHESUS

BENİM KÜÇÜK SİMMİM

düzenleme @kaktusun

D İ L A R A K E S K İ N

1. BÖLÜM

BAĞ

İnsanın yaşadığı bazı anlar vardır. Kalbine hançer saplayan, ruhunda ölü kelebekler yaratan, düşüncelerinin bir labirent gibi iç içe geçmesine sebep olan... Bazı anlar vardır; yaşarken insanı yok eden, en karanlık geceden de beter bir siyahın olduğunu gösteren. Bazı anlar vardır ki o anlar, boşluğun ne demek olduğunu yüreğimizin en derinlerinde hissetmemize neden olur.

İşte, bu da öyle bir andı.

Hiç tanıma fırsatı bulamadığım babam bana sarılmış, gözyaşı dökerken; içten üzüntüsüyle kanser olduğunu itiraf ederken öylece durmuş, gözlerimi doğan güneşe dikmişim. Boğazımda öyle bir yumru vardı ki bir an için nefes alamadım. Dünya durdu ya da ben de dünyayla dönmeye başladım, belki de ikisi birden.

İnsanın sahip olmadığı bir şeyi kaybetmesinin acı verici olmadığına inanmışım bu zamana kadar, yanılmışım.

Ömer'in omuzları hıçkırıklarının tesiriyle inip kalkarken dişlerimi sıktım ve kendime güçlü olmam gerektiğini hatırlattım. Ancak yüreğim yangın yeri yedi ve ben soğukkanlı olmayı nasıl becereceğimi hiç bilmiyordum.

Ellerimi güç vermek ister gibi sırtında dolaştırdıktan sonra, "Çok üzgünüm," diye fısıldamayı becerebildim. "İnan bana, çok üzgünüm."

Hıçkırıklarının dineceğini sanmışım ama her geçen saniye artıyordu. Ne kadardır bu kötü düşüncelerle baş ettiğini, bu durumu ne kadar süredir sakladığını merak ettim.

Dakikalar, belki de saatler geçmişti. Ömer sonunda sakinleşti, bir adım geri çekilip gökyüzüne baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Benimkine benzeyen yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşunca merakla kaşlarımı çatıttım. “Ne garip...” dedi neye tebessüm ettiğini sormama fırsat vermeden. “Sana bu zamana kadar babalık yapmadım. Tam her şeyden pişman olmuş, akıllanmıştım ki Tanrı beni yanına çağırmaya karar verdi.”

“Böyle söyleme,” dedim hiç düşünmeden. “Herkesin başına gelebilecek bir durum bu. Gerekli tedavileri yaptırırsak-”

“Tedavi diye bir şey yok, Eylül,” diye sözümü kesti. Omuzları düştü, başını öne eğdi. Sesinde çaresizliğin getirdiği bir kabulleniş vardı ve bu canımı acıttı. “Hastalık kendini çok geç belli etti.”

Dudaklarımın titremesini engelleyemediğim için içimden kendime küfrettim.

“Yine de bir yolu olmalı,” diye fısıldadım ama o sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

Oradan kaçmak istedim, yok olmak... Her şeyi, tüm kötülükleri arkamda bırakıp gökyüzüne karışmak.

Ama ayaklarım yere kök salmıştı sanki.

Ömer, bir elini yanağıma götürüp ne ara düştüğünü bilmediğim gözyaşımı sildikten sonra bana sarıldı. Kendimi hemen toparlayıp geri çektim ve “Sen istediğin kadar ısrar et,” dedim. “Mutlaka bir yolunu buluruz.”

Ne garipti! Onunla konuşmak istememin sebebi, onu bir daha görmeyeceğimi söylemekti. Oysa şimdi tek düşündüğüm, o savaşırken onunla birlikte zorluklara göğüs germekti.

Ömer'le manzaranın karşısındaki banklardan birine oturduk. Hastalığıyla ilgili konuşmak istemediğini fark ettikten sonra olumlu şeyler söylemek istesem bile kelimeleri yuttum. Hızla gözyaşlarını sildi, yine eskisi gibi neşeli adam oluverdi ama yüreğinin derinlerinde yatan enkazı çoktan görmüştüm.

Arabaya binip beni yurda bırakırken ikimiz de aramızdaki kara bulutları yok saymaya çalıştık. Bu bulutların sebebi birbirimize olan kötü duygularımız değil, gerçeklerin ağırlığıydı.

“Erkek arkadaşın ne yapıyor?” diye sordu aniden.

Sarıtan bahsetmesi yanaklarımın hafifçe yanmasına sebep olurken, “Hiç, dedim. “Derslerine odaklanıyor.”

Hiç inanmıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. “Dövüşçü, motorcu, genç ve derslerine odaklanıyor, öyle mi?”

Dudaklarımda belirlemek isteyen tebessümü engelleyecek kadar dirençli değildim. “Derslerine odaklanması imkânsızmış gibi konuşuyorsun.”

“Öyle çünkü!”

Sesi aniden yükselince dayanamayıp bir kahkaha koyuverdim. Az önce itiraf ettiği şeyin ağırlığı hâlâ üstümüzde olsa da konunun dağılmasından memnundum.

“O iyi biri.”

“Bir gün tanışmak isterim.”

Gözlerimi kocaman açıp ona bakarak, “Ne?” diye sordum. “Nereden çıktı bu?”

“En azından yanında olacak kişiyi görmek istiyorum, şeyden sonra...” Sözleri havada asılı kalırken ikimizin de gülümsemesi düştü. Söylemek istediği şey açıktı: Ben öldükten sonra...

Yüreğimde veşeren sancıya anlam vermeye çalıştım. Şu an kalbimin bu kadar kırılması anlamsız geliyordu. Yanımda oturan adamla villardır hiçbir paylaşımım olmamıştı. Hiçbir veli toplantıma katılmamış, benimle hiç saklambaç oynamamış, yorucu bir günün ardından bana sarılıp her şeyin yolunda olacağıyla ilgili güven vermemişti. Bu adam hiç yanımda olmamıştı, bana bir yabancından daha yabancı olmalıydı ama şimdi onu kaybetmenin hüznünü yüreğimde hissediyordum. Ah, oysa ona hiç sahip olmamıştım ki!

Birden kardeşlerim aklıma geldi. Ben böyle hissediyorsam onların ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

“Yağmur ve Atlas-”

Sorumu tamamlamama fırsat vermeden, “Hayır,” dedi. “Bilmiyorlar.”

“Peki, onlara söyleyecek misin?”

Omuz silkti. “Er ya da geç haberleri olacak zaten. Doğru zaman gelince durumu onlara açıklayacağım.” Sorgulayıcı ve şüpheli bakışlarımı gördükten sonra, “Bakma öyle,” dedi. “Benim için de paylaşması zor.”

Başımı, anladığımı gösterir gibi aşağı yukarı salladım. “Çok güçlü birisin,” diye mırıldandım. “İmkânsızlıktan bahseden doktor, senin karakterini bilmiyordur.”

Gözlerindeki ifade bana hak vermediğini haykırsa da dudaklarını yukarı kıvrırdı ama bu tebessüm zoraki miydi yoksa içten gelen bir teşekkürün simgesi mi, emin olamadım.

Yurdun önüne geldiğimizde ona gülümseyip arabadan indim. Ömer gülümseyip el salladıktan sonra gaza bastı. Güneş tepemizde ıslıl ıslıl parıldarken arabası gitgide uzaklaştı, sokağın sonundan sağa dönerek gözden kayboldu.

O gider gitmez dizlerimin üstüne çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım.

İçimde hüznün melodisi titriyordu sanki. Acı, kalbimde hayat bulmuştu. Her şey bitmiş gibi hissediyordum ama daha hiçbir şey başlamamış gibi de geliyordu.

Hepimiz pervasızca yaşam sürüyorduk. Hayat sanki hiç akıp gitmeyecekmiş gibi hissediyor, gönlümüzce eğleniyorduk. Ölüm bizim kapımızı çalmaz zannediyorduk. Herkesin kapısını çalar ancak bizim kapımızı çalmaz. Kötü şeyler asla bizi bulmaz. Ama işler her zaman böyle ilerlemiyordu. En sevdiklerimiz hatta sevmeye vakit bulamadıklarımız acımasızca sökülüp alınıyordu bizden. İşte, o zaman dünyadaki tüm gerçekler geri çekiliyor, geriye tek bir cümle kalıyordu: *Hepimiz bir gün öleceğiz.*

Omuzlarımda bir çift el hissedince başımı kaldırdım. Açelya ne olduğunu anlamamıştı ancak oldukça endişeli görünüyordu. Kıvrıkcık, kahverengi saçları oldukça dağınık bir topuzun altında toplanmıştı fakat saçına özen göstermeyi bir rafa kaldıracak kadar dehşete düşmüş bir hâli vardı.

Benim gibi yere diz çökerken, “Eylül,” dedi. Kahverengi gözleri korkuyla ışıldıyordu. “Neler oluyor?”

“Açelya...” diye mırıldanırken sesim titredi. “Ömer kanser.”

Dudakları hafifçe aralandı ve titrek bir nefes çekti. Dolan gözlerinden birçok duygu gelip geçti ama onları dile getirmek yerine beni kendine çekip kollarını bedenime doladı. Onun sarılmasıyla daha iyi hissetsem de ağlamam şiddetlenmişti. Ömer’in yanında kendimi tutmak zorunda kalmış ve duygularımı gösterebildiğim ilk anda, hissettiğim tüm yıkımı dışa vurmuştum. Aramızın bu hâlde olmasına rağmen, ben böyleysen onun ne hâlde olduğunu düşündüm.

Söylememişti ancak gözlerinde yaşama olan açlığı görebilmiştim. Sanırım ölümün en kötü geliş tarzı buydu: Geleceğini önceden haber vermek.

Yüzümü silip doğrulduğumda sokağın başından Belçin'in elinde bir market poşetiyle geldiğini gördüm. Açelya'yla bizi gördüğü gibi hantal adımlarını anında hızlandırdı ve koşarak yanımıza geldi. Nasıl görüldüğümüzü bilmiyordum ama her nasılsa ela gözlerine korku dolu bakışlar yerleştirmeyi başarmıştık.

Ayağa kalktığımda kolumdan tutup, "Eylül," dedi. "Ne oldu?"

Yaşananları onunla da paylaşmak isterdim ama tüm enerjim çekilmiş gibiydi. Üstelik durumu tekrar dile getirmeye cesaretim yoktu. Sanki birkaç kelime etmek, hiç var olmamış hayalleri gerçekleştirecek gibiydi.

"Açelya sana anlatacak," dedim ikisini yol ortasında bırakıp yurda ilerlerken. Belçin'in gidişimle birlikte Açelya'yı soru yağmuruna tuttuğu, mırıltılar şeklinde kulağıma çalınsa da duymazlıktan gelerek odama gittim ve üstümdekilerden kurtulup kendimi yatağa attım. Dizlerimi karnıma çektim ve her şeyin geçmesini bekleyerek gözlerimi sımsıkı yumdum.

Hiçbir şey geçmedi, geçmeyecekti de.

Cansu Atik

"Haydi, Cansu," diye bağırdı Efe ağaçların arasında koşarken. Üstündeki kırmızı tişörtün bazı noktaları ve saçları terden sırılsıklam olmuş, siyah şortu bedenine yapışmıştı ama şaşırtıcı bir enerji patlaması yaşıyordu. "Vücudun ne kadar yaşlanmış!"

Onun aksine ben, koşmak şöyle dursun, yürümekten bile aciz kalacak kadar bitiktim. Zar zor attığım adımlarıma, aldığım derin ve sesli nefesler eşlik ediyordu.

Efe bu sabah saat sekizde ısrarcı aramalarına başlamış, sekiz buçuk olmadan kapımda bitmiş ve yeni hayatının ilk gününe başlamakta kararlı olduğu için koşmak istediğini sövlenmişti. *İyi de*, demiştim ona. *Beni niye zorluyorsun?*

Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve boğazımın bir balon misali şiştiğini hissediyordum. Bu yüzden ona cevap vermeye bile enerji bulamadan bir ağaca doğru ilerledim ve dibindeki gölge kısma yığıldım. Efe pes edişimden hiç memnun olmadığını bakışlarıyla belli etse de elimden geleni yaptığımı görüyordu. Bu yüzden mızızlanmak yerine yanıma oturdu.

“Ben spor işini hiç sevmedim,” dedim kendime gelir gelmez. “Yeni hayatında sana mutluluklar. Ben sağlıksız yaşamıma dönmek istiyorum.”

Dalga geçtiğini gizlemeyerek dişlerini gösterip sırtınca pazısına bir tane vurdum ama enerjisi bana da bulaşmıştı. İkimiz de yorgunluktan bir süre sessiz kaldık, doğayı dinledik, bu güzel sabahın tadını çıkardık.

Aramızda oluşan kısa sessizliği, “Yiğit gerçekten de kaydını başka bir okula mı aldıracak?” diye sorarak böldüm. Yiğit’in kararına hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Evet, onunla tanışalı çok olmuyordu. Aslında Belçin hariç üniversite arkadaşlarımla tanışmamızın üzerinden bir sene bile geçmemişti ama bir şekilde onlara alışmıştım. Onlarla konuşmaktan zevk alıyor, derdimi açınca huzurlu hissediyordum. Bu yüzden Yiğit’in gideceğini duymamla şokla karışık kuvvetli bir üzüntü yaşamıştım.

Efe başını hafifçe salladı. “Hiçbir şeyin net olmadığını söylüyor ama bana kalırsa kararını çoktan verdi. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

Sinirle dişlerimi sıkmadan edemedim. “Sırf Eylül duygularına karşılık vermedi diye bize böyle bir şey yaşatmaya ne hakkı var? Arkadaş grubumuz dağılıyor resmen.”

Kaşlarını hafifçe kaldırırken bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı. “Yiğit’in bu durumdan memnun olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. “Hissettiği kırgınlığı bize yansıtmamaya çalışıyor ama mutsuzluğu her hâlden belli oluyor. Kim sevdiği kızla, bir başkasına âşık olduğunu bilmesine rağmen arkadaş kalmaya devam eder? Ne yani, bu mutsuzlukla yaşamaya devam mı etsin?”

Efe’nin her kelimesinde haklı olduğunu biliyordum ama “Bir tık abartmadı mı?” diye sordum yine de. Yiğit’in kararını değiştiremeyeceğimi bildiğimden olsa gerek, birden ona kuvvetli bir öfke hissetmişim. Bu öfkemin tek sebebi de kuşkusuz ona olan sevgimdi.

“Bazı insanlar duygularını uçlarda yaşar,” diye karşılık verdi. “Birilerinden çok çabuk etkilenebilir, onları çok çabuk sevebilirler. Sevgileri karşılıksız kaldığında da kuvvetli bir acı çekebilirler. Yiğit’in durumu da bundan ibaret aslında. O, her zaman Eylül’ün yanındaydı. Her zaman ona destek çıktı. Elbette bunu kimsenin suratına vurma amacıyla söylemiyorum. Sonuçta Yiğit bunların hepsini kendi isteğiyle yaptı. Benim anlatmak istediğim şey, ona olan sevgisinin kuvvetli olduğu, ona bağlandığı ve bu yüzden de şu an yaptıklarının abartı olarak nitelendirilmemesi gerektiği.”

Gözlerimi kırıştırdırken, “Neden bu kadar yükseldin?” diye sordum. “Alt tarafı basit bir yorumdu.”

“Çünkü onu en iyi ben anlıyorum,” derken sesi öfkeden çok uzaktı. Mavi gözlerinde saf bir hoşgörü ve hüznü vardı. “Ben de sana âşıkken Deniz’den hoşlanmanı izlemek ve beni terslemelerine ses çıkarmamak zorundaydım. O da Eylül’ün, Sarp’a olan aşkını izliyor. Bunun ne kadar kalp kırıcı olduğunu bilmiyorsun, Cansu.”

Efe bunları çok basit bir şeymiş gibi kolaylıkla dile getirmişti ama suratıma tokat yemiş gibi hissettim. Boğazım kurudu, ellerim buz kesti. Heyecandan kalbim gümbür-

dedi. Ne söylemem gerektiği hakkında hiç böylesine kafa karışıklığı hissetmemiştim.

En sonunda düşüncelerimden oluşan koca havuzun içinden birkaç kelime ayırt edip, “Kendimi aptal gibi hissediyorum, dedim. “Seni bu kadar incittiğimin hiç farkında değildim.” Dudaklarımın kenarını gerginlikle kemirdim. “Aslında grupta sadece bana bulaşmandan anlamalıydım ama nedense bunun basit bir şaka olduğuna kendimi inandırmıştım. Belki de o sıralar Deniz’den hoşlandığım için böyle düşünmek işime gelmişti, bilmiyorum.”

Deniz’in adını duyar duymaz yüzü düştü ama çaktırmamaya çalıştı. Yine de ruh hâlindeki değişimi anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

“Deniz’in de flörtü varmış bu arada,” derken göz ucuyla bana baktı. “Haberin var mıydı?”

Başımı hafifçe iki yana sallarken, “Yok,” dedim. “Nereden olsun?”

Gözlerini kısıp bu sefer doğrudan yüzüme baktı. “Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. “Evet, bu kadar.”

“Neye güldüğünü anlamıyorum.”

“Beni güya gizliden gizliye test etmene ama bunu çok açık bir şekilde yapmana.”

Kekeleyerek, “B-Ben seni test etmiyorum,” diye inkâr etti fakat kendini açık etmişti bir kere.

“Efe,” dedim bedenimi ona çevirip. “Deniz’den geçmişte hoşlandım çünkü çok kibar, iyi kalpli ve sevecen biri.”

“Cansu,” dedi duymaya tahammül edemiyormuş gibi. “Arkadaşımı çok seviyorum ama böyle söylemesen-”

“Ama hislerim geçmişte kaldı,” diye anlatmayı sürdürdüm. “Artık Deniz için kalbim çarpıyor. Evet, ona değer veriyorum ve mutlu olmasını istiyorum ama duygularım arkadaşlıktan öteye geçmiyor. Bundan sonra geçmesini de istemem zaten.”

Bakışlarını toprağa sabitleyip sertçe yutkundü. Kafasındaki her neyse onu uzunca bir süre tarttıktan sonra, “Sana karşılık verseydi-” diye lafa girdi.

“İyi ki karşılık bulmamışım,” dedim hemen.

Gözlerini şaşkınlıkla kırıştıtırıp bana baktı. “Neden?”

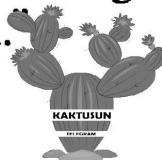
Dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. Bunu söylemek ne kadar doğrudu, hiçbir fikrim yoktu ama “Duygularıma karşılık bulsam gözümün önündeki elması nasıl fark edebilirdim?” diye sormaktan kendimi alamadım.

Efe'nin dudakları aralanırken cildi ışıldadı sanki. Gözlerinde öyle bir parıltı oluştu ki kalbim pelte gibi eridi. Onun duygularında böyle bir etkim olduğu için sevinmeli mi yoksa şaşkınlıktan bayılmalı mıydım, emin değilim.

Kalbim gümbürderken şok içinde kararımı çok uzun bir süre önce verdiğimi ancak bunun şu ana kadar farkında olmadığımı anladım. Evet, ben Efe'yle olmak istiyordum. Beni istediği için değil, komik biri olduğu için değil; kendim için. Onunlayken mutlu olduğum için.

“Efe-” diye lafa girdim ama telefonumun zili uğursuz bir ses gibi aramızda yankılanınca lafım ağzıma tıklandı. Telefonu çıkardığımda Belçin'in aradığını gördüm ki bu şaşırtıcıydı. Efe'yle olacağımı biliyordu. Onun gibi bir çöpçatan ne olursa olsun bizi bölmek istemezdi. Demek ki önemli bir şey olmuştu ki beni arama ihtiyacı hissetmişti.

Telefonu kulağıma götürdüm. Daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, “Çabuk yurda gel,” dedi Belçin. “Çok kötü, Cansu. Çok, çok kötü.”

“Ne oldu?” derken Efe’yi ürkütmemek için sakın kalmaya çalıştım ancak sesimin titremesini engelleyemedim.

“Eylül’ün babası,” dedi Belçin. Ağlamak üzereydi ya da ağlıyordu, emin değildim. “Kansermiş.”

“Ne?” Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki yanımdaki Efe telaşlanarak bana baktı.

“Hemen yurda gel,” dedi Belçin. “Eylül’ün yanında olmalıyız.”

Bunlar, telefonu kapatmadan önce söylediği son sözlerdi. Hattın öteki ucundan kapanma sesi geldiğinde ilk birkaç saniye hareket edemedim. Tamamen uyuşmuştum, şok içindeydim.

“Cansu,” dedi Efe. “Ne oluyor? Korkutma beni.”

Aklım hiç olmadığı kadar karışmıştı. Birkaç saniye önce duyduğum şeylerin hayal ürününden ibaret olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım ama gerçekler kanlı canlı bir insan misali karşımdayken bunu yapmak çok zordu.

Bu kız babasını daha yeni bulmuştu ve şimdi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, öyle mi?

“Cansu.” Efe omuzlarımdan tutup bedenimi sarsarken ona döndüm. Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda derin bir nefes aldım. Ciğerlerim sanki yüzyıllardır oksijene aç gibi hissediyordum.

“Eylül’ün babası kansermiş,” deyiverdim bir çırpıda. Dudaklarımdan dökülen kelimeler, az önce hissettiğim duyguları şimdi Efe’nin gözlerinde görmeme neden oldu.

“Nasıl yani?” diye soludu. “Bir yanlışlık olmasın?”

Sonunda şoku atlattığımda başımı iki yana salladım. “Keşke,” dedim. “Ama Belçin’in sesi kuşkuya mahal vermeyecek kadar netti.”

Ayağa kalktığımda Efe de benimle ayaklandı. "Lütfen sizinkilere bir şey söyleme," demeyi akıl ettim sonunda. "Şimdiden ortalığı karıştırmayalım."

Efe başını belli belirsiz salladıktan sonra bana ayak uydurarak ağaçların arasında ilerlemeye başladı. "Bana haber vermeyi unutma ama," dedi ilerlerken. "Meraktan deliririm."

Başımı hafifçe salladım ama söylediklerini algılayabildiğimden emin değildim. Aklım öyle karman çormandı ki ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Zihnimin içi karmakarışıktı.

Ve bu korkunç karışıklık, ben yurda gidene kadar devam etti.

Yurda varana kadar akla kararı seçmiştim. Tanıdık bina görüş alanıma girer girmez o kadar rahatlamıştım ki derin ve rahatlamış bir nefes koyuverdim.

Apartmanın küçük bahçesine açılan demir kapıyı ittiğimde yurdun kapısına uzanan merdivenlerde Belçin ve Açelya'yı görünce ürkmeden edemedim. Üstlerinden kamyon geçmiş gibi görünüyorlardı. Onlara doğru ilerlememi sessizlik içinde izlediler.

Sağ tarafta oturan Açelya'nın yanına otururken, "Eylül nerede?" diye sordum.

"Odada," dedi Belçin. "Dinleniyor." Gözlerini kapattı ve derin, titrek bir nefes aldı.

"Hâlâ aklım almıyor," dedim. "Nasıl olabilir?"

"Detayları biz de bilmiyoruz," dedi Açelya. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Pek konuşamadık, hemen içeri gitti." Elini kıvrıkcık saçlarına daldırıp öfkeyle karıştırdı. "Arkadaşım yukarıda kendini hırpalıyor ama benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Ne berbat bir insanım böyle?"

"Saçmalama, Açelya," derken sırtını sevecenlikle sıvazladım. "Sen ne yapabilirsin ki? Geleceği belirleyen ilahi

bir gücün yok sonuçta, kendini suçlama. Şu an elimizden gelen en iyi şey Eylül'e kafasını toplaması için biraz zaman vermek. Sonrasında yanına gidip onunla konuşacağız, derdini paylaşacağız.”

Fakat ben bunları söylerken tanıdık bir silüet arkamızdaki merdivende görününce lafım yarıda kaldı ve Eylül'le göz göze geldim. Üstüne siyah bir şort ile siyah bir tişört geçirmişti. Kahverengi saçlarını tepesinde sıkı bir topuzun altında toplamıştı. Yüzünde sert bir ifade vardı ama yeşil gözleri, ruhundaki yıkımı yansıtıyordu.

Arkadaşını görür görmez ayaklanan Belçin, “Eylül,” diye soludu. “İyi misin?”

Sorusunun saçmalığını anlaması için tek kaşımı kaldırıp arkadaşına baktım. Bakışlarım âdeta, *Bunu söyleyecek kadar akılsız mısın? Elbette iyi falan değil,* diyordu. Arkadaşım bakışlarımı yakalayınca hak verir gibi yüzünü buruşturdu.

Eylül elini havada savuşturup her şeyin yolunda olduğunu söylerken dudaklarına yapay bir gülümseme yerleştirdi. “Beni merak etmeyin.”

Eylül yanımızdan geçip giderken, “Nereye?” diye sordum.

“Çember'e.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sabahın erken saatleriydi. O yüzden bu saatte dövüş olmadığını biliyordum. “Bu saatte mi?” dedim gözlerimi kısarken.

Neden bahsettiğimi anlamış olacak ki, “Antrenmana gidiyorum,” dedi. Onunla gelmemi isteyip istemediğini sormak üzereydim ki kelimelere dökmediğim bu soruma sanki cevap vererek yanımızdan geçti, hafif bir tempoyla koşarak ilerledi.

“Efken’i aramalıyız,” dedi Açelya, Eylül gider gitmez.

“Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim,” dedi Belçin. “Efken ve Eylül çok uzun bir süredir tanışıyorlar. Aralarındaki iletişime müdahale etmek istemiyorum.”

“Müdahalesi mi kalmış bunun?” dedi Açelya. “Çember’de vakit geçirmek Eylül’e iyi geliyor. En azından Efken’i uyaralım, Eylül’ün yanında olsun.”

Belçin, Açelya’ya katılmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ama Açelya onu duymazdan gelerek telefonunu çıkardı, Efken’le konuşmak üzere yanımızdan ayrıldı.

Eylül Cesur

Vakit öğle saatini bulduğunda Çember’deydim. Bu saatte dövüş olmadığı için içeride, çalışanlar haricinde kimse yoktu. Birkaç kişi bana bakıp tebessüm ederken birkaç da bir dönem Nemesis için dövüştüğümü unutmadığından olsa gerek, somurtarak başını çevirdi. Dürüst olmak gerekirse şu an onların ne yaptığı umurumda bile değildi.

Sessizce bodrum katına inen merdivenleri geçtikten sonra kasvet saçan kafese girdim. Etraftaki loş ışık eşliğinde ısınmaya başladım. Kendi kendime zıplıyor, vücudumu geriyor, eğilip kalkıyordum.

Bodruma ulaşan kapı açılınca dişlerimi sıkıp gelen kişiye içimden küfrettim. Burada olmak düşünmemi, hüzünlennememi engelliyordu. Burada geçirdiğim süre altın değerindeymiş gibi hissediyordum ve şu an biri bunu elimden alıyordu.

Öfkeli bakışlarım, merdivenden inen kişiyi görünce yumuşadı.

“Efken,” dedim daha çok soru sorar gibi. Uzun boylu olduğundan, merdivenden inerken tepeden sarkan ampu-

le değmemek için kafasını eğmek zorunda kalmıştı. Sarı saçları eskisine nazaran oldukça uzundu, bu yüzden öne düşen perçemlerini bir toka yardımıyla başının arkasında toplamıştı. Loş ışığa rağmen yeşil gözlerindeki kırgınlık kendini belli ediyordu.

Onu görür görmez bildiğini anladım.

Dudaklarım büzüldü, karnıma kramplar girdi. Hiçbir şey söylemeden kollarını iki yana açtığında gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaştı ve sonunda, daha fazla kendimi tutamayıp öne atladım ve kollarımı beline sardım.

Efken, şu dünyada en değer verdiğim insanlardan biriydi. Biricik dostumdu, kardeşimdi. Ne zaman yanımda olmasına ihtiyacım olsa tüm gemileri yakar, elimi tutmak için yanıma gelirdi.

Ve şimdi yaptığı şey yine buydu.

Başım onun göğsüne yaslıyken ve dudaklarımdan hıçkırıklar dökülürken Efken'in teselli verircesine saçlarımı okşayan elini hissettim. "Her şey düzelecek," dedi ama bu ihtimale tutunmayı bırakalı çok olmuştu.

"Hiçbir şey düzelmeyecek, Efken," dedim. "Kader ortaya çıkıp en karanlık kartını defalarca oynayacak ve biz hiçbir şey yapamayacağız."

"Yapma böyle," diye mırıldandı. "Bu kadar karamsar olmak sana göre değil."

Yaklaşık yarım saat boyunca kafeste bağdaş kurmuş bir şekilde oturup sohbet ettik. Ben, her şeyin ne kadar berbat olduğundan bahsederken o, bardağın dolu tarafından bakmak için yemin etmiş gibiydi.

Sohbetimiz, kafese inen bodrum kapısı tekrar açılınca sekteye uğradı. İçeri Sarp girince ruhum aynı anda hem hafifledi hem de ağırlaştı. Ona bakmak kalbimde kelebek-

lerin uçuşmasına neden oldu ancak onu o kadar çok seviyordum ki en güçsüz yanım onu görünce su yüzüne çıkıyor, Sarp'a sığınıp tüm zehrini akıtmak için can atıyordu.

Sarp üstüne fime rengi, güzel vücudunu saran bir tişört giymiş; kahverengi saçlarını özenle taramıştı. Ela gözleri beni görünce ışılsa da hissettiği mutsuzluğu yansıtmaktan kaçınmadı.

"Sarp'a ihtiyacın olduğunu düşündüm, dedi Efken. Bir yandan da hafif bir tebessüm eşliğinde ayaklandı. Ona minnettar bir gülücük sundum ama cümle kuramayacak kadar yorgundum.

Efken bizi yalnız bıraktıktan sonra Sarp yanıma oturdu. İnsanı güvende hissettirircesine avucunu elimin etrafına sardı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sorusuna hemen cevap vereceğimi düşünmüştüm ama kısa bir an duraksamadan edemedim. En sonunda yaşanan gözlerim eşliğinde, "Kaybolmuş gibi," dedim. "Sanki karanlık bir ormandayım, çıkışı bulamıyorum. Ne zaman kurtuluşa yakın bir şey görsem etrafım kara ağaçlarla kaplanıyor."

Bir elini boynuma sarıp kendine çektikten sonra şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Kendimi inanılmaz derecede yetersiz hissediyorum," diye kendisini suçlarcasına konuşunca şaşırmadan edemedim. "Burada, yanımda mutsuzluktan kıvraniyorsun ama ben sevgimi sunmaktan başka bir şey yapamıyorum."

Dudaklarımda minnettar bir gülümseme oluştu. "İnan bana, kalbi kırık bir insana yapabileceğin en büyük iyilik bu."

2. BÖLÜM
ÇEMBER

Atlas Yavuz

Babam benimle önemli bir şey konuşacağını söylerken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bu sakin haziran akşamına rağmen ensemdeki tüyler diken diken oldu ve içimi sarsıcı bir huzursuzluk kapladı. Her ne kadar ailecek çıkacağımız tatille ilgili sürpriz planlarından bahsedeceğini söylese de ben farklı bir şey olduğunu hissediyordum. Hatta hissetmekten de öte, yüreğimin derinliklerinde bunu biliyordum.

Çalışma odasına girdiğimizde babam kapıyı kapatırken onu inceledim. Beyaz, dizine kadar uzanan bir şortla siyah bir tişört giymişti. Son zamanlarda nedenini bilmediğim bir yorgunluğu vardı. Bu yorgunluk sadece yüzünden değil, bedeninin her yerinden yayılıyordu. Kahverengi saçlarına yer yer ak düşmüş, yeşil gözlerinin köşelerinde çok belirgin olmasa da kazayakları oluşmuştu.

Ben ahşap çalışma masasının önündeki tekli koltuklardan birine otururken babam da karşımdaki koltuğa oturdu. "Lafı çok uzatmak istemiyorum," derken birkaç kez duraksadı, derin nefesler aldı. Bana her ne söyleyecekse tüm iradesini kullanması gereken, zorlu sözcükler dökülecekti ağzından belli ki.

Bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama "Beni korkutma, baba," demekten kendimi alamadım.

Dizlerini dizlerine yaslayana kadar eğildi ve bakişlarını, birleştirdiği ellerinde sabitledi. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama artık öğrenmen gerekiyor. Bu sabah Eylül'le konuştum."

Sözcüklerini tamamlamadan, “Artık seninle konuşmak mı istemiyor?” diye sordum. Şaşırarak başını kaldırıp bana baktı. “Çok belliydi,” dedim. “Duygularını görmezden gelmeye çalışıyordu çünkü aramızda olmak ona da iyi geliyordu ama geçmişi bir türlü silemedi. İyi bile dayandı, çaba sarf etti.”

“Aslında görüşmemizin temel amacı buydu,” diyerek beni onayladı. “Benimle artık iletişim kurmak istemiyordu ama konuştuğumuzda vazgeçti.” Ona bir sürü soru sormamak için kendimi dizginlemem gerekmişti. “Atlas,” dedi derin bir nefes alıp. “Ben kanserim.”

Ne duyduğumdan bir an için emin olamadım.

Gözlerimi kırıştıtırırken hafifçe aralanan dudaklarımdan birkaç kesik nefes aldım. Zihnim, kulaklarıma ona ilettiği sözcükleri bana sonsuzluktan da uzun gelen bir süre boyunca süzgecinden geçirirken taş kesilmiş gibi babamın suratına baktım. Bir üşüme hissi ellerimi kapladı, oradan tüm bedenime yayıldı.

Yaşadığım şoku, konuşma kabiliyetimi tekrar kazanacak kadar atlattıktan sonra, “Ne?” diyebildim sadece.

“Bunu çok uzun bir süredir söylemek istiyordum ama bir türlü cesaretimi toplayamadım. Eylül bu sabah benimle konuşmak istemediğini söyleyince dudaklarımdan gerçekler dökülürdü. Düşüncesi bile iğrenç ama sanırım kendimi acındırmak istedim, bilmiyorum.” Öne eğdiği başını ellerinin arasına alıp saçlarını karıştırdı. “Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum artık.” Ellerini başından çekti fakat yerdeki halıyı izlemeyi bırakmadı. “Ancak şunu itiraf etmeliyim ki gerçekleri söyler söylemez inanılmaz bir hafifleme hissettim. Sanki bunun için bekliyormuşum da haberim yokmuş gibi geldi. O yüzden durumu sana da anlatmak istedim.”

Babam o kadar kolay konuşuyordu ki söylediklerinin hayal ürünüm olup olmadığını merak ettim. Anlattıkları

rı son bulduğunda sessizlik içinde yüzümü inceleyince, “S-Sen, diye kekeledim. “Baba,” diye soludum hemen ardından. Sesim daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Göğsüm hızla inip kalkarken kontrolümü kaybetmenin eşiğine geldiğimi hissettim. Yumruklarımı sıkıp hafifçe uzamış tırnaklarımı avuç içlerime batırdım.

“Tedaviye-” diyecek oldum ama başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca laf ağzıma tıkanı.

“Hastalık kendini çok geç belli etti, oğlum,” dedi. “Tedavi diye bir şey yok. Çok ilerledi. Kalan birkaç aylık ömrümü beyhude bir çaba uğuruna kurban etmek istemiyorum. Sizlerle, ailemle, dostlarımla vakit geçirmek istiyorum.”

“Baba, dedim tekrar. Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu sanki. “Pes mi edeceksin?”

“Pes etmedim,” derken dudaklarında insanın sinirini bozan, tatlı bir gülümseme oluştu. “Boş yere savaşmayı bıraktım sadece.”

Üstümüze kara bir bulut gibi çöken sessizliği, “Yağmur ve anneme ne zaman söyleyeceksin?” diye sorarak dağıttım.

Elini ensesine götürdü. “Bilmiyorum. Birkaç güne durumu onlarla da paylaşırım.”

Durum mu? Senin ölümün durumdan mı ibaret? Ciddem böyle mi düşünüyorsun?

Dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri sertçe yutkularak bastırdım. “Yağmur’la ben konuşurum,” dedim. “O fevridir, ne yapacağı belli olmaz. Ben onun dilinden anlarım, sen annemle konuşursun.”

Hafifçe kalkan kaşlarının altındaki gözlerinde samimi bir şaşkınlık vardı. “Senden böyle ağır bir şeyi isteyemem, Atlas.”

Fvet, isteyemezsin çünkü buna hakkın yok. Ama ne var, biliyor musun? Sen hakkın olsun olmasın, hiçbir şeyi şu zamana kadar umursamadın. En ağır yükleri her zaman omuzlarıma bıraktın ve nasıl olduğumu bir kere bile sormadın. Yağmur'un hırçınlıklarıyla uğraşan hep bendim. Kavga ettiğinizde annemi ben sakinleştirdim. Bahadır'la yeterince ilgilenmediğin zamanlarda onu teselli edip beyaz yalanlarla kandırdım. Ah, Eylül'le iletişime geçen bile bendim. Tüm bunları senin yapman gerekirdi bu iğrenç sorumlulukları ben göğüsledim. Ve şimdi böyle mi teşekkür ediyorsun? Ölüp beni daha büyük bir hüznle baş başa bırakarak mı?

“Sorun değil,” dedim sadece. “İnan, sorun değil.”

Annem ve babam biraz hava almak üzere dışarı çıkarırken annem hâlimden gayet memnun görünüyordu. Kahverengi gözleri ışıldıyordu. Kum sarısı saçlarını açmıştı ve yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Kocasıyla aşk dolu bir yürüyüş yapacağını düşünüyor, onu hiçbir derdin beklemediğine inanıyordu.

Bu hâlini aklıma kazıdım. Her şeyden habersiz, samimiyetle gülümseyen bu kadını zihnime ilmek ilmek işledim. İçimden bir ses, bu kadını bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

“Bahadır zaten arkadaşında kalacak bu gece,” dedi annem. “Siz de Yağmur'la ortalığı çok dağıtmamaya çalışın.”

“Çocuk değiliz, anne,” diye ona güvence verdim. “Emimim ki ebeveynimiz olmadan geçireceğimiz birkaç saatin üstesinden geliriz.”

Saçlarını karıştırırken yüzünü buruşturdu. “Çok bilmiş seni.”

Sinirlerini bozabilirdim, normalde ona sataşırdım ama yapmadım. Gülümsedim.

Annemle babam gittikten sonra tüm gece odasından çıkmayan kız kardeşimin yanına doğru ilerledim. Hep birlikte yemek yediğimiz günden beri babamla konuşmuyordu. Sarhoş olduğu ve babama, *Neden yaşıyorsun ki?* dediği günden beri...

Yağmur'un kapısını tıklattıktan ve içeri girmemi söyleyen bir cevap aldıktan sonra kapıyı araladım. Kız kardeşim pembe şortu; bol, siyah tişörtüyle yatakta uzanıyor, elindeki telefonu sıkılmış yüz ifadesiyle kurcalıyordu. Muhtemelen yine sosyal medyada birilerinin profillerini inceliyor, onları aptallıkla yaftalıyordu.

Yatağa oturup elindeki telefonu aldım ve yatağının yanındaki beyaz komodine bıraktım. "Babamıza bu kadar tepki göstermeyi bırakmalısın," dedim doğrudan söze girerek. Amacım önce babama olan öfkesini çürütmek, ardından gerçekleri ona açıklamaktı ama Yağmur beni şaşırtmayarak gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve komodindeki telefonu alıp rastgele profilleri incelemeye devam etti.

"Yağmur," dedim istemeden sert bir ses tonu takınarak. "Seninle konuşurken yüzüme bak."

Derin bir nefes aldı ve telefonu yatağının kenarına bıraktı. "Dinliyorum, ağabey," dedi yapay bir tatlılık ve saygıyla.

"O deniyor," dedim. Babamı bu konuda savunacağımı söyleseler katıla katıla gülerdim ama ne gariptir ki bugün geldiğim durum tam olarak buydu. "Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Onun için işleri kolaylaştıramaz mısın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bari sen cahil cahil konuşma," diye tersledi. "Eylül'e ayrı, bize ayrı çektirdiler üç kuruşluk uçurları yüzünden."

"Böyle konuşma."

"Ne var?" diye meydan okudu. "Kendine engel olmadığı, sadakatten uzak olduğu ve bir kadının yatağına

girdiği için hepimizin hayatını mahvetti. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı istiyorsa çok bekler.”

“Bu zamana kadar böyle öfkeli değildin,” dedim. “Aksine. her şeyden Eylül’ü sorumlu tutardın. Ne oldu da babamıza böyle düşman oldun birden?”

“Onu suçlamadım,” dedi sanki ortada göremediğim bir gerçek varmış gibi sabırsızca. “Yani tamam, suçladım ama yaptığım şey daha çok onu suçlamak istemektir. Böylesi daha kolaydı benim için. Babamın ne kadar haksız olduğunu göz ardı etmek işime geliyordu fakat zamanla gözüm açıldı. Eylül’ün bir suçlu olmadığını, aslında bir kurban olduğunu kabul ettim. Bunu kabullenmek benim için zordu ama asıl can sıkıcı olan, benim de kurban olduğumu fark etmek oldu.” Derin, dertli bir nefes aldığı anda onu ilk kez böylesine yüreğini açarken gördüğümü fark ettim. “Eylül bir keresinde bana, babamızın ikimize de aynı sevgisizliği sunduğunu söylemişti. Onun söylemesine göre beni bağrına basarak, onu yok sayarak sevgisizliğini gösteriyordu. Bu sözleri her ne kadar inkâr etsem de geceler boyu zihnimde dolandı. En savunmasız anımda her şeyi silip süpürerek kulağıma fısıldadılar ve ben bu gerçekleri daha fazla reddedemiyordum. Babamıza öfkelenmeden edemiyordum. Yıllarca bir yalanın içinde yaşadık, Atlas. Yıllarca mutluymuşuz gibi rol yaptık. Hayatımız tamamen *mış* gibi yapmakla geçti ve biz bunu o kadar normalleştirdik ki doğrunun ne olduğunu unuttuk. O yüzden Eylül kendini gösterince düşünce zıtlıkları yaşadık, birbirimizden koptuk.”

Sözlerinden doğruluk akıyordu, hem de her kelimesinden. “Haklısın,” dedim. “Ama geçmişi tartışmanın kime ne yararı var, söyle bana.”

“Geçmişi sonsuza dek tartışacak değilim elbette,” dedi. “Ama biraz burnu sürtsün istiyorum. Babamla uzun bir

süre konuşmamaya kararlıyım. Birkaç ay sonra düzeltirim aramızı.”

Titremek isteyen dudaklarımı zapt etmek için birbirine bastırdım. Ağlamamak için tüm gücümü kullanıyordum.

Yağmur’a birkaç ayı olduğunu düşündüren neydi?

Tırnağının uçlarını kemirirken, “Pislik,” dedi.

Babamdan bahsettiğini çok iyi bildiğimden, “Böyle söyleme,” diye soludum. Yüzümün karardığını, ruhuma kara bir fırtınanın çöktüğünü hissediyordum ama kız kardeşim, babamıza olan nefretinde o kadar kaybolmuştu ki yanındaki mahvoluşumu fark etmedi.

“Onca şeyin üstüne çıkıp bir de...” Öfkeden sözünü bile tamamlayamadı. “Yüzsüz!”

“Sus, Yağmur,” dedim fısıldarcasına.

“Sözlerimin arkasındayım,” diye konuşmayı sürdürdü. “Cidden, neden yaşıyor ki?”

Son cümlesi benim için bardağı taşıran son damlaydı.

“Sus, Allah’ın cezası, sus!” Dudaklarımdan öyle bir çığlık koptu ki boğazım acıdı. İçimde çağılayan öfkeyi engelleyememiş, gün yüzüne çıkmasına mâni olamamıştım. Bağırışım, yatağında uzanan kız kardeşimin hissettiği korku yüzünden titreyerek doğrulmasına neden oldu ama ben öfkemin bir zerresini bile söküp atamamıştım. Komodinin üstündeki gece lambasını alıp karşıdaki duvara fırlattığımda Yağmur’un dudaklarından bir çığlık koptuğunu duydum ama sesi zihnimin çok gerisinden geliyordu. Sanki bu dünyadan olmayan bir kızın sesini duyar gibiydim.

Bir şeylere zarar vermenin beni sakinleştireceğini ummuştum ama aksine, içimdeki şiddet açlığı katlanarak arttı. Bir hışımla hareket edip çalışma masasını dağıttım. Bir

şeyleri parçaladıkça yok etme isteğim daha da çoğalıyordu ama yüreğimdeki yangın sönmeye yaklaşmıyordu bile.

Sandalyeyi kapıp yere sertçe vurdum ve parçalara ayırdım. Sanki her şey bir film den ibaretmiş gibiydi. Gözlerimin önünde olup biten hiçbir şeye müdahale etme şansım yokmuş gibi geliyordu.

“Atlas, dur artık!”

Yağmur’un yatağının önüne geldiğimde kız kardeşimin şok içinde bana baktığını gördüm. Sanki ağabeyine değil, bir canavara bakıyormuş gibi ürkmüş görünüyordu. Yeşil gözlerinde saf bir dehşet vardı ve dizlerini kendine çekip köşeye sinmişti. Bu hâli canımı acıttı ama kontrolümü çoktan kaybetmiştim.

“Neden yaşıyor, değil mi, Yağmur?” diye sordum neredeyse hırlayarak. “Haklısın, babamızın ölmesi gerekiyor sonuçta.”

“Aptal mısın sen?” diye bağırdı. “Kafayı yedin iyice.”

“Duaların kabul oldu, kardeşim. Senin adına mutluyum.”

Yağmur’un öfke dolu gözleri anında yumuşadı ve yerini şaşkınlığa bıraktı. Bu bakışı biliyordum. Babam bana hastalığından bahsettiğinde muhtemelen tam olarak ben de böyle bakmıştım.

“Ne?” dedi Yağmur belli belirsiz. Tıpkı benim gibi.

“O kanser,” derken sesim titredi. Başımı çevirip odayı incelediğimde ne yaptığımı ilk kez gerçekten gördüm ve dudaklarım aralandı. Yağmur fevri olduğu için onunla konuşma görevini üstlenmişim ama birkaç sözcük yüzünden kontrolümü kaybedip kızın odasını savaş alanına çevirmiştim.

Kardeşime olan kızgınlığım, yerini ağır bir suçluluk duygusuna bıraktı. “Yağmur,” derken sesim fısıltıdan

farksızdı ama onun beni duyduğunu biliyordum. Bakışlarım âdeta hipnotize olmuşum gibi kardeşimin odasında gezindi. “Bana ne oldu, bilmiyorum. Çok özür dilerim. Hemen odanı-”

“Atlas, sen salak mısın?” diye bağırdı Yağmur. “Az önce ne söylediğinin farkında mısın?”

Gözleri öfkeyle açılmıştı. Derin bir nefes alıp yanına gittim ve yanına oturup sırtımı yatak başlığına yasladım. “Sana bu şekilde söylemek istemezdim,” dedim. Gözlerim yanıyor, gözyaşları yanaklarımdan süzülme için yalvarıyordu. “Yaşadığım şok, öfke... Her şey üst üste bindi. Sen de böyle konuşunca bir an kontrolümü-”

Ama sanki o, tüm bu gereksiz kelimelerle ilgilenmiyor gibiydi. “Tedavi edilir,” derken sesinde kırılğan bir umut vardı ve bu umut, bastırdığım tüm duygularımın gün yüzüne çıkmasına sebep oldu, gözlerim doldu.

“Keşke,” derken sesim titredi. “Ama çok geç.”

Hıçkırıklarını döktüğü dudakları titrerken yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Başını öne eğip elleriyle yüzünü örttüğünde kollarımı bedenine sardım.

“Ağla,” derken onunla birlikte ben de gözyaşı döküyordum. “Hislerini sakın zapt etme, özgürce ağla.”

Eylül Cesur

Babamla konuşmamızın üstünden üç gün geçmişti. Yaşananları hazmetmek benim için hâlâ zordu ama bu zorlu süreci dostlarım ve Sarp sayesinde olabildiğince az hasar alarak geçiriyordum. Şimdiyse siyah sırt çantamı sırtıma takmış; siyah bir şort ve kırmızı, bol bir gömlek giymiş; hastanenin yolunu tutmuştum.

Atlas öğle vakti arayıp babamızın hastane kontrolü olduğunu söyleyince Ömer’i tekrar göreceğim düşüncesi ru-

humda derin bir telaş oluşmasına neden olmuştu. Evet, üç gündür onunla telefonda sık sık konuşmuştum ama nedenini bilmesem de onu görmekten ölesiye korkuyordum.

Hastaneye geldiğimde Atlas'ın talimatlarıyla gideceğim veri buldum. Sonunda dördüncü kata çıktım ve Ömer'in doktorunun bulunduğu koridora saptım. Ömer ve Ayperi görünürde yoktu ama Atlas ve Yağmur duvara yaslı sandalyelerde oturuyorlardı. Yüzlerindeki ifade ne kadar karamsar olduklarını açıkça belli ediyordu.

Onlardan farklı bir hâlim olduğunu sanmıyordum.

Beni ilk fark eden Yağmur oldu. Gözlerimiz buluştuğunda nezaketen dudaklarında bir tebessüm belirdi. Üsüne yeşil bir tişört ile kot pantolon geçirmişti. Kum sarısı saçlarını dağınık bir topuz altında toplamıştı. Yüzü makyajsızdı ancak oldukça şirin görünüyordu.

Onlara yaklaştıkça Atlas da beni fark etti. Beyaz bir tişörtle siyah bir pantolon giymişti. Yeşil gözlerinin altındaki koyu halkalar aramızdaki mesafeye rağmen göze çarpıyordu.

Yanlarına oturduğumda, "Babamla annem içeri yeni girdiler," diye açıkladı Yağmur. "Babam ne kadar gereksiz olduğunu savunsa da annemin ısrarlarına dayanamadı."

"Ne konuşuyorlar içeride?" diye sordum.

Yağmur omuz silkti. "Bu sürecin nasıl ilerleyeceği hakkında bilgilendirme yapıyor," dedi. "Biraz zor ve masraflı bir yol olacak bizim için."

Başımı hafifçe salladım. Yağmur durumu birkaç cümleyle özetlemesine rağmen göğsümde nefes almamı zorlaştıracak bir ağrı oluşmuştu.

"Bahadır nerede?"

"Arkadaşına bıraklık," dedi Atlas.

“Haberini var mı?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Söyleyemedik. Biraz zaman geçsin, babam ona da durumu anlatacak.”

Yanımızdaki kapı açılınca üçümüz de sessizliğe gömülüp gelen kişiye baktık.

Bu kadının yüzünü sadece çocukluğumda görmüştüm, onun dışında belki de yıllar önce sosyal medya hesaplarını kontrol ettiğimde eski fotoğraflarına denk gelmişim, o kadar. Ama hiç görmemiş olsaydım bile onun Ayperi olduğunu anında anlardım.

Genç kadın, Yağmur’a benzeyen saçlarını bol bir örgü ile toparlamıştı. Üstünde ten rengi bir bluz ve yeşil bir kumaş pantolon vardı. Beni görür görmez gözlerinde oluşan parıltı, sadece insanın düşmanına baktığında gözünde peyda olacak türden bir ateşin yansımalarını taşıyordu.

“Nasıl geçti?” diye sordu Atlas. Muhtemelen annesinin tamamen bana odaklandığını fark etmemişti.

Ayperi oğluna bakmadan, “Ne işin var senin burada?” diye sordu bana.

Sıkıntılı bir nefes verdim. Normal bir psikolojide olsa ona hak ettiği cevabı verirdim ama sıkıntılı bir ruh hâlinde olduğunu biliyordum. Bu yüzden çıkışmak yerine, “Atlas çağırdı,” dedim sakince.

“Sen de geldin,” derken suçlayıcı tavrını sürdürdü. “Çık, git buradan.”

Zihnim her ne kadar zor zamanlar geçirdiğini, söylediklerini ciddiye almamam gerektiğini fısıldasa da kalbimin kırılmasını engelleyemedim. Bana bir çöp muamelesi yapması gururumu zedeliyordu.

Başımı dik tutup ayaklandım ancak kolumda bir baskı hissedince hareket edemedim olduğum yerde durmak

zorunda kaldım. Yağmur da benimle eş zamanlı olarak kalkmış, dirseğimden tutarak gitmemi engellemiştir. Gözlerinden çıkan alevler o kadar hissedilirdi ki sanki uzansam elimi yakacaktı.

Bakışlarını annesine odaklayıp, "Eylül'ü biz çağırdık," dedi. "Eğer rahatsızsan dışarı çıkabilirsin, anne."

Ayperî'nin bana sabitlenen gözleri yavaşça Yağmur'a döndü. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Rahatsızsan dışarı çıkabilirsin."

Ayperî'nin kaşları hayretle kalktı. Gözlerinde yanlış bir şey yapan çocuğunu azarlamak üzere olan bir annenin bakışı vardı. İçeride hasta bir adam varken benim yüzümden tartışmalarını istemiyordum. Bu yüzden Yağmur'un dirseğimdeki elini tutup, "Ben biraz hava alayım," dedim. "Sorun değil."

Bana öyle bir baktı ki ilk kez Yağmur'dan korktum.

"Sen de kes sesini!" dedi hırlarcasına. "Bir de seninle uğraşmayayım."

"Annemi çiğniyorsun, öyle mi, Yağmur?" Ayperî'nin sorusunda saf bir hayal kırıklığı vardı.

Yağmur'un kasılan çenesi, sıkıldığı dişlerini açık ediyordu. "Yeter artık, anne," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Bize çektirdiklerinizden bıktık artık. Eylül'ü görmeye tahammül edemiyorsun ama seni aldatarak bu kızın yapımında rol oynayan kocanla her gece aynı yastığa baş koyuyorsun. Ne çeşit bir iki yüzlüsün sen?"

Yıllarca düşünsem Yağmur'un beni bu kadar içten savunacağı aklıma gelmezdi. Ağzım bir karış açık kalmış, annesine meydan okuyan kız kardeşime bakıyordum. Göz ucuyla baktığımda Atlas'ın da benden bir farkının olmadığını gördüm ancak onun gözlerinde şaşkınlığa eşlik eden bir duygu daha vardı: Gurur.

“Yaşananlarda hiçbir payımız yok çünkü sizin aksinize bize seçim şansı sunulmadı ama bugün geldiğimiz noktada hiçbir suçumuz olmamasına rağmen bize misyonlar yüklemeye, kendi düşüncelerinizi empoze etmeye çalışıyorsunuz. Rahat bırakın bizi. Biz, sizensiz daha güzeliz. Ömer’inden de Ajdasından da Ayperi’sinden de bıktık artık!”

Aradaki gerilim o kadar artmıştı ki “Yağmur,” diye arava giren Atlas a minnetle bakmadan edemedim. “Şimdi ne yeri ne sırası. Biraz dışarı çıkıp hava alalım, haydi.”

Yağmur uzunca bir süre Atlas’a baktıktan sonra başını hafifçe başını salladı. Dışarı çıkar çıkmaz, “Kafayı yemiş bunlar, diye söylenmeye başladı. Hastanenin serinliğinden kopup güneşin yakıcı sıcaklığına kavuşmak yüzümü buruşturmama neden oldu ancak şikâyet etmedim.

“Tamam ama o da zor zamanlar geçiriyor,” dedi Atlas. “Gitme üstüne bu kadar.”

Yağmur, Atlas’a baktığında onu öldürecek gibiydi. “Sahimi, Atlas?” dedi. “Ben çok kolay zamanlardan geçiyordum oysa. Neden zor zamanlardan geçeyim ki zaten? Babama onun ölmesini dilediğimi söyledikten sonra kanser olduğunu öğrenmem gibi komik bir durum yok sonuçta.”

Son sözleri söylerken sesi titredi, en sonunda da hastane kapısının önünden inen merdivenlere ilerleyip oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları hıçkırıklarının etkisiyle sarsılırken yanına oturdum ve bir kolumu bedenine sarıp başımı omzuna yasladım.

“Kendini kötü hissetmeni anlıyorum ama nereden bilebilirdin ki?” dedim.

“Ne olursa olsun,” derken başını kaldırmadı. “Ona ölmesi gerektiğini söylememeliydim.”

“Bak, hepimiz zaman zaman istemediğimiz şeyler söyleriz. Bazen sevdiklerimize o kadar kırılırız, onlara o kadar

öfkeleniriz ki aslında hissetmediğimiz şeylerin dudaklarımızdan dökülmesine engel olamayız. Eminim ki Ömer senin aslında ne hissettiğini biliyordur. Eğer ona üzgün olduğunu söylersen geçmişe hemen sünger çeker.”

Yağmur elini yüzünden çekip bana baktı. “Öyle mi dersin?”

“Elbette,” diye onu yüreklendirdim. “Yağmur, o seni çok seviyor. Yaptıklarından pişman olmadığını söyleyip daha kırıcı sözler sarf etsen bile sana kıyamaz. Seni mutlaka affeder, affedilmek istemesen bile.”

Yağmur’un gerginlikle kalkan omuzları ben konuştuğumda indi. Yüzündeki endişeli ifadenin yerini daha rahatlamış bir ifade aldı. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve en sonunda, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Bunlar, kollarını bedenime sıkıca sarmadan hemen önce söylediği son sözlerdi.

Birkaç saniyenin ardından Atlas’ın, “Sizi böyle gördüğüme sevinmeli miyim yoksa çok tehlikeli bir karışım ortaya çıkardığım için dehşete mi düşmeliyim, bilmiyorum,” dediğini duymamla gülümsedim.

Yağmur da dişlerini göstererek kardeşine bakarken, “Çok kıskandıysan sana da sarılabiliyim,” dedi. “Elbette geçen gün evimize gelen arkadaşının numarasını vermen karşılığında.”

Kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha koyuverdiğimde Atlas, kardeşine arkadaşlarından uzak durması gerektiğiyle ilgili sitem ediyordu.

Tüm günü Ömer’le geçirip, sanki hiçbir şey olmamış gibi sohbetler ettikten sonra oradan ayrılmak benim için çok zor olmuştu. Eminim, onun için de çok zordu.

Saat akşam sekizi bulduğunda birkaç dövüş izlemek, tüm gün yaşanan gerginliği üzerimden atmak için Çember'e geldim. Bu gece dövüş olacağı için herkes bir yere koşturuyor, bahislerle ilgili işlem yapıyordu. Etrafta o kadar garip bir atmosfer vardı ki *karmaşa* kelimesi hiç var olmamış olsaydı bile şu an burayı tanımlamak için bu kelimeyi kullanırdım.

Üst kata çıkıp Efken'in odasının önüne geldim. Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırmıştım ki içeriden Sarp ve Efken'in tartışma seslerini duyunca bir an dondum kaldım. Yaptığım şeyin başkalarının özeline burnumu sokmak olduğunun farkındaydım ancak ikisinin de sesini öyle öfkeli duyunca ne yapmam gerektiğini bilememiş, öylece kalmıştım.

“Şerefsizlere bak!” diye kükredi Efken. “Hâlden anlamaz domuzlar.”

“Bu Furkan bizimle uğraşacak cesareti nereden buluyor, anlamıyorum. Evine gidip gözdağı vermedin mi sen?”

“Verdim ama görünen o ki yeterli olmamış.”

Tarafı olmadığım bir konuşmayı daha fazla dinlemek istemiyordum. Bu yüzden kapıyı tıklatma gereği bile duymadan içeri girdim. Sarp ve Efken beni görünce süt dökmüş kediye döndüler.

“Konuşsanıza,” dedim ikisi de sus pus kalmayı sürdürünce. “Ne oluyor, ne yapmış yine Furkan?”

Efken sıkıntılı bir şekilde Sarp'a bakıp bakışlarını kaçırdıktan sonra Sarp gözlerini benimkilere sabitledi. “Seninle bir dövüş istemişler.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Furkan'ın beni arattığı haberci baykuşlarından birine senin şu an zor bir dönemden geçtiğini, dövüslere katılmadığını söyledim ama o alçak o kadar anlayışsız ki!”

Erkek arkadaşım, “Furkan’dan yüz buluyor bunlar,” diye öfkeyle soludu.

“Furkan’ın bu konuda bir suçu olmayabilir,” dediğimde ikisi de hayretle bana baktılar. “Neden dövüslere katılmadığımı bilse beni darlayacağını sanmıyorum.”

Efken gözlerini kıstı. “Bu bilgiye nereden ulaştığını sorabilir miyim?”

“Size öfkeli olduğum ve Nemesis’te dövüşmeyi kabul ettiğim zamanlarda Furkan’ın bazen benim için üzüldüğünü hissediyordum. Evet, iğrenç biri ama herkesin kendince bir sınırı var. Bence Furkan, bana bu konuda anlayış göstermeyecek kadar kötü kalpli biri değil.”

“Eylül,” dedi Sarp. “Farkında mısın, bilmiyorum ama Furkan’la ilgili söylediğin her güzel şey onu dövme isteğini daha da kuvvetlendiriyor.”

Efken ilkokul çocuğu gibi işaret parmağını havaya kaldırdıktan sonra, “Ve sanırım erkek arkadaşının biraz kıskanmasına sebep oluyor,” diye ekleme yaptı.

Sarp kıpkırmızı kesilirken, “Yok öyle bir şey!” diye itiraz etti.

Alaycı bir tebessüm sunup, “Yanılıyor olabilirim,” dedim. “Ancak bu sonucu değiştirmez. Furkan fırsatçılık yapсын ya da yapmasın, her iki türlü de o dövüşe çıkacağım.”

Efken gözlerini kocaman aralarken Sarp, “Hayır, hayır,” diyerek ayaklanmıştı bile. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıp karşımda durdu. “Şu sıralar başında bir ton dert var zaten. Bir de bu-”

“Sarp,” diye sözünü kestim. “Dövüşmek benim için bir yük değil. Aksine, omuzlarımdaki ağırlığı alan bir araç. Bunu en iyi sen biliyor olmalısın. İnan bana, bu dövüş içimdeki öfkeyi dışa vurmama yardımcı olur ve son zamanlarda en çok ihtiyaç duyduğum şey bu.”

Sarp'in bakışları yumuşarken daha fazla konuşmanın versiz olduğunu anladığını fark ettim. Başını hafifçe salladı. "Sana ne iyi gelecekse onu yap."

Dudaklarıma tatlı bir tebessüm yerleştirdim. Benim için endişelenmesine rağmen neye ihtiyacım olduğunu bilmesi ve doğru zamanda geri adım atması o kadar tatlıydı ki...

"Bu romantik anı bozmak istemem," dedi Efken. "Ama madem dövüğe çıkma konusunda bu kadar kararlısın, sana birkaç soru sormam lazım. Özel olarak istediğin bir şey var mı? Önceden yüze vurulmamasını kural koymuştun. Hâlâ geçerli mi bu?"

Efken'in sorusu kafamda dönüp dolaştı, zihnimde şimşekler çaktı. Nihayet dudaklarımı araladığımda ruhuma hükmeden tek bir arzu vardı. "Gerek yok," dedim. "Yüzüme vurmalarına fırsat vermeyeceğim."

Sarp'la Efken sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Ayrıca," diye ekledim. "Düşündüm de bu dövüş işini biraz daha enteresan hâle getirebiliriz."

İkisi de oldukça meraklanmış görünüyordu ancak, "Nasıl yani?" diye soran Sarp oldu.

Başımı kaldırdım ve kararlı bir ifadeyle cevapladım: Bu gece iki dövüşçüyle dövüşmek istediğimi söyleyin.

3. BÖLÜM

YENİ BAŞLANGIÇLAR

Eğer sevgi yüreğinizde yeşermeyi beceremezse, hüznünüzden geri kalan tüm umutları yok edersiniz.

İşte, bizim gibi hissederek dövüşenlerin yaptığı budur: Umutlarını yok etmek. Attığımız her bir yumruk rakibimize değil; geçmişimize, güçsüzlüğümüze, yaşadıklarımıza ve yaşayamadıklarımıza attığımız birer yumruktur.

Bugün de yaptığım şey tam olarak buydu.

Karşımdaki iki Nemesis dövüşçüsüne bakarken yumruklarımı sıktım. Sol tarafta duran kız, kahverengi saçlarını sıkı bir topuzun altında toplamış, kırmızı bir tişört ve siyah bir şort giymişti. Gözlerindeki parıltı neredeyse öne uzanıp dokunacağım kadar somuttu ve o parıltıda beni mahvetmek istediğini görüyordum.

Dudaklarımı yukarı kıvırdım.

Bakışlarımı sağ taraftaki kıza çevirdiğimde arkadaşının aksine beni alayla incelediğini gördüm. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki iki dövüşçü talep etmemi oldukça küstah bulduğunu ve kesinlikle akılsız olduğumu düşündüğünü âdeta okuyor gibiydim.

Gözlerimi ondan ayırmayıp, “Ne görmeyi umuyorsun da bu kadar inceleyici bakıyorsun?” diye sordum.

Sağ taraftaki kız beni yanıltmayarak, “Cesur musun yoksa aptal mı, kestiremiyorum, Eylül,” diye cevapladı.

Adımı duymaktan hoşnut olmalı mıydım, emin değilim çünkü ben onun adını öğrenmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştım. Hatta dürüst olmak gerekirse

sormak aklıma bile gelmemiştir. Çoğu dövüşçü kiminle dövüştüğünü umursamazdı. Demek ki Nemesis'te öyle ya da böyle bir şöhretim vardı ancak bunun olumlu anlamda olduğunu hiç sanmıyordum.

Sorusuna omuz silkerek cevap verdim.

Aslında bir şeyler söyleyeceklerini, beni kışkırtacaklarını ve böylece kafesin etrafını yumruklayan kalabalığı daha da hareketlendirmeye çalışacaklarını varsayıyordum ama ikisi de aynı anda öne atılıp saldırınca gözlerimi hafifçe araladım.

Kızlardan biri öne eğilip boşluğuma bir yumruk salladı. Hızla bileğini kapıp çevirdim ve aynı anda diğerinin dizine sert bir tekme indirdim. Acıyan dizi yüzünden afallayan rakibim, bana birkaç saniye kazandırırken önümde iki büküm olan kızın bedenini kafesin demir parmaklıklarına sertçe ittim. Tam ona ilerlemek üzereydim ki arkamda bir şey hissettim; tehlikede olduğumu fısıldayan bir ses, ensemden gezinen bir karıncalanma... Yıllarca dövüşmenin getirdiği içgüdülerle arkamı döndüğümde diğer kızın çoktan ayaklandığını gördüm ve yüzümü buruşturdum.

Sanırım iki dövüşçüyle dövüşmek isteyerek sınırlarımı zorlayacak bir karar almıştım.

Ama benim doğam buydu, öyle değil mi?

Rakibime doğru sanki ona yumruk atmaya heveslenmişim gibi koşarken son anda eğilip bacağıma ayaklarına dolayarak yere düşmesini sağladım. Kız ne olduğunu bilemez bir şekilde afallarken diğer kız çoktan kendine gelmişti.

Dakikalar bu şekilde geçti, birbirini tekrar ederek. İki taraf da, özellikle ben, bitap düşmüştü ama ne Nemesis'in dövüşçüleri pes etmişti ne de ben. Ancak içinde olduğumuz süreç can sıkıcı olmaya başlıyordu. Kızlardan birini ne zaman haklasam diğeri saldırıyor, onunla ilgilensem diğeri

toparlanacak süreyi rahatlıkla elde ediyordu. Sonsuza dek surebilecek bir kısır döngünün içine hapsolmuştum. Bir an önce ikisini alt etmenin bir yolunu bulmazsam enerjimi tüketeceklerini ve beni yere sereceklerini biliyordum.

Gözlerimi kısıp bana doğru yaklaşmakta olan kızı inceledim fakat üniversite öğrencisi olan Eylül'ün gözleriyle değil, yıllarca dövülmüş ve bu kafeste ter dökmüş dövüşçü kadının gözleriyle.

Cember'in Kraliçesi olan kadının gözleriyle...

O an zaman durmuştu sanki. Karşımdaki kız ve ben hariç her şey siyah beyaz renklere bürünmüş gibi hissettim. Bir çeşit sonsuzluk boşluğundaymışım gibi geldi.

An bozuldu ve kız hızlıca üstüme geldi. Kendimi savunmak veya saldırmak yerine basitçe geri çekildim.

Ve o an fark ettim.

Kız saldırırken kollarını çok havada tutuyordu. Kesinlikle kötü bir dövüşçü olduğunu söyleyemezdim ancak savunma konusunda uzun bir eğitim alması gerekiyordu.

Sadece saniyeler önce yere serdiğim kızın hareketlendiğini gördüğümde çoktan kararımı vermiştim ve kendime düşünme fırsatı tanımadım.

Hızla öne atılıp kızın kaburgalarına sert bir yumruk geçirdim. Kırıldığını veya çatladığını sanmıyordum ancak darbem, genç kıza acı içinde çığlık attıracak kadar güçlüydü.

Yerdeki kızın çoktan kalktığını ve üzerime geldiğini ona ardam dönük olmasına rağmen görür gibi olunca önümdeki kızın dirseğini tutup hızlıca etrafımda tam tur attım ve bedenini, bedenimin önüne çekerek kendime etten bir kalkan oluşturdum. Tam o an, az önce yerden kalkan rakibim sertçe yumruğunu sallamıştı ancak ani hamlem

sayesinde sert yumruğunu sırtım yerine arkadaşının kaburgasına geçirdi.

Dakikalardır eşitliğini koruyan dengede sonunda bir sarsılma görmek kalabalıkta tarifi imkânsız bir coşkunun oluşmasına neden oldu. Hepsi tüm hayatları buna bağlanmış gibi bağırma, öfkeyle hakaret etmeye ve küfretmeye başladılar ancak onları duymadım. Zafere yaklaşmak bile başımı döndürmüştü.

Arkadaşını yumruklamasına sebep olduğum kız şok içinde gözlerini kocaman araladı. Kollarımdaki arkadaş yere düşerken elbette bu şaşkınlığını kullanacaktım.

Öne eğildim ve karşımdaki kızın suratına sertçe alnımı geçirip geriye doğru sendelemesine sebep oldum. Hemen ardından güçlü yumruklarımı bedenine indirdim, ta ki pes ettiğini gösterircesine elini kaldırına kadar.

Yüzümdeki ter damlaları boynumdan süzülürken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Birkaç adım gerileyip yerdeki kızlara, eserime baktım.

Dövüşün bittiğini haber veren zil çalınca bahis oynayan kalabalıktan bazıları sevinç çığlıkları koyuverdi, bazılarıysa küfrederek Çember'den ayrıldı.

Ama kalabalık dağılmadan önce Efken içeri girecek, kocaman sırtması eşliğinde bileğimi tutup havaya kaldıracak ve kazandığımı tüm izleyicilere gösterecek zamanı bulmuştu.

Dizlerimdeki tüm güç tükenmişti. Nefes bile alamayacak kadar bitap hâldeydim ama ona gevşek bir tebessüm sundum. "Ekstra yasaklara gerek olmadığını söylemişim," diye mırıldandım. "Yüzüme darbe almadım."

Yurda gittiğimde kızların uyuduğunu umuyor, nereden geldiğimi görmemeleri için dua ediyordum fakat umutlarım ne yazık ki boşunaydı.

Odamın kapısını sessizce açar açmaz içeriden Belçin ve Açelya'nın meraklı sesleri yükseldi. Gözlerimi sımsıkı yumup yüzümü buruşturarak içeri girdiğimde ikisi de beni öldürecek gibi bakıyordu.

“Neredesin sen?” diye hırladı Belçin. “Saat gecenin kaç olmuşt! En azından nerede olduğunu haber verebilirdin. Deli gibi aradık ama ulaşamadık.”

Suçlu olduğumu kabul eden bakışlarla arkadaşlarıma bakarken, “Şarjım bitmişti,” dedim. O sırada çoktan ayakkabılarımı çıkarmış, yatağıma doğru ilerliyordum ama Açelya aniden yolumu kesti.

“Böyle kolay kurtulamazsın,” dedi ve pazıma hafifçe vurdu. Aslında günlük hayatta şakalaşırken canımızı acıtmayacak şekilde birbirimizi itip kaktığımız olurdu. Ancak suratımı acı içinde buruşturunca arkadaşım telaşlandı ve giydiğim hırkanın fermuarını açıp kolumu görebileceği kadar açtı. İşte, çoktan kendini belli eden morluk oradaydı.

“Sen Çember'den mi geliyorsun?” diye şok içinde sordu Açelya. “Efken böyle bir durumda sana dövüş mü ayarlamış?” Telefonu kaptığı gibi rehberine girip Efken'in adına tıkladı. “Öldüreceğim onu.”

Hiç şüphem yoktu, yapardı.

Yanlış bir şey söylemesine fırsat vermeden elinden telefonu çektim ve “Sakin ol,” dedim. “Efken bana hiçbir şey ayarlamadı. Emin ol, senin kadar o da dövüşmemi istemiyordu ama dövüşmek, öfkemi bir şekilde dışa vurmam bana iyi geliyor. Bu benim en büyük tutkum.”

“Başlarım öyle tutkuya.” Açelya bazen tam bir anne gibi konuşabiliyordu.

“Belçin de kendini kötü hissettiğinde dans ediyor,” diye kendimi savundum. Bu hâlim kendini kurtarmak için kardeşini şikâyet eden biriymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. “Ona niye bir şey demiyorsun?”

Zavallı arkadaşım Belçin, konunun ne ara ona geldiğini anlamamış bir hâlde yavru kedi bakışlarını sırasıyla bir Açelya’ya bir bana dokundurdu.

Açelya sabrı tükenmiş gibi bir ayağını yere vurdu. “Çünkü Belçin gecenin bir vakti morarmış bir bedenle yurda gelmiyor!”

“Tamam, tamam,” diyerek onu sakinleştirdim çünkü biliyordum ki ne yaparsam yapayım, geri adım atmaya-caktı. “Seni anlıyorum ama sen de beni anla. Bu iş de benim hayatımın bir parçası. Bir türlü alışamadın.”

“Önümüzdeki on yıl daha alışabilecekmişim gibi durmuyor,” diye söylendi.

“Ben Cansu’ya haber vereyim, yarını iptal edelim o zaman,” dedi Belçin.

Meraklanarak tek kaşımı kaldırdım. “Yarın ne var ki?”

“Telefonunu şarja takıp açarsan sohbet grubundaki birikmiş mesajları görürsün,” diye yanıtladı Belçin. “Biraz moralini düzeltmek için yarın bir şeyler yapalım diyorduk. Fikir Cansu’ya aitti ama şu vaziyette gidebileceğimizi pek sanmıyorum.”

“Ne varmış ki vaziyetimizde?”

Belçin inanamıyormuş gibi gözlerini açtı. “Dövüşten yeni geldin, her yerin mosmor.”

“Sorun yok,” diye onlara güvence verdim. “Bu benim hayatımın bir parçası.” Açelya ve Belçin emin olamıyormuş gibi birbirlerine baktıklarında, “Yapmayın, kızlar,” dedim. “Yaşananları hatırlatıp öfkenizi diriltmek istemem

ama bir dönem bu morluklarla yaşamış, size de hiçbir şey hissettirmemiştim. Yani demem o ki iki üç morlukla başa çıkabilirim.

İkisi de durumdan hiç memnun görünmüyordu ancak başlarını hafifçe sallayıp kabul ettiler. Duşumu Çember'de aldığım için tekrar yıkanmaya ihtiyaç duymadan kıyafetlerimden kurtuldum ve pijamalarımı giydim.

Işıkları kapatmıştık ve uyumak üzereydik ancak Açelya sanki geleceği bunu öğrenmeye bağılıymış gibi aniden, "Eylül, dedi. Sesinde saf bir heyecan vardı. "Dövüşü kim kazandı?"

Gözlerimi açmaya bile enerjim yoktu. Sesim uykuyla uyanıklık arasında tıklı kaldığımı simgeleyerek boğuk çıktı. "İki kızı da haşat ettim."

Birkaç saniye boyunca karanlık bir sessizlik ortamı sardı. O sessizlikte aslında ne olduğunu anlamalı, çoktan kaçıp gitmem gerektiğini fark etmeliydim.

Belçin ve Açelya aynı anda bağırdı ve bağırırları, tam uyumak üzereyken titreyerek doğrulmama neden oldu. "Eylül, sen iki kızla mı dövüştün?!"

Üzerinde algılayıcı olan ceketimi giyerken, "Şimdiden söylüyorum," diye uyarıda bulundum. "Alınmaca gücümce yok."

"Senin neyine alınacağız?" diye burun kıvırdı Ömer. "Öyle değil mi, Bahadır?" Bahadır cevap vermek yerine hevesle başını sallayınca tebessüm etmeden edemedim.

Atlas'ın ısrarlarıyla *Laser Tag* oynamaya gelmiştik. Nişancılık konusunda çok başarılı olmadığım için oyundan zevk alıp almayacağımdan emin değildim. Bu yüzden bu-

raya gelme konusunda tereddütlerim vardı ancak Atlas o kadar çocuksu bir masumiyetle isteğini dile getirmişti ki reddetmeye kıyamamıştım.

Laser Tag, oynanması oldukça basit bir oyundu. İşin özeti şuydu, hepimiz ellerimizdeki lazer tabancalarla karşı takım oyuncularını vurmaya çalışıyorduk. Bir kere vurulan oyuncu beş saniye kadar kimseyi vuramıyor ya da vurulamıyordu. Beş saniyenin sonundaysa oyuna geri dönüyordu. Karşı takımı en çok vuran takım da kazanan takım seçiliyordu.

Ceketlerimizi giydikten sonra neon boylarla boyanmış, karanlık bir odaya girdik. Geniş odada arkasına saklanabileceğimiz çeşitli nesnelere vardı. Takım arkadaşım Yağmur'la bizim için seçilen başlangıç noktasına ilerledik.

“Bana bak,” dedi Yağmur son derece aksi bir tonla. “Şunların ağzına laf veremem. Güzel oyna, canımı sıkma benim.”

Tek kaşım isteğim dışında kalkarken, “Asıl sen güzel oyna,” diye karşılık verdim. O an aklımdan geçen tek şey oyunu şimdiden kaybettiğimizdi. Karşı tarafta Ömer, Atlas ve Bahadır gibi uyumlu bir ekip varken kazanacağımızı düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi. “Tek becerin yattığın yerden üç çocukla aynı anda konuşmak sonuçta.”

Yağmur yüzünü buruşturdu. “Gayet saygı görmesi gereken bir beceri.”

Oyun başladığında ikimiz de birbirimize laf sokmayı bıraktık ve şaşırtıcı bir hızla muazzam bir ikili oluverdik. Yağmur, kendisinden beklenmeyecek kadar iyi atışlar yapıyordu. Ben de fena sayılmazdım ama şüphesiz benden kat kat iyiydi. Sanırım oyuna başlamadan önce söylediğim sözleri yedirmeye kararlıydı.

Yağmur'un on saniye önce vurduğu Atlas'ı vurduğumda, öfkeyle bana baktı. Karanlık ortama rağmen gözlerindeki

alevi görebilmiştim. “Bir dur, Allah’ın cezası,” diye bağırdı. Normalde vurulan oyuncular bir yere saklanır, kendilerine verilen beş saniyenin dolmasını beklerlerdi ama Atlas odanın tam ortasında durmuş, bana bağırarak meşguldu. “Ben de bu oyuna para verdim. İzin ver de iki dakika oynat.” Ancak lafının yarısında beş saniyenin dolduğunu fark etmedi ve Yağmur tarafından yeniden vuruldu.

Kaç kez vuruş yaptığımızı gösteren tabelanın önünde durmuş, sonuçlarımızı inceliyorduk. Aramızda en çok isabetli atış yapan isim Yağmur olmuştu. Hemen ardından Bahadır geliyordu. Ben üçüncüydüm, Ömer dördüncü, Atlas da sonuncuydu. Ancak Ömer ve Atlas’ın puanları oldukça yakındı.

Atlas ve Ömer’e bakarken, “Yazıklar olsun size,” dedim gülererek. “Şu küçücük çocuk bile size tur bindirir.”

“Kaybedişim medeniyetimdendir.” Atlas’ın sözleri son derece normal olsa da bir elini yüreğine götürüp gözlerini kederle yumduğundan oldukça dramatik bir şov yapmış gibi duruyordu.

Oradan çıktıktan sonra hep birlikte sahildeki bir kafeye oturduk. Yaz mevsiminin de gelişiyle ortalık ışıl ışıldı. Güneş tüm cilvesiyle tepemizde parıldıyordu. Öte yandan denizden yükselen tuz kokusu burnuma doluyor, tarifi zor bir keyif yaşamama sebep oluyordu.

Orada otururken sormamaya özen gösterdiğim ancak deli gibi merak ettiğim sorular aklımı meşgul ediyordu. Örneğin, Ömer doktorla ne konuşmuştu? Bir kurtuluş yolu var mıydı? Yoksa sahiden de söylediği gibi çaresizce ölümü beklemek zorunda mıydı?

Kafam bu sorularla allak bullaktı ama elbette hiçbir düşüncemi kelimelere dökemedim. Konuşmaya başlasam masadaki huzurlu ortamın bir anda yok olacağını adım gibi biliyordum. Öte yandan hepimiz, önümüzde tüm çıplaklığıyla duran gerçekten kaçmaktan son derece hoşnuttuk. Adeta kendimize bir duvar örmüş gibiydik. Sanki Ömer'in hastalığından bahsetmezsek böyle bir şey hiç var olmamış olacaktı.

Ancak maalesef, uykuya dalmadan önce tüm kötü düşüncelerin üstümüze çökeceğini hepimiz biliyorduk.

Keyfimi kaçıran düşüncelerden bir diğeri, Ömer'le birbirimize ne kadar benzediğimizdi. İkimiz de çok zaman kaybetmiştik ve bundan sonra da zamanımız olup olmayacağı şüpheliydi ancak görüyordum ki eğer birlikte daha fazla vakit geçirseydik çok iyi anlaşırđık.

Bir kere bana sarılsaydı, beni bir kerecik tanımaya çalışsaydı...

Ömer'in derdi başından aşkın olduğu için bu konuları açmamaya çalışıyordum ancak düşünmeden de edemiyordum. Onu deli gibi affetmek istiyordum fakat geçmiş, peşimi bırakmaya niyeti olmayan bir avcı gibiydi. İstedini alana kadar durmayacak bir avcı...

Evet, etik ve şerefli olmayan birçok davranışta bulunmuştu ancak bunların hepsini kafamda bir açıklamaya bağlayabilirdim. Söylediklerimin doğruluğu ya da yanlışlığı umurumda olmazdı. Onu affetmek için bir sebep uydurabilirdim kendime. *Karısını aldattı çünkü mutsuzdu. Annemi terk etti çünkü çocuklarından ve düzeninden vazgeçmek istemedi. Karısını aldattığı hâlde ondan boşanmama bencilliğini gösterdi çünkü yeterince güçlü değildi...* Liste böyle uzayıp gidebilirdi ama onunla ilk tanıştığımız gece... Beni mide bulandırıcı bir yaratıkmışım gibi köşeye itiş... İşte, o geceye gittiğimde bir neden bulamıyordum.

Beni itti çünkü ben onun için bir çöptüm.

Beni itti çünkü ben onun için değersiz bir varlıktım.

Beni itti çünkü hayatının kıyasına köşesine dâhil olmamdan korktu.

Bu düşüncelerle midem burkuldu. Bir an için geçmişe dönmek ve çocuk hâlime sarılmak istedim. *Seni çok kırdılar, değil mi?* diye sorardım ona. Muhtemelen ağlayarak başını sallar ve daha sıkı sarılırdı. Ben de ona, *sen değerlisin*, derdim. *Tüm dünya bunu görmezden gelse de sen gelme.* Şüphesiz ki o an dünyanın en mutlu çocuğu olurdu. O küçük varlığın tek istediği buydu çünkü: Bir parça sevgi kırıntısı, küçük bir güler yüz. Ama kimse bunu ona vermemişti. Kimse onu anlamamış, kimse kollarını ona açmamıştı. Masum bir çocuk olmasına rağmen düzen bozucu bir tehlike, belki de bir canavar olarak görülmüştü.

Ömer'e ve kardeşlerime veda ettikten sonra kulaklıklarımı taktım ve hantal adımlarla bizimkilerle buluşmaya gittim. Yol boyu bu kötü düşüncelerden kaçmaya çalışmıştım ancak bir şekilde enseme çökmesini bilmişlerdi.

Neyse ki Cansu'nun ayarladığı canlı müzikli kafeye gittiğimde üstümdeki kara bulutlar bir nebze de olsa dağıldı. Arkadaşlarımın güler yüzünü görmek ruhumdaki yaraları az da olsa iyileştirdi. İşin güzel tarafı Yiğit de buradaydı. Üstüne beyaz bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Sarı saçları özenle taranmıştı. Ela gözleri beni görünce âdeta ışıldadı.

Yiğit bana olan duygularını itiraf ettikten sonra aramızdaki dostluk ciddi derecede zarar görmüştü. Elbette durumdan şikâyet edip bencillikle arkadaş olmak istediğim konusunda ısrarcı olamazdım ancak bu durumun kalbimi kırdığını da reddedemiyordum.

"Selam," dedim ayırttıkları geniş masada Deniz'in yanına otururken. "Nasılsınız?"

“Kötüyüz. diye karşılık verdi Deniz. O kadar içten bir yakarıştı ki bu, gözlerimi hafifçe ataladım.

“Neler oluyor?”

“Ne olacak?” dedi Belçin. Sanki bu konunun konuşulmasından son derece rahatsız gibiydi. “Kurtlar Vadisi’ne yine başlamışlar.

Yüzümü öyle bir buruşturdum ki beni dışarıdan gören birisi midemdekileri çıkaracağını zannederdi. “Yine mi?”

Buğra sanki sınırı aşıyormuşuz gibi tek elini kaldırıp hepimizi susturdu. “Bir saniye, dedi. Sert sesi, bakışlarındaki yumuşaklıkla tezat oluşturuyordu. “Bu ülkede Çakır öldü diye cenaze namazı kılındı, mevlit okutuldu. Biraz saygılı olun.

Cansu alayla kahkaha attı ama Efe ve Buğra’nın ciddiyet dolu bakışlarını görünce gülümsemesi soldu. “Bir saniye,” dedi şok içinde. “Böyle bir şey gerçekten yaşanmadı, değil mi?”

“Bence gayet yerinde bir davranıştı, dedi Efe. “Süleyman Çakır için cenaze namazı kılınmayacak da senin için mi kılınacak?”

Yiğit, Buğra ve Efe’ye uzun, inceleyici bakışlar attı. En sonunda da, “Neden sizinle arkadaşım acaba?” diye yüksek sesle düşündü.

O an emindim ki bu soruyu gerçekten soruyordu.

Garson siparişlerimizi aldıktan ve içeceklerimizi getirdikten sonra masamızdaki sohbet daha koyu bir hâl almaya başlamıştı. Gecenin en güzel haberleriyse Belçin’deydi. Lisedeki arkadaşları sayesinde iki farklı çocuğun aileleriyle konuşmuştu. İyi bir ücret karşılığında çocuklarına ders verecekti. Hepimiz onu tebrik ettik, arkadaşımızla sevincini paylaştık.

“Belçin,” dedim masadaki sohbet kimsenin bizi duymayacağı kadar koyuyken. “Babanla aran nasıl?”

Sorumun keyfini kaçırmamasından korkuyordum ama basitçe omuz silkti. O kadar rahat ve umursamaz görünüyordu ki onun gibi olmayı arzulamadan edemedim. “Aramızda geçenleri biliyorsun zaten,” dedi. “Yurtta kaldığımız gece her şeyi anlatmıştım. O olaydan sonra aramız hiçbir zaman düzelmemişti. Yurda taşındıktan sonra da olmayan iletişimimiz iyice bozuldu. Artık ayda bir iki kere ya arıyor ya aramıyor.”

Belçin babasıyla arasındaki gemileri yaktığı için sevinmem hoş değildi belki ama samimi bir sevinç duydum. Çünkü babası olacak o adam, sırf dansa olan tutkusu yüzünden arkadaşımı ahlaklı olmamakla suçlamış hatta daha da ileri giderek bu tutkusu yüzünden ona şiddet uygulamıştı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Midemi en çok bulandıran düşünce yapılarından biri de buydu. Ahlaklı olmak, benim için başkasının hakkını sömürmemek, güçsüz canlılara zarar vermemek, kimse için kötüyü dilememekti. Ancak bazı insanlar için ahlak, yalnızca kadın bedeni üstünde anlam kazanan bir olguydu. İşte, bu insanlar şüphesiz ki içimizdeki en ahlaksız olanlardı.

Düşüncemi ondan saklamayarak, “Senin için mutluyum, seninle gurur duyuyorum,” dedim. Gerçekten de onun için çok mutluydum. Şiddete uğramış tüm insanlar, onları bastırmaya çalışan her kim olursa olsun onlardan kurtulmayı, hayatının zehirlenmesine göz yummayacak kadar başını dik tutabilmeyi hak ediyordu.

Efe, Belçin’i tatlı bir tebessüm eşliğinde tebrik ederken, “Tamam, tamam,” dedi Buğra. “Kendini yetenekli sanacak şimdi.”

Belçin tek kaşını kaldırdı. “Bana meydan mı okuyorsun, Buğra Sezer?”

Belçin'in gözlerindeki alev, Buğra'nın gözlerine de sıçradı sanki. "Diyelim öyle. Ne olacak, Belçin Uzuner?"

Avuç içlerimi zevkle birbirine sürterken yüzümde oluşmak için ısrarcı olan şeytani gülümsemeyi engelleyemedim. "İşte, şimdi işler kızışıyor."

Buğra öne eğilip sadece serçe parmağı dik duracak şekilde elini yumruk yaptı. "Bir sonraki hareketli parça çaldığında seninle küçük bir dans gösterisi yapalım. Mekândaki müşterilerden en çok beğeni toplayan kazanır, anlaştık mı?"

Belçin hiç düşünmeden öne uzandı ve serçe parmağını Buğra'nınkine geçirdi. "Anlaştık."

Masanın enerjisi bir anda değişmiş gibiydi. Herkes sabırsızlıkla Buğra ve Belçin arasında gerçekleşecek rekabeti bekliyordu. Sonunda şarkıcı *Serdar Ortaç'ın Karabiberim* adlı şarkısını söylemeye başlayınca kendimi tutamadım ve bir kahkaha koyuverdim. Daha modern bir şeyler beklemiştim ama arka plandaki darbuka sesini duyunca ruhum ışıldamıştı sanki. Görünen o ki eğlencemize eğlence katılacaktı.

Belçin genelde bu tarz şarkılarda dans etmezdi ama şarkıyı duyar duymaz hiç yadırgamadan ayaklandı. Sanki darbukanın ritimlerini önceden biliyormuş gibi kalçasını öyle bir kıvrıyor, vücudunu öyle bir hareket ettiriyordu ki hayranlıkla izlememek mümkün değildi. Ayağa kalkalı on saniye bile olmamıştı belki ama mekândaki herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Buğra rakibinin ne kadar dişli olduğunu görmüş olabilirdi ama o da asla kolay lokma olmamaya yemin etmiş gibiydi. Hemen ayaklandı, mekânın neredeyse ortasında duran Belçin'e güçlü bir kalça atarak kızı uzağa savurdu ve dans etmeye başladı. Sırtını geriye yatırıyor, belini ustaca kıvrıyor ve bunu dansözlere taş çıkaracak bir rahatlıkta yapıyordu.

Onları izlerken o kadar güçlü kahkaha attım ki gözlerimden yaş geldi. Sadece ben değil, mekândaki herkes sahnedeki şarkıcıyı bırakıp arkadaşlarıma odaklanmıştı ve kahkahalar eşliğinde onları izliyorlardı.

Belçin dansını sürdürürken Buğra hiçbirimizin beklemediği bir şey yaptı: Bir yabancıнын masasına çıktı ve dizleri üstüne çöküp bedenini geriye yatırdı. Masada oturan müşterilerden biri olan yaşlı kadın, koca bir sırtıma eşliğinde arkadaşımın alnına para yapıştırdıca gülmekten neredeyse bayılacaktım.

Buğra'nın bu cesur ve ani hamlesi, mekândaki tüm dikkatleri üstüne çekmesine ve Belçin'i gölgede bırakmasına neden oldu. Şarkı bittiğinde mekândan kuvvetli bir alkış koptu. Tekrar masaya döndüklerindeyse Belçin'in suratı düşmüştü.

“Haksızlık bu,” dedi. “Başkalarının masasına çıkacağını niye söylemedin? Ben kendi kendimize dans edeceğiz sanmıştım.”

Buğra, Belçin'in yanağından bir makas aldı. “Aklını çalıştırsaydın,” dedi. “Ben kimseye bulaşmayacağımızı söylememiştim ki. *Kim daha çok beğeniyi alırsa o kazanır*, demiştim.”

“İkiniz de harikaydınız,” diye orta yolu bulmaya çalıştı Yiğit. “Sizi izlerken kalkıp dans etme arzumu bastırmak zorunda kaldım.”

Kısa bir sohbetin ardından Cansu ayaklanınca, “Nereye?” diye sordu Açelya.

“Dolaptan bir kola alacağım,” dedi. “Sabahtan beri garsonları kolluyorum ama ortada görünmüyorlar.”

Yüzümü buruşturup etrafıma bakındım. Açıkça mekân o kadar kalabalıktı ki ortada bir garson dolaşsa bile onu göreceğimizi zannetmiyordum. Cansu'nun ayağa

kalkmasını fırsat bilerek, “Bana da bir bira söyler misin?” diye sordum. Yiğit, “Bana da söylersen çok iyi olur,” diye isteğini belirtti. “Hatta getirebiliyorsan sen getirsene.”

Arkadaşımın kalkışıyla siparişler yükselince Deniz, “Ben sana vardırma geleyim,” diye ayaklandı. “Bu kadar şeyi aklında tutman zor olur.”

Cansu ona minnettar bir şekilde gülümsedi. Deniz’le baş başa kalmaktan zerre etkilenmediğini de biliyordum Deniz’in bu soruyu hiçbir art niyetle sormadığını da. Ancak Efe’nin bakışları değişti, neşeli ruh hâli birden yok oldu.

Onu anlamadığımı söylesem yalan olurdu. Cansu, Yiğit veya Buğra’yla gitse Efe için bir sakıncası olacağını düşünmüyordum ancak geçmişte hoşlandığı bir erkekle baş başa kalacak olması onu rahatsız ediyor olmalıydı. Öte yandan Deniz çok değer verdiği bir dostu olduğu için sesini de çıkaramıyordu.

Deniz ve Cansu konuşarak yanımızdan ayrılır ve gözden kaybolurken çaktırmadan Efe’nin yanına kaydım. Cansu ve Deniz’e öyle odaklanmıştı ki “Endişelenme,” dediğimde aniden titreyerek bana döndü. Bakışlarından ne ara yanında bittiğimi anlayamadığı okunuyordu. Arkadaşlarımız kendi arasında bir sohbete daldığından gizli gizli konuştuğumuzu fark etmemişlerdi. “Cansu artık Deniz’e o şekilde bakmıyor.”

Efe’nin omuzları düştü. Düşüncesini saklama gereği duymadı. “Biliyorum,” dedi. “Ama içimde hep bir korku var. Ya duyguları yeniden alevlenirse ve bu sefer Deniz de ona karşılık verirse?”

Dudaklarımı hafifçe yukarı kıvırdım. “Kalbi bir başkası için atarken farklı bir insanın alevinde kül olamaz.”

Efe gözlerini kırptırıp bana baktı. “Cansu sana bir şey mi söyledi?” dedi. “Yani zaman zaman öyle şeyler söylüyor

ki sanki hislerim karşılıklıymış gibi geliyor ama açık açık duymadığım için umutlanmak istemiyorum.”

“Bazı şeyleri illa açıkça dile getirmemize gerek yok ki,” dedim. “Tamam, hislerini onun dudaklarından duymak istediğini biliyorum. İnan bana, bu istekten daha doğal yok ama sırf bazı şeyleri duymuyorsun diye ortada olan gerçekleri reddetmek ne kadar mantıklı?” Elimi destek verircesine pazısına koydum. “Senden bahsederken gözleri parılıyor, Efe. Fark etmemek imkânsız.”

Efe'nin dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı. “Gerçekten mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Sanırım Cansu'yla konuşmanın vakti geldi,” diye mırıldandı.

“Durduğun kabahat,” diye yüreklendirdim onu.

Dişlerini göstererek sırıtırken kalkmadan önce elimi tuttu. “Teşekkür ederim, Eylül.” Hemen ardından kalktı ve yanımdan uzaklaştı.

Onun gidişiyle koyu bir sohbeta dalan arkadaşlarıma odaklandım. Belçin ve Buğra'nın dans kapışmasının yanıkları hâlâ devam ediyordu. Masadaki dostlarım bu konu üzerine kavga etmeyi henüz bırakmamıştı, Efe'yle aramızda geçen sohbeti görmemiş gibiydiler.

Bir kişi hariç: Yiğit. Ne zamandır bizi izlediğini bilmiyordum ama gözleri gözlerime sabitlendi ve dudaklarında minnettar, takdir dolu bir gülümseme belirdi. Sarp'la birlikte olmamı istediğini söylediği günden beri bana verdiği ilk samimi tebessümdü bu. İlk dostane adımdı. Bu adıma sıkıca tutundum ve aynı şekilde gülümsedim.

Cansu Arık

Kasaya doğru ilerlerken, "Mekânın bu kadar kalabalık olacağını bilseydim daha sakin bir yer seçerdim," dedim Deniz'e.

"Öyle deme," diye karşı çıktı. "Güzel yer bulduk, ben çok eğleniyorum bugün."

Gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kasaya geldiğimizde görevliye masamızın numarasını ve siparişlerimizi söyledik. Hemen not aldı ve siparişlerimizi hemen göndereceğini söyledi. Tam geri dönmek üzereydim ki Deniz, "Cansu," diyerek beni durdurdu. "Bana birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

İhtiyatla ona dönerken, "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Sadece... Dostluğumuz çok garip bir dönemden geçti. İstmeden de olsa seni üzdüm. Bana kötü hissettirecek hiçbir şey yapmamana veya söylememene rağmen her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Dudaklarıma rahatlamış bir tebessüm yerleşti. Deniz o kadar kibar bir çocuktaki karşıdakinin, özellikle de dostlarının kalbini kırmaktan deli gibi sakınırdı. Hepimizde çok değer verirdi.

Şu an geçmişe dönüp bakınca iyi ki beni reddetmiş diyordum. Deniz çok tatlı bir insandı ama birbirimize uyumlu değildik. Ben mutsuzluğu da mutluluğu da uç noktalarda yaşayan biriydim. Deniz'se her zaman her şeye mantığıyla yaklaşan, sakin bir kişiliğe sahipti. Bir ihtimal, birbirimizi dengeleyip uyumlu bir çift olabilirdik ancak bu ihtimali oldukça zayıf görüyordum. Eğer birlikte olsaydık ölçüsüz tepkilerimin nedenini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Birbirimize ayak uyduramayacak, kısa sü-

rede ayrılacaktık. Böylece iyi niyetli bir dostu kaybetmiş olacaktım.

Öte yandan Efe öyle değildi. Evet, onun da mantıklı bir kişiliği vardı ve olaylara heyecanla yaklaştığı kadar sükûnetle yaklaştığı zamanlar da olabiliyordu ancak her şeye rağmen beni anlayacağını biliyordum. Ne yaparsam yapayım, ona anlamsız gelmeyecekti çünkü hayata benimle aynı pencereden bakabiliyordu. Bazen beni benden iyi tanıyordu.

Bu karşılaştırmayı yapmam şu an çok gereksizdi. Biri tüm samimiyetimle değer verdiğim bir dostumdu, diğeryse...

Diğeryse... Efe'ydi. Sadece Efe. Hiçbir sığata, kendisini nitelendirecek kelimelere ya da konuma ihtiyacı yoktu. Onu benim için anlamlı kılan şeyler bunlar değil; adı geçtiğinde bende uyandırdığı hislerdi, kalbimde kanat çırpmasına neden olduğu serçelerdi.

Düşüncelerimden bihaber olan Deniz'in dikkatle beni incelediğini hatırladım ve dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim. "Sana artık arkadaşça yaklaştığımı biliyorsun ve bu durum değişmedi, değişmeyecek de. İnan bana, benim için çok değerlisin. Aramızdaki bu bağı bozmaya hiç niyetim yok."

Deniz'in yüzünde küçük bir tebessüm belirirken ne zamandır tuttuğunu bilmediğim nefesini verdi. Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

Bir kahkaha koyuverdim. "Yapma, Deniz. Bu kadar mı kötü biriyim yani?"

"Aslında beni biraz ürkütmüyor değilsin. Gerginliği geçmiş, espri yapmaya başlamıştı. Yani... Umarım espri yapıyordur.

"Aşk olsun, kalbimi kırıyorsun!"

Kısa bir gülüşmenin ardından, "Ee," dedi. "Sen ve Efe, öyle mi?"

Yanaklarımda yükselen ısı kızardığımı hissetmemi sağladı. "Yani, öyle bir şeyler işte," diye kaçamak bir cevap verdim.

Çocuk gibi mızızızlanarak, "Yapma, Cansu," dedi. "Biraz detay seni öldürmez."

Sırtımdan edemedim. "Merak ediyorsan Efe'ye niye sormuyorsun? Onunla daha yakın arkadaşsınız sonuçta."

"Aslında," dedi harfleri uzatarak. "Ona sormam daha iyi olabilir ama biliyorsun. Aranızdaki durum rayına oturmadan seninle ilgili konuşsam daha iyi olacakmış gibi hissediyorum. Özetle, Efe'nin senin hakkında ağız aradığımı düşünmesini istemem."

Dudaklarımı büzdüm. Kendimizi ne de garip bir duruma sokmuştuk! "Böyle düşünmekte haklısın," dedim. "Ama ortada farklı bir durum varmış gibi davranırsan asıl o zaman öyle olduğu hissine kapılır."

Gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani?"

"Efe benden değil, Eylül'den hoşlansa onunla gönül işleri konusunda rahatlıkla konuşurdun, öyle değil mi?" Hiç düşünmeden başını olumlu anlamda salladı. "İşte şimdi de öyle konuş. Benim bir farkım olmadığını hissettir, normal davran. Böylece aranızdaki bu garip durum da düzelecektir."

Deniz söylediklerimi birkaç saniye boyunca kafasında tarttıktan sonra, "Kafan bazen çalışıyor," dedi.

Kendimi tutamayıp pazısına bir tane vurdum. "Çok kötüsün!"

Gülümsedi. "Cansu, aramızın iyi olmasına gerçekten seviniyorum."

Sözlerinde o kadar samimiydi ki öne eğilip dostane bir sarılma sunarken onu geri çevirmedi. Aksine, ben de ona sarıldım. Bundan bir süre önce Deniz'den hoşlanıyorken birisi bana bir gün ona arkadaşça sarılacağımı söylese komik olmayan bir şaka yaptığı yanıtını alırdı. Ancak bugün geldiğimiz nokta tam olarak buydu.

Sarılmamıza son verip karşılıklı olarak gülüşerek masamıza doğru ilerlerken bir çift tanıdık mavi göz görmemizle aynı anda durduk. Karşımda duran Efe'nin ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Bakışlarında kendini belli eden bir kasvet vardı. Sebebini anlamak ister gibi gözlerimi kıstım. Deniz'i kıskanmış olabileceğini düşündüm ama Deniz'e nasıl baktığımı Efe'ye de açıklamıştım. Üstelik ona olan hislerimi de ima etmişim.

“Şey,” dedi Efe ne söyleyeceğini şaşırarak. “Lavaboya gidecektim de.”

Lavabonun, bulunduğumuz yönün tam tersinde bulunduğunun farkında bile değildi sanırım.

Efe yanımdan ayrıldıktan sonra, “Ben-” diye lafa girdim ama Deniz, “Cansu,” dedi. “Sen bizimkilerin yanına git. Onunla ben konuşurum.”

Meraklanarak, “Ne konuşacaksınız?” diye sordum.

Dudaklarına sanki küçük kardeşine bakıyormuş gibi bir tebessüm yerleştirdi. “Her şeyi de sorma bir zahmet.”

Bu sözleri sarf ettikten sonra yanımdan ayrıldı, bana da masaya dönmek dışında bir şans tanımadı.

Masaya dönüp Açelya'nın yanına oturduğumda tam karşımdaki Eylül inceleyici bakışlarını üstüme gönderiyordu. Küçük dudak hareketleriyle, “Ne oldu?” diye sordu. Sıkıntıyla omuz silktim.

Birkaç dakika sonra Efe ve Deniz sohbet ederek yanıma za geldiler. Aslında onları o şekilde görünce rahatlamam

gerekiyordu ancak Efe'nin canı sıkkın ifadesi kısmen kaybolduysa da yok olmamıştı ve bu durum ne düşüneceğimden emin olamamama neden oluyordu. Sohbetimiz sürüp giderken kendime sakin olmam gerektiğini, düşünmeye değer bir şey olmadığını söyleyip durdum ama Efe'nin kasıtlı olarak gözlerini benden kaçırdığını fark ettiğim her saniye, aslında hiçbir şeyin yolunda olmadığını suratıma vuruyordu.

Kafası iyiden iyiye güzel olan Buğra kolunu yanında oturan Belçin'e attı. "Nasıl ağlattım ama seni dans yarışmasında?" derken yüzünde saf bir mutluluk vardı.

Ondan pek de farkı olmayan Belçin sunduğu sarhoş gülümseme eşliğinde, "Haydi lan oradan," dedi. "Düdük makarnası."

Buğra gözlerini kıstı. "Düdük makarnasını hakaret olarak kullanamazsın."

Belçin sanki çok komik bir şey söylüyormuş gibi çakırkeyif olduğunu belli eden bir gülümseme eşliğinde sözlerini yineledi: "Düdük makarnası."

Buğra, Belçin'in omzuna başını yaslarken ağlamaklı gözlerle Efe'ye baktı. "Düdük makarnasını küçümsüyorlar, kardeşim!"

Efe hafif bir tebessümle karşılık verdi ve bu son derece rahatsız ediciydi. Normalde Buğra'nın üstüne gitmesi, sarhoşluğundan faydalanıp onu daha fazla ağlatması gerekirdi.

Ben bunları düşünürken tanımadığım bir kız Buğra'nın sırtına dokununca dikkatim dağıldı. "Çocuklar," dedi yüksek sesle. Kahverengi, ipeksi saçları beline kadar uzanıyordu. Ela gözlerinde arkadaş canlısı bir parıltı vardı. "Sizi burada gördüğüme inanamıyorum, dünya sahiden küçükmüş."

Kızlarla birbirimize anlamaz bakışlar atarken Efe kocaman bir gülümseme eşliğinde, "Sanem," dedi. Bir yandan

ayaklanmış, kıza fazla samimi bir kucaklama sunmuştu. İstemedi gözlerimi kıstım ancak sessizliğimi korudum. “Ne işin var senin burada?”

Adının Sanem olduğunu öğrendiğim kız omuz silkti ve ön taraftaki masalardan birini işaret etti. “Üniversiteden arkadaşlarımla gelmiştim. Sizi gördüğüme sevindim. Nasılsınız?”

“İyiyiz,” dedi Buğra. Bir yandan burnunu çekmese gayet samimi bir cevap olabilirdi.

Sanem şok içinde arkadaşına bakarken, “Buğra,” dedi. “Neden ağlıyorsun?”

Buğra hâlâ omzuna başını yasladığı Belçin’i gösterdi. “Düdük makarnasına hakaret etti.”

“Öyle bir şey olmadı,” dedi Belçin. “Sadece sana düdük makarnası dedim.”

“Hakaret olarak kullandın ama.”

“Baksana, Sanem,” dedi Efe. Kızı öyle bir inceliyordu ki flört etmeye çalıştığını düşünmemek imkânsızdı ve bu durum canını sıkmaya başlamıştı. “Beni tanıştıracığın şu grafiker arkadaşın da sizinle mi?”

Sanem başını aşağı yukarı sallarken, “Evet,” dedi. “Konuşmak ister misin?”

Efe gülümseyerek başını salladı ve Sanem’le birlikte yanımızdan ayrıldı. Giderken bir kolunu kızın omzuna atmıştı. Tüm bunlar yaşanırken Açelya ve Eylül hatta alkolün etkisinde olan arkadaşım Belçin bile meraklı bakışlarını gözlerime sabitlemişti.

Efe gider gitmez kafası güzel olduğundan yanlış anlaşılma gibi bir derdi olmayan Belçin, “Neydi şimdi bu?” diye düşüncesini dile getirdi. “Cansu’ya yanaşıp birden rota mı değiştiriyor?”

Buğra dudaklarına bilmiş bir sırıtma yerleştirdi. “Ne oldu?” diye Belçin’e bulaştı ancak başını arkadaşımın omzundan kaldırmadı. “Efe’nin bir seçenekten öte, seçen kişi olması durumuna alışamadınız mı? Arkadaşım aylardır bu durumda ama.”

Belçin tek kaşını kaldırdı. Öfkelenmiş görünüyordu. “Vah vah,” diye söylendi. “Arkadaşının da boğazına bıçak dayadık Cansu’nun etrafında dolansın diye.”

“Ee,” dedi Buğra soru sorar gibi. “Cansu’nun boğazına da bıçak dayayan yok. O zaman onun için de hesap sormazsın.”

Belçin yumruklarını sıktı. “Aynı şey mi?”

“Fark göremiyorum.”

“Tamam, tamam,” dedim ikisini de susturarak. İki de alkollüydü ve konuşmaya devam ederlerse aralarındaki bu diyalog ciddi bir tartışmaya evrilebilirdi. “Uzatmayın bu konuyu. Efe yetişkin bir birey. Bende takılı kalmak zorunda değil. Benim bununla bir problemim yok, merak etmeyin.”

O an masadaki herkes, ben de dâhil, yalan söylediğimin farkındaydı.

Efe hiçbir şeyim değildi, bu yüzden şu an başka bir kızla bu kadar samimi olması, başka bir kıza ağzına düşecekmiş gibi bakması canımı sıkmamalıydı ancak benimle konuşma tarzı, bana bakış şekli zamanla beni kendine çekmişti. Başta onu görememiş, zaman zaman bencilce davranışlar sergilemişim ama her zaman hislerim konusunda açık olmuştum. Ona hiçbir zaman yalan söylememiş, bana hislerini açtığına duygularını incitmekten kaçınmışım. Şimdiyse geldiğimiz noktada daha günler önce bana nasıl âşık olduğunu söylerken bugün başka bir kızla fazla samimi bir duruş sergiliyordu.

Öte yandan ben onu incitmekten kaçınmışım ama Efe gözümün önünde bir başka kızla flört etmişti.

Açelya öne eğilip, “İstersen bu gece yurda geçelim,” dedi. “Bizde kalırsın, ister misin?”

Masadaki dikkatlerin üstümde toplanmasından son derece rahatsız olarak, “Saçmalamayın,” dedim. “Böyle bir şey için gecemizi mahvetmeye değmez.”

Belçin burnunu kıvırdı. “Yan masadan yakışıklı bir çocuk bulsana,” dedi. “Git, milletle öpüş de başka kızlarla konuşmak neymiş, görsün Efe denen angut.”

Deniz uyarıcı bir ses tonuyla, “Belçin,” dedi. “Yangına körükle gitme sen de. İkisi arasında yaşanmaması gereken bir durum yaşanıyor. Bırakalım da ikisi çözsünler.”

“Vallahi Belçin’e katılacağımı düşünmezdim,” dedi Açelya. “Ama Efe ikisi arasında geçmesi gereken diyalogda olayı bir başka kadınla flört etme aşamasına taşıyorsa seviye denen şey ortadan kalkalı çok olmuş demektir.”

Daha fazla Efe ismini duymak istemiyordum. Midem burkulmaya başlamıştı, boğazım yanıyordu ve gözlerim öfkeden yaşlar akıtmak için ısrarcı olmak üzereydi. En azından ben öfkeden olduğunu iddia etmeyi tercih ediyordum.

“Arkadaşlar,” derken dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. “Ben kalkıyorum. Daha sonra bir araya geldiğimizde de bu konunun konuşulmasını istemiyorum, tamam mı?”

Bakışlarıyla hoşnutsuzluğunu son derece belli eden Yığıt, “Cansu,” dedi. “Seni rahatsız ettiyse özür dileriz. Lütfen kal, geceni bizim için mahvetme.”

“Saçmalama,” diyerek onu rahatlattım. Evet, arkadaşlarımdan bu konuyu bu kadar dillendirmeleri zaten bozuk olan moralimi iyice altüst etmişti ama onlara kırgın değildim. Gözlerinin önünde yaşanan bir olayı yorumlamaktan başka bir şey yapmamışlardı. Üstelik hepsi iyiliğimizi

istiyordu. Bu yüzden onlara çıkışmak çok yersiz olurdu. “Son yarım saattir başım ağrıyor zaten. Zihnim gürültüyü kaldırmadı.”

Beni sessizlikle inceleyen Buğra hiçbir şey söylemeyip ayağa kalktı. “Ben bir lavaboya gideyim. Görüşürüz, Cansu.”

“Görüşürüz,” diye karşılık verdim. “Hepinizi öpüyorum.”

Arkadaşlarımla hızlıca vedalaştıktan sonra dışarı çıktım. Hava kararmıştı ama hayat henüz durmanın kıyısında bile değildi. İnsanlar sokakta eğleniyor, şarkı söylüyor, sohbet ederek yollarında ilerliyordu. Herkesin bir dostu olduğunu fark ettim. Kimsenin bir derdi yok gibiydi.

Benim dışımda kimsenin...

Efe’yi bir başka kızla görmenin canımı bu kadar yakacağını tahmin etmezdim. Görünen o ki ondan, tahminimden de çok hoşlanıyordum.

Bu his içimi yeşertirken aynı zamanda korkmama da neden oldu. Deniz benim için değerli bir dosttu fakat yaşadığım şeyleri unutmamıştım elbette. Efe’nin ondan farklı olduğunu düşünüyordum ama dakikalar önce sergilediği davranış kafamı karıştırmıştı. Tarihin benim için tekerrür ettiğini düşünmeye başlıyordum.

Ve bundan deli gibi korkuyordum.

İncinmekten çok korkuyordum çünkü Efe’nin beni incitecek gücü olduğunu biliyordum.

Efe’yi gerçekten seviyordum.

“Cansu!”

Zihnim bu düşüncelerle karman çorman olurken arkamdan tanıdık bir ses gelmesiyle gözlerimi kırptırdım ve yavaşça arkamı döndüm. Efe’yi gördüğüm için ilk kez sevinmemiştim.

“Neden kalktın?”

Pişkince bu soruyu sorması sinirlerimi bozdu. “Başka bir kızla flört etmeni izlemek zorunda mıydım?” dedim hissettiğim öfkeye rağmen kontrolümü kaybetmeyerek. “Sen istediğini yapabilirsin ancak ben buna şahit olmak istemiyorum.”

Efe gözlerini kırptırdı. “Şöyle duygudan uzak, nesnel konuşmalar yapma bana.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kendimi yerlere atıp ağlamam seni tatmin edecekse, istediğin buysa söyle. Hemen yapayım da aramızdaki şu mantıksız konuşma bitsin bir an önce.”

Efe de en az benim kadar hayretler içinde görünüyordu. Dudaklarını hafifçe araladıktan sonra, “Ben sende böyle duygular mı uyandırıyorum, Cansu?” diye sordu. “Bir an önce kurtulmak istediğin bir yabancı mıyım ben?”

“Konuyu saptırmanın seni haklı çıkaracağını düşünüyorsan durma,” dedim. “Seni sabaha kadar dinleyebilirim ama günün sonunda vedalaştığımızda ikimiz de neyin, ne olduğunu biliriz.”

Efe'nin gerilen çenesi, dişlerini sıkmasının göstergesiydi. “Bir kızla bir kerecik konuştum diye bana bunu mu yapıyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Beni anlamaya hiç niyetin yok. Efe, dedim. “Hoşça kal.”

Arkamı dönüp yolumda ilerliyordum ki Efe'nin öfkeli sesini duydum: “Sıkıştığında hep böyle yapıyorsun işte! Hep kaçyorsun!”

Aslında daha fazla sinirleneceğim hiçbir şey söylememişti ama sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Hızla arkamı dönüp tam karşısında durdum. “Benim davra-

nışlarımı analiz etmek yerine kendine bakman gerekmiyor mu?” diye çıkıştım.

“Ben-” diyecek oldu ama lafını yarıda kestim.

“Beni her konuda eleştirebilirsin. Geçmişte sana zaman zaman sert çıktığımı söyleyebilirsin, duygularını görmediğim için bana aptal etiketi yapıştırabilirsin. Bunların hiçbiri önemli değil ama bana tek bir şeyi söyleyemezsin: Ben, senin canını acıtmak için bile isteye birileriyle görüşmedim. Yaptığım şeylerin hiçbiri seni incitmek için değildi. Aksine, seni kırmaktan hep kaçındım ama sen sırf beni üzme için bir başkasıyla gözlerimin önünde flört ettin. Böyle mi tatmin olacaksın, Efe? Senin sevgiden anladığın bu mu? Bir başkasını incitme arzusuna sen sevgi mi diyorsun?” Sözcükler dudaklarımdan dökülürken yanaklarımdan ısladığımı çok sonra fark ettim. Kontrolsüzce ağlayacak kadar kırıldığımı fark etmek şaşkına dönmeme neden oldu ancak konuşmayı kesmedim. Bir elimle yanığı silip elimdeki gözyaşlarını görmesi için Efe'nin yüzüne doğrulttum. “Bak,” diye haykırdım. “Ağlıyorum, Efe. Tatmin oldun mu şimdi? Gururun okşandı mı?”

Efe'nin yüzünde son derece mutsuz bir ifade vardı ve bu, beni daha da çileden çıkardı. “Seni üzgün görmenin hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden. “Sen benim mutsuzluğumdan besleniyorsun. Sırf zamanında Deniz'den hoşlandım diye bana misilleme yapıyorsun.”

Efe'nin dudakları hafifçe aralandı. “Hayır, Cansu.”

“Öyle,” dedim söylediklerini duymayarak. “O yüzden bir başka kızla flört ederek beni üzmeye çalıştın.”

“Seni üzme gibi bir derdim yok, aptal.” Sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı. “Senin kalbini kırık gördüğümde mutlu falan olmuyorum. Aksine, benim canım daha çok yanı-

yor.” Derin bir nefes aldı. “Seni Deniz’le öyle görünce... Biliyorum, bir başkasını aramızdaki ilişkiye karıştırmamam gerekirdi ama hissettiklerimi hissetmeni istedim. Ne durumda olduğumu görmeni istedim, Cansu.”

“Bırak ya!” diye bağırdım. Bunu söylerken gitmeye niyetlenerek arkamı dönmüştüm ama Efe bileğimden tutup beni kendine çekince uzaklaşma planlarım suya düştü. İki eliyle dirseklerimi sarmış, tam karşısında durmama sebep olmuştu.

“Yaptığım şeyin doğruluğunu savunmayacağım,” dedi. O an vücutlarımız bu kadar yakınken nasıl hâlâ kavga etmeyi sürdürdüğümüzü merak ettim. “Ama insani bir şeydi. Deniz’le-”

“Yeter artık,” dediğimde sesim fısıltıdan farksızdı ama çığlık atsam ancak böyle sert bir etki yaratırdım. “Bırak artık Deniz’i. Sen taktın bu çocuğa.”

Gözlerini kırıştırdı. “Sen bu çocuğa âşıktın, Cansu,” dedi. “Benim dostumdan hoşlanıyordun sen. Bugün geldiğimiz noktadaysa tekrar ondan hoşlanma ihtimalinle yaşamak zorundayım.”

“Öyle bir ihtimal yok, Efe,” dedim. “Sana daha önce de söylemiştim ama sen saçma sapan davranıp beni kendinden uzaklaştırmayı seçtin.” Efe’yi göğsünden itip kollarından kurtuldum. “Rahat bırak beni.”

Tekrar arkamı dönüp gitmeye niyetlendim ama bu sefer beni durduran sesi öfke ya da meydan okuma değil, kırılma barındırıyordu: “Neden beni her seferinde itiyorsun?”

Sesi öyle çaresiz, öyle çocuksuydu ki boğazımda bir yumru oluştu. Arkamı dönüp gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. Durduğum yere kök salmış gibi hareket bile edemedim.

“Neden beni en ufak bir yanlışında bırakıp gidiyorsun?” Efe'nin sorusu yüreğimi bir mengene misali sıkarken sessizliğimi korudum. “Neden beni bir kere olsun anlamaya çalışmıyorsun?” Dudaklarımı hafifçe araladım ama ses çıkmadı. “Kalbimi neden defalarca kırıyorsun?”

Sonunda kendimi toparlayıp, “Ben-” diyecek oldum ancak son sorusuyla konuşmama izin vermedi.

“Cansu, beni neden sevmiyorsun?”

Şok içinde arkamı dönüp gözlerine baktım ancak yüzüne bakar bakmaz kalbim sıkıştı. Mavi gözleri kıpkırmızı olmuştu ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Seni Deniz’le görünce-”

“Dostça bir sarılmaydı, Efe,” dedim. “Fazlası değildi. Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

“Ama... Bak, ben yobaz ya da cahil değilim. Dostlarıyla samimiyetine karışamam ama Deniz... Yani bilemiyorum. O benden daha kibar, akıllı.” Gözlerim kocaman aralandı. Efe'nin tüm korkusunun sebebi bu muydu? Deniz’i kendinden üstün mü görüyordu? Şöyle bir düşününce böyle absürt bir şeye inanması hiç de mantıksız değildi. Sonuçta benim için uzunca bir süre çabalamasına rağmen ondan değil, bana adım bile atmayan Deniz’den hoşlanmıştım. “Yani senin yerinde olsam ben de onu seçerdim ama...” Kelimeleri boğazına takıldı. “Beni seçmeni istiyorum, Cansu.”

“Seçim falan yok,” dedim. Bir yandan da doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Daha önce Deniz’den hoşlandım, beni istemedi. Şimdiyse bu durumdan çok memnunum çünkü çok zıt karakterlerde olduğumuzu görüyorum. Artık o istese bile istemem çünkü Deniz’e dostluk dışında başka bir gözle bakamam.”

Efe sakince dinliyor, bir yandan da sessizce gözyaşlarını akıtmaya devam ediyordu. Birkaç adım öne çıktım. Be-

denim benim yerime hareket ediyor gibiydi. Öne uzanıp Efe'nin gözyaşlarını sildim.

“Keşke kendini benim gözümünden görebilseydin,” dedim tüm içtenliğimle. “O zaman ne kadar kusursuz olduğunu fark eder, bir başkasını kendinden üstün görmezdin.”

Sözcükler hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülmüştü ama iyi ki de dökülmüştü. Sarf ettiğim her bir sözcük ruhumu hafifletmiş, Efe'nin bakışlarının değişmesine sebep olmuştu.

Ellerini yanağındaki ellerimin üstüne kapatırken, “Cansu,” diye fısıldadı. “Benim hakkımda ne hissediyorsun? Lütfen, senden duymaya ihtiyacım var.”

Sorusu için uzun uzun düşünmeme gerek yoktu. “Sana bazen katlanamıyorum,” dedim hemen. “Bazen kelimenin tam anlamıyla sinir bozucu olabiliyorsun ama senin olmadığın bir hayatı da düşünemiyorum, böyle bir hayatı arzulamıyorum. Şöyle ya da böyle, hayatımın bir köşesinde yerin olmasını diliyorum. Benim için çok değerlisin. Efe.” Efe gözlerini kırptı ve ilk kez dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

“Öte yandan,” diye konuşmayı sürdürdüm. “Bugün gördüm ki söz konusu sen olduğunda bencilmişim. Bir başkasıyla flört etmen bile tüylerimi diken diken etmeye, bulunduğum ortamı terk edecek kadar tahammülsüzleşmeme yetti.” Derin bir nefes aldım. “Efe, son zamanlarda senden başka bir şey düşünmek istemiyorum.”

“Cansu,” diye fısıldadı ama lafının devamını getirmedi.

“Kalbin bir tek benim için atсын istiyorum. Bir tek bana gül, bir tek beni sev. Benim gözlerim nasıl senden başkasını görmüyorsa, senin de gözlerin başkasına bakmasın.”

Efe kelimenin tam anlamıyla hayatının şokuna uğramış gibiydi. Titrek bir nefes aldı. O kadar uzun süre ses-

siz kaldı ki içinde bulunduğumuz durumu yadırgamaya başlamıştım. Ellerim hâlâ yanaklarındaydı, o da ellerimi tutuyordu.

Kendimi geri çektiğimde yanaklarım yanıyordu. Sınırtı aşmış gibi hissetmiş, her şeyi mahvetmekten korkmuştum. “Pardon,” diye mırıldandım. “Ben-

Ancak Efe konuşmama fırsat vermeden öne eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi.

Beni daha önce de öpmüştü ancak bu öpücük öncekinden tamamen farklıydı. Tüm duyguları, yaşanmışlıkları dudaklarının arasına sıkıştırmış gibi hissediyordum. Kalbim delicesine çarparken hareket edemedim. Bir an için düşüp bayılacağımı sandım.

Efe öpüştüğümüzü yeni fark etmiş gibi aniden geri çekilip, “Şey,” dedi. “Özür dilerim. Seni rahatsız ettiysem-”

“Efe,” diye lafını böldüm tahammülsüzce. Hemen ardından kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. “Çok konuşuyorsun.”

4. BÖLÜM
PARILTI

Eylül Cesur

“Bir saniye,” dedim Efe’yi döverek Cansu’nun peşinden gönderdiğini anlatan Buğra’ya. “Sen Efe’yi haklı bulmuyor muydun?”

Efe ve Cansu’nun gidişinin üstünden yarım saat geçmişti. Efe, Buğra’ya her şeyin yolunda olduğunu ve Cansu’yu eve bırakacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Üstünkörü bilgi verse de aralarındaki buzların büyük oranda eridiğini düşünüyorduk.

“Elbette haklı bulmuyordum,” dedi Buğra. Oturduğu yere öyle yayılmıştı ki başı sandalyesinin ucuna değiyordu. Siyah saçları dağılmıştı ancak pek umursuyor gibi değildi. Kahverengi gözleri ne kadar yorgun olduğunu kolaylıkla açık ediyordu.

“Ama yine de bana karşı Efe’yi savundun,” dedi Belçin.

Buğra basitçe omuz silktikten sonra, “Arkadaş işte,” diye söylendi. “Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Her yerde peşinde dolanmak, onu ezdirmemek zorundasın.”

Belçin abartılı bir şekilde gözlerini devirmek dışında tepki vermedi.

Açelya meraklı bir şekilde Buğra’ya, “Sen yanına gittiğinde Efe ne yapıyordu?” diye sordu.

“Ne yapsın?” diye yanıtladı Buğra. “Boş boş millere bakıyor, sahte sahte sırtıyordu. Gittim, Efe’yi ensesinden tuttuğum gibi hiçbir şey söylemeden sürükledim. Kafam güzel olduğu için kimse sorgulamadı bu durumu. Sonra o

vokken konuşulanları anlattım. Cansu'nun ne kadar kırıldığından bahsettim. O da bir şeyler söyledi." Deniz'e kaçamak bir bakış attı. "Ama düşüncesinde ne kadar yanıldığını çok geçmeden anladı ve Cansu'nun peşinden gitti."

"Yani, diye mırıldandım anlattıkları bitince. "Cansu ve Efe artık sevgili mi?"

Buğra başını hafifçe iki yana sallarken, "Hiçbir fikrim yok. dedi. "Eve gittiğimde sorguya çekeceğim. Siz de Cansu'yu sıkıştırırsınız, gecenin sonunda karşılıklı bilgi akışı sağlarız."

Yiğit bir kahkaha koyuverdi. "İki olgun insanın birlikte olmasını neden devlet meselesiymiş gibi abartıyorsun?"

Buğra'nın dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Kaç yıldır Efe'nin ciddi bir ilişkisi olsa da utanç verici tüm çocukluk anılarımızı anlatsam diye bekliyorum, biliyor musun? Cansu ve Efe'nin sevgili oluşu insanlık için küçük, benim için büyük bir olay."

Deniz'in dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Bazen nasıl bu kadar uzun süredir arkadaş kalabildiğimize şaşıyorum."

Arkadaşlarımın gidişinin ardından biz de çok oturmadık. Gecemiz o kadar heyecanlı, o kadar olaylı geçmişti ki hepimizin enerjisi tükenmişti.

Hesabı ödedikten sonra Belçin ve Açelya'nın koluna girerek otobüs durağına doğru ilerliyordum ki, "Eylül," diye adımın zikredildiğini işittim. Arkamı döndüğümde Yiğit'in ela gözleriyle karşılaştım. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Başımı hafifçe aşağı yukarı sallarken meraklanmadan edemedim. Açelya ve Belçin kol kola girip diğerlerinin peşinden ilerlerken biz de grubun en arkasından yürümeye başladık. Aramızdaki mesafe, dostlarımızın bizi duyamayacağı kadar açılmıştı.

“Babanla ilgili olanları Efe’den duydum,” dedi Yiğit en sonunda. Derin bir nefes alıp başını öne eğerek gözlerini kaçırdım. “Çok üzgünüm. Eğer yapabileceğim bir şey varsa lütfen haberdar et. Sana seve seve yardımcı olurum.”

Düşünceli tavrına minnettar olarak gülümsemeye çalıştım ancak gülümsememin dudaklarımda oldukça sahte durduğundan emindim. “Teşekkür ederim, Yiğit,” dedim. “Düşünmen yeter.”

Bir süre daha yürüdükten sonra, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Başımı yukarı kaldırıp gökyüzünde ışıldayan yıldızlara baktım ve bu sonsuz ışıltı havuzunda düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Allak bullak,” dedim duygularımı özetleyerek. “Neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edemiyorum, umut etmekten korkuyorum artık.” Bakışlarımı Yiğit’e çevirdim. “Bir de kanser olduğunu ne zaman öğrendim, biliyor musun? Onunla görüşmek istemediğimi söylerken.”

Yiğit suratını buruşturmadan edemedi. “Gerçekten berbat bir tesadüfmüş.”

“Geçmişini silemediğim için onu hayatımdan çıkarma konusunda kararlıydım ancak bu şekilde gitmesi... Gerçekten acı veriyor, Yiğit. Hiç sahip olmadığım birini kaybediyorum ve elimden bir şey gelmiyor.”

“Neden tedavi olmuyor?” diye sordu.

“Hastalık kendini çok geç belli etmiş,” diye açıkladım. “Artık kendisi için kurtuluş olmadığına inanıyor.”

Bunu söylerken benim de inancımın bu yönde olduğunu fark etmek afallamama neden oldu. Ne düşündüğümü Yiğit de hissetmiş olacak ki “Saçmalama,” dedi hemen. “Karalar bağlayıp pes etmek yerine bilime güvenmeyi seçmeli. Belki bir kurtuluş yolu vardır. Hem-”

“Atlas’tan duyduğuma göre doktor da yapacakları bir şey olmadığını söylemiş,” diye karşılık verdim.

Bir an için afalladı ancak afalladığını bana hissettirmeye çalıştı. “Olsun,” dedi birkaç sonsuz saniyenin ardından. “Ömer senin baban değil mi? Sendeki genlerin orijinali onda. Cesaretini ve inadını babandan aldıysan bu hastalığı atlatmak, baban için çocuk oyuncağından farksız olacaktır.”

Dudaklarımda yorgun, buruk bir tebessüm oluştu. Bunu ben de çok istiyordum ama ne düşüneceğimi şaşırmıştım ve boşa umutlanmak gibi bir arzum da yoktu. Yine de, “Teşekkür ederim, Yiğit,” dedim. “İyi ki varsın.”

Kaldırımında yürürken Yiğit bir kolunu sırtımın arkasından geçirerek pazımı tuttu. Bu küçük teması bile desteğini hissetmeme neden olmuş, bir nebze de olsa rahatlamamı sağlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse Yiğit’in dostluğunu özlemiştim. Ona derdimi açmak, beni anladığını bilmek uzun süredir hasretini duyduğum bir şeydi.

“Seninle tekrar konuşabileceğimizi zannetmiyordum,” dedim. Düşüncelerim ben farkında olmadan kelimelere evrilerek dudaklarımdan dökülmüştü.

Yiğit suratını buruşturdu. “Bunu ben de sanmıyordum,” dedi. “Ama her şeyden önce, sen benim değerli dostumsun. Böyle bir sıkıntıyla cebelleşirken seni yalnız bırakmak arkadaşlığımıza yakışmazdı, değil mi?”

“Haklısın,” derken dudaklarımda oluşan sırıtmayı önleyemedim. “Kesinlikle bize yakışmazdı.”

Kızlarla yurda dönerken bir yandan çoktan eve giden Cansu’yla konuşuyorduk. Efe’yi nasıl öptüğünü çığlıklar içinde anlattığı kısıma kahkahalarla gülmeden edemedik.

“Ama suratını görmeliydiniz,” diye anlatmayı sürdürdü. “Onu kendime çektiğimde o kadar afalladı ki neredeyse kendimi tutamayıp gülmekten yerde yuvarlanacaktım.”

Cansu normalde de neşeli bir kızdı ama şu an sesindeki ışıltıları âdeta görür gibiydim. O kadar heyecanlı, o kadar çocuksuydu ki birbirlerine bu kadar geç kaldıkları için onlara öfkelenmeden edemedim.

Telefonu kapattıktan sonra tam yurdun önüne gelmiştik ki Sarp’tan gelen bir aramayla dondum kaldım. “Efendim,” dedim kapıdan içeri girmeden.

“Müsait miydin?”

“Yurda giriyordum şimdi,” dedim. “Bir şey mi oldu?”

“Önemli bir şey yok,” dedi. “Belki beni özlemişsindir diye aradım.”

Gülümsemeden edemedim. “Beni özlediğini itiraf etmek bu kadar zor mu?”

“Değil. Zor olan, sonrasında yaptığın bilmiş yüz ifadesine katlanmak.”

Sanki görebilecekmiş gibi omuz silktim. “Her güzelin bir kusuru var.”

“Sevgilim,” dedi Sarp. “Kusursuz olduğunu söylemekten ilk kez gocunmuyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Çok kötü bir kalbin var.”

“Sevgilimi incittim,” dedi yapay duracak kadar abartı bir dramatiklikle. “Şimdi onun gönlünü almak için yanına gitmek zorundayım!”

“Yemezler,” dedim duruşumu bozmayarak. “Beni görmek için abuk sabuk bahaneler yaratamazsın. Beni görmek istiyorsan itiraf edeceksin.”

Girdiğimiz laf dalaşından gayet hoşnut olduğunu gösteren bir kıkırtı koyuverdi. “Eylül,” dedi hemen ardından.

Sesi saniyeler önce gülmesine rağmen aniden ciddileşince nefesimi tuttum. “Seni çok özledim. Lütfen yanına gel-meme ve sana sarılmama izin ver.”

Benimle ne zaman, ne şekilde konuşacağını; yaptığı şakayı ne kadar ileri götüreceğini ya da nerede durması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki... İşin kötü tarafı za-aflarımı ezbere bildiğinin farkında olmama rağmen her seferinde yeniliyordum ona.

“Hmm,” dedim düşünür gibi. “Sanırım sana birkaç da-kikamı ayırabilirim.”

“Onu tüm gece yapalım mı?” dedi. Onu görmesem de ses tonundan sırttığını anlayabiliyordum. “Yurda dön-mek yerine bende kalırsın. Giriş saatin sıkıntı olmasın diye diyorum, tamamen iyi niyetimden.”

Başımı arkaya yatırıp dudaklarımdan bir kahkaha dö-külmesine izin verdim. “Keşke her zaman bu kadar iyi yü-rekli olsan.”

“Şimdi çıkıyorum,” derken arkadan hareketlendiğine dair tıkırtılar yükseliyordu. “On dakikaya yurdun önünde olurum. Pijamanı alman için yeterli bir süre, değil mi?”

“Yeterli,” diye karşılık verdim. “Yetmezse beni üç yüz yıl kadar beklersin. İşin ne?”

“Seninle daha fazla aynı fikirde olduğum bir an olma-mıştı.”

Gülümseyip telefonu kapattıktan sonra odama çıktım. Eşyalarımı hızlıca toparlayıp üstüme daha rahat edece-ğim siyah bir tayt ve siyah bir tişört giydim. Sarp yurdun önünde olduğunu bildiren bir mesaj attığında aşağıya ka-sıtlı olarak on dakika geç indim.

Beni görünce abartılı bir hareketle ela gözlerini araladı. Kahverengi saçları dakikalar önce kafasında olan kask yü-

runden darmadağındı ancak nedendir, bilinmez; dağınık saç Sarp'ta özensiz durmaktan ziyade onu çekici gösteriyordu. "Üç dakika daha gelmeseydin güvenlik görevlisi ablavyı alıp kaçacaktım bu diyardan," diye söylendi.

Alınmış gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Sarp," dedim. "Neden böyle düşündüğünü söylemedin? Bilseydim garanti olsun diye dört dakika daha bekletirdim."

Sarp konuyu uzatmak yerine gülümseyip öne eğildi ve elini saçlarımın arasına daldırıp karıştırmaya başladı. Son zamanlarda Sarp'ın favori hobisi, saçlarımın birbirine girmesine sebep olmaktı. Her zamanki gibi kollarına vurup saçımı dağıtmasından kurtulmaya çalıştım ancak başarısız oldum.

Sarp elini saçlarımdan çekip iki kolunu da belime doladı. Burnunu, boynuma gömüp derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım ve onu çok kısa bir süre önce görme rağmen ne kadar özlediğimi fark ettim. Sarp'la olmak ruhuma ilaç gibi geliyordu. Gün içinde ne kadar canım sıkılırsa sıkılsın, bir bakışıyla tüm dertlerimi söküp atabilecek güçteki bağımlılığımı o.

Kendini geri çekerken, "Bana böyle sıkı sarıldığına göre senin de beni özlediğine kanaat getirdim," dedi. O söyleyene kadar kollarımın otomatik olarak Sarp'ın bedenine dolandığını fark etmemiştim.

Kuyruğumu dik tutarak, "Ayıp olmasın diye sarıldım," dediğimde bile Sarp'ın bilmiş gülümsemesi bozulmadı.

Motora atladıktan hemen sonra uzattığı kaskı kafama geçirdim ve arkasına yerleşip beline sımsıkı sarıldım. "Bana sarılmak için yer arıyormuşsun gibi hissediyorum, Eylül Cesur, dediğinde gülümsememi gizleme ihtiyacı hissetmedim.

Bunu sıkı sarılmam için sürekli hızlı giden kişinin söylemesi biraz ilginç olmadı mı, Sarp Vural?"

Sarp cevap vermek yerine aniden gaza asılınca hangimizin haklı olduğunu ortaya koymuş oldu.

Sarp gaza asıldıkça rüzgâr saçlarımın arasında dans etti. Onunla motora binmek kendimi olduğumdan daha özgür hissetmeme neden oluyordu. Daha sorunsuz, daha az sorumluluk sahibi bir birey olduğumu düşündürüyordu. Bu yüzden bu anın tadını olabildiğince çıkarmak için başımı yukarı kaldırdım ve yıldızları izlerken Sarp'a daha sıkı tutundum.

Sarp'ın apartmanına ulaşip asansöre bindiğimizde Sarp gözlerini kapattı. Sanki bir yere odaklanıyor gibi dikkat kesildi. En sonunda, "Yasemin teyze geliyor," dedi. "Adımlarını hissedebiliyorum."

Bileğimdeki saate baktım. "Delirme istersen," dedim. "Saat on ikiyi geçiyor. Çoktan uyumuştur o."

Tam o an Sarp'ın katına varıp inmemizle Yasemin teyzenin kapısının açılması bir oldu. Dayanamayıp küçük bir kahkaha patlattım. İki arasında öyle bir iletişim vardı ki artık birbirlerini metrelerce öteden hisseder olmuşlardı.

"Bu kızcağızı yine mi getirdin?" dedi Yasemin teyze. "Ahlaksız seni."

"Yasemin teyze," dedi Sarp. "Neden Eylül'ü kaçırmışım gibi davranıyorsun? Onu zorlamıyorum ki."

Ortalığı kızıştırmak için, "Yalan söylüyor, Yasemin teyze," dedim. "Sürekli beni taciz ediyor. Bıktım artık."

Sarp şok olmuş bir şekilde bana bakarken Yasemin teyze çoktan terliğini çıkarmış, erkek arkadaşımın gövdesine isabetli bir atış yapmıştı. Sarp'ın dudaklarından küçük bir çocuğa benzer tizlikte bir çığlık koptu ve kendini geri çekmeye çalıştı. Ancak o sırada Yasemin teyze çoktan diğer terliği de isabet ettirmişti.

Kapının önündeki ayakkabılara yönelmek için eğilmişti ki, “Sakın!” dedi Sarp. “Vallahi polisi arar, ikinizi de şikâyet ederim.”

İşin komik tarafı, şaka yaptığı konusunda pek de emin değildim.

Sarp cebindeki anahtarı çevik bir hareketle alıp dairenin kapısını açtı ve içeri ayakkabılarıyla girerek kapıyı bedenine siper etti. Gözlerini kısıp bana bakarak, “Geliyor-san gel yoksa kapıyı kapatırım,” diye bir tehdit savurdu. Normalde onu sinirlendirmeye devam ederdim ama şu an o kadar savunmasız görünüyordu ki kıyamadım. Yasemin teyzeye iyi geceler diledikten sonra eve girdim.

“Alacağın olsun,” dedi Sarp kapıyı kapatır kapatmaz. Beni azarlamayı sürdürürken bir yandan da ayakkabısını ve ceketini çıkarıp yerine yerleştirdi. “Böyle bir hainliği Efken’den beklerdim ama senden asla.”

Sarp mutfağa ilerlerken aniden ona doğru koştum ve sırtına zıpladım. Bir an için afallasa da çok kolay bir şekilde ağırlığıma uyum sağladı. Kollarımı koala gibi bedenine sararken dizlerimin arkasından tutup zıplamama ve daha rahat bir pozisyonda durmama yardımcı oldu.

“Efken nereden çıktı?” diye sordum.

“Yasemin teyze, geçen gün Efken’e *kanka* diye seslendi,” diye söyledi. Bir yandan da çok rahat bir pozisyondaymışız gibi mutfağa gitmiş, buzdolabını açmış ve yarısı yenmiş bir çikolatalı pasta çıkarıp tezgâha bırakmıştı. “Hayır, o kelimeyi ben kullanmıyorum. Koca kadınsın, sen nereden öğrendin?”

“Seninle anlaşıyor diye kıskanma şimdi,” diye söyledim. Sarp cevap vermek yerine hafifçe gülümsemekle yetindi. Dolaptan iki tatlı tabağı çıkarıp dilimlediği pastayı tabaklara yerleştirdi. İki küçük çatal da alıp salona

ilerledi, elindekileri sehpaye bıraktı. Başını yana çevirip bir şey söylemeden kısa bir süre bana baktı. Ben de ona aptal bir gülümseme eşliğinde, sırtına tutunmaya devam ederek sessizlik içinde bakıyordum.

“Sonsuza dek orada mı duracaksın?” dedi.

Omuz silktim. “Hâlimden çok memnunum.”

Söylediklerimi zihninde tartarken başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Hemen ardından odasına ilerlemeye başladı.

“Hey,” dedim. “Nereye gidiyorsun?”

Cevap vermek yerine odasına girdi ve hiçbir şey söylemeden yatağına oturdu, hemen ardından ben hâlâ sırtındayken bedenini geriye yatırarak uzandı.

Ağırlığının büyük kısmını üstüme verince bir yandan gülüp diğer yandan kollarımı ve bacaklarımı deli gibi hareket ettirdim. “Kalk üstümden, ayı!”

“Ne oldu?” derken ne kadar eğlendiğini ses tonundan bile anlamak mümkündü. “Hani hâlinden memnundun?”

“O, sen üstüme abanmadan önceydi!”

“Pes et!”

Sarp’la zaman zaman çok absürt konular üstünden birbirimize meydan okuyor, anlamsız yarışlara giriyorduk. İşin ilginç tarafı ikimiz de saçmaladığımızın farkındaydık ancak kazanma konusunda ikimiz de şaşırtıcı derecede hırslıydık.

“Asla!”

Ağırlığını daha fazla verdi ancak canımı acıtmamaya özen gösteriyordu. Yine de bu rahatsız bir pozisyonda olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. “*Pes et*, dedim,” diye yineledi.

“Yasemin teyzeyi çağırmana son birkaç saniye kaldı, haberin olsun,” dedim. Bir yandan da kurtulmak için çarpındığımdan nefes nefese kalmıştım.

Tehdidim onu vazgeçirmeye yetmeyince ellerimi boynuna götürüp gıdıklamaya başladım. Aniden kıkırdayıp bedenini hızlıca hareket ettirmeye, ellerimden kurtulmaya çalıştı.

En sonunda pes edip hâlâ üstümdeyken yüzüstü döndü. Az önce ensesine bakıyordum ancak bir anda yüzlerimiz karşı karşıya gelmişti. Sarp'ın ifadesinin ne kadar aksi olduğunu fark edince kendini belli etmek için yalvaran gülümsememi daha fazla bastıramadım. O kadar tatlı görünüyordu ki mızıkçılık yapan bir çocuğu anımsatmıştı. "Hile yaptın," diye söylendi.

"Savaşta her yol mübahtır." Elimini uzatıp burnuna küçük bir fiske vurdum.

Bir süre sessizlik içinde duruşumuzu inceledikten sonra, "Neyse," dedi. "Şu anki hâlimden şikâyetçi olduğumu söyleyemem."

"Sen çok pis bir insansın," dedim sırtımamı engelleyemeyerek. Bir süre karşılıklı gülüştükten sonra yüzü aniden düştü, bakışlarını kaçırdı. "Sarp," dedim meraklanarak. Bir elimi yanağına götürüp yüzünü bana doğru çevirerek gözlerime bakmasını sağladım. "İyi misin?"

"Senin derdin başından aşkın, bir de kendi sorunlarımla canını sıkmak istemiyorum."

Söylediklerinde oldukça samimiydi ve bu yüreğimi ısıttı. "Saçmalama lütfen," dedim. "Canını sıkkan şeyleri benimle paylaşmayacaksın da kiminle paylaşacaksın?" Sarp derin bir nefes aldı. Haklı olduğumu bilmesine rağmen güçlü bir kararsızlık yaşadığını gözlerinde görebiliyordum. Bu yüzden, "Lütfen," diye bastırdım. "Sıkıntını benimle paylaşamayacak kadar benden uzaklaşırsan kendimi sana yabancı hissederim."

Sarp gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra sertçe yutkundu ve anlatmaya başladı: "Biliyorsun," dedi. "Ai-

lemle aram pek iyi değil. Yaşadığım hayat, yani bir kulüpte dövüşmem onlara pek uymuyor. Beni bu dövüş sevdamdan vazgeçirmek için çok uğraştılar. Çünkü onların hayallerinde oğulları takım elbisesiyle zenginlik içinde yüzen, vizyonlu bir adam ancak ellerinde olan şey dövüş kulüplerinde üç kuruş için dövüşen bir serseri.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Aynı dövüş kulübünde ben de dövüşüyorum ve asla bir serseri olduğumu düşünmüyorum,” dedim. Sesim o kadar toktu ki düşüncelerimde şüpheye yer olmadığını fısıldıyordu. “Bizler duygularını bu spor sayesinde dışarı vuran gençleriz, fazlası ya da azı değil. Dövüşmek bizim için bir tutku çünkü bu dünyanın ne kadar acımasız olduğunu, kendimizi her koşulda korumamız gerektiğini biliyoruz. Kendine haksızlık edemezsin.”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken, “Ne yani...” dedi. “Güzel bir geleceği olacağı şimdiden belli olan, derslerinde başarılı bir çocukla çıkmak istemez miydin?”

“Öyle bir çocukla çıkmak isteseydim öyle biriyle olurum,” dedim. “Ben eşsiz olanı istedim.”

Dişlerini göstererek sırıtırken keyfi kısmen yerine gelmiş gibiydi. “Gururumu okşuyorsun,” dedi. “Her neyse, bu sebeplerden dolayı aramızda uzun süredir soğuk rüzgârlar esiyordu. Ancak geçen gün teyzem, annemle konuşmuş ve bana haksızlık yaptıklarını, artık genç bir adam olduğumu ve kendi hayatımı kendim şekillendirmem gerektiğini ve ebeveynim olarak onların bu yolda yanımda yürümeleri, elimi tutmaları gerektiğini söylemiş.”

“Akli başında bir kadınmış.”

“Öyle,” dedi. “Umarım bir gün sizi tanıştırabilirim.”

“Umarım.”

Kısa bir gülümsemenin ardından, “Annem ve babam düşüncelerinden tamamen kopmuş değiller,” dedi. “An-

cak bir ara benimle vakit geçirmek istiyorlar. Hâliyle, biraz gerginim.”

“Seni çok iyi anlıyorum.” Laf olsun diye söylemiyordum, ne kadar kuvvetli bir mutsuzluk yaşadığını âdeta gözlerinde görüyordum. “Bazı insanlar çocuklarının kendilerinden bağımsız bir birey olduğunu bir türlü kabul edemiyor. Çocukları sanki onların seçtiği hayatı yaşamak zorundaymış gibi davranıyor ve bu davranışlarının aralarındaki ilişkiyi nasıl zedelediğini göremiyor.” İki elimi de Sarp’ın yanaklarına yerleştirdim. “Annen ve baban da şu sıralar bu durumu göremiyor olabilirler ancak merak etme, er ya da geç kararlarına saygı duyacaklar.”

Dudaklarını büzdü. “Öyle mi dersin?”

“Elbette,” diye onu yüreklendirdim. “Sen onların çocuklarıydın, seni aniden silip atamazlar. Seni kaybetmek istemeyeceklerdir.”

Bir şey söylemesini bekleyerek yüzüne bakmayı sürdürdüm ancak aniden eğilip başını göğsüme yasladı, kollarını bedenime sıkıca doladı. “Bazen bu hayatta senden başka kimsem yokmuş gibi hissediyorum.”

Dudaklarıma çarpık bir gülümseme yerleştirdim. “Kulağa bencilce gelecek ama aynı şeyleri hissetmemize sevindim.”

Kollarımı boynunun etrafına doladım ve tıpkı Sarp’ın yaptığı gibi ona sımsıkı sarıldım. Burnumu saçlarına daldırdım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Sarp’la geçirdiğim her gün, onu sevmek için bana yeni bir neden veriyordu.

Bir an aklıma gelen düşünceyle şaşırmadan edemedim. Ne garipti! Babam, bu dünyada kimseye güvenmemem gerektiğini, Sarp’sa doğru insana duyulan sevgi ve güvenin insanın ruhunu ne kadar dinginleştirebileceğini öğretmişti.

Dakikalar bir süre birbirini kovaladıktan sonra Sarp'ın nefes alıp verışı düzenli bir hâl almaya başladı. Bir süre daha saçlarıyla oynadıktan sonra, "Sarp," diye mırıldandım. Tahmin ettiğim gibi cevap gelmedi, uyuyakalmıştı.

Yanımda pijama getirmeme rağmen içimden kalkıp giyinmek, başını göğsüme yaslayıp huzur içinde uyuyan Sarp'tan ayrılmak gelmedi. Bedenlerimiz birbirine o kadar kusursuz tutunmuştu ki ondan ayrılmak şu an dileyeceğim son şey bile değildi.

Beni duymayacağını bilmeme rağmen, "Teşekkür ederim," dedim. "Seni ne kadar incitirsem inciteyim, benden vazgeçmediğin için."

Hemen ardından ona biraz daha sıkı sarıldım ve beni kucaklamak üzere olan uykunun kollarına kendimi bıraktım.

5. BÖLÜM

BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Cansu Atik: @BelçinUzuner Bana çok acil GERÇEK bir falcı bul. İstek değil, ihtiyaç.

Efe Çağlar: @BelçinUzuner Elin değmişken bana da faldan anlayan birilerini ayarla.

Eylül Cesur: Ne oluyor?

Cansu Atik: Şunun şurasında sevgili olalı daha kaç gün oldu ama Efe bana yalan söylemeye başladı!

Buğra Sezer: NE?

Efe Çağlar: Gaza getirme milleti.

Buğra Sezer: YAZIKLAR OLSUN!

Açelya Akpınar: Ne yalanıymış bu?

Cansu Atik: Efe fal bakabildiğini söyledi. Ben de hevesli hevesli falıma bakmasını istedim ama üçkâğıtçının teki. Sadece evlilik gördü, benden kıskandığı ne kadar çocuk varsa hepsini ikiyüzlü olmakla suçladı. Bir de yeminler ediyor, inanamazsınız!

Efe Çağlar: Ben sadece gördüğümü söylüyorum.

Cansu Atik: Dokuz çocuğum olacağını söyleyen ilk falcısın.

Buğra Sezer: Cansucuğum, sana bir şey demeyeyim diyorum da şu düzenbazın lafına nasıl inandın? Efe bana, *Allah tektir*, dese Zeus'a inanmaya başlarım.

Efe Çağlar: Kalbimi kırıyorsun... Seni Memati'm bellemiştim.

Buğra Sezer: Ben hâlâ senin Memati'nim, Polat...

Eylül Cesur: Merak etme, Cansu. Ben sana işinde *usta* bir falcı bulurum. Seni, Efe hariç herkesle yakıştırır.

Cansu Atik: İşte bu!

Efe Çağlar, Eylül Cesur kişisini gruptan çıkardı.

KAKTUS TEAM

6. BÖLÜM
BAĞ

“Her akşam bir yere gitmek zorunda değiliz,” dedim telefonda ısrarla konuşmasını sürdüren Cansu’ya. “Biraz popomuzun üstünde oturmayı bilmeliyiz.”

“Doksan yaşımıza geldiğimizde ve hastalıklar peşimizi bırakmadığında popomuzun üstünde otururuz, canım arkadaşım,” diye karşı çıktı.

Sanki görecekmış gibi gözlerimi devirdim ama hafif bir tebessümün dudaklarıma yerleşmesini önleyemedim. Cansu her zaman neşeli ve gezmeyi seven bir kız olmuştu ancak Efe’yle birlikte olduğundan beri yerinde duramıyordu. Sürekli bir yerlere gitmek istiyor, enerji patlamaları yaşıyor ve işin kötü yanı, bizi de beraberinde sürüklüyordu.

“Bize ihtiyacın yok ki,” dedim. “Efe’yle git işte. İki sevgili biraz zaman geçirirsiniz. Nereye gitseniz dibinizde bitiyoruz.”

“Olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Efe her boş bulduğu anda beni öpmeye çalışıyor da ondan.”

Dayanamayıp bir kahkaha patlattım. “Sevgili arkadaşım, senin bundan şikâyetçi olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Elbette şikâyetçi değilim,” dediğinde onun da gülmüşüğü sesinden anlaşılıyordu. “Ancak neden onu sinir etme lüksünü kendimden esirgeyeyim ki?”

Dudaklarımı takdir edercesine büzdüm. “Tebrik ediyorum seni.”

“O zaman anlaştık, değil mi?” dedi tekrar esas konuya dönerek. “Akşam birlikteyiz, ona göre rezervasyon yaptıracağım.”

“Kimler geliyor?”

“Şimdilik reddeden tek kişi sensin.”

“Herkesi bunu söylediğinden o kadar eminim ki...”

Gücenmiş gibi güldü. “Saçmalama, Eylül. Elbette herkese aynı şeyi söylüyorum.”

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra mangal başında bekleyen Ömer’in yanına gittim. Elindeki katlanmış gazeteyle pişen etleri yelliyor, diğer eliyle yeni aldığı sigara paketini açmaya çalışıyordu. Üstünde kırmızı bir tişörtle dizine kadar uzanan kot şort vardı. Yüzündeki kocaman sırtış, yorgun görüntüsünü kamufle etmeye yetmiyordu. Biraz zayıflamıştı ve cildi eski canlılığını yitirmiş gibiydi. Bu hâli kalbimi kırsa da yok saymaya çalıştım.

Elindeki paketi görünce yüzümü buruşturmadan edemedim. “Sigara içmemelisin.”

“Yoksa ne olur?” dedi. “Ölür müyüm?” Sesinde saklayamadığı eğlenceli bir tını vardı ve bu son derece rahatsız ediciydi. Ömer son birkaç gündür bazen böyle espriler yapıyor ancak yaptığı espriye sadece kendisi gülüyordu. Bu espriler bozulan psikolojisinin ve savunma mekanizmasının bir sonucu olabilirdi fakat insanın keyfi kaçırıyordu.

Sinirlerimin bozulduğunu gizleme gereği duymadan öne uzanıp dudaklarının arasına sıkıştırdığı, henüz yanmamış sigarayı aldım ve çöp kutusuna attım. “Komik değil.”

“Tamam, tamam,” dedi geri adım atarak. Hemen ardından parlak dişlerini göstererek hayat dolu bir tebessüm

sundu ve pişmiş köftelerden birini çatalının ucuna batırıp bana uzattı. “Bir tadına bak.”

Surat yapmayı istedim ancak şöyle bir düşününce... Elimde altın değerinde, kısacık bir lahza vardı ve bunu somurtarak harcamak istemiyordum. Bu yüzden kendimi kötü hissetsem de uzattığı çatalı alıp köfteden bir ısırık aldım.

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. “Çok iyi,” dedim düşüncelerimi kelimelere dökerek.

Biberleri ve domatesleri taşıyan Atlas hemen lafa atladı: “Benim kadar olmasa da iyi sayılır, demek istedin sanırım.

Hangisi daha komikti karar veremedim. Aramızda mesafe olmasına rağmen tepkimi dikkatle incelemesi ve anında cevap yetiştirmesi mi yoksa babasını bile lezzet konusunda rakip görmesi mi?

Gülümsedim. “Lafı ağzımdan aldın, ben de tam onu söylemek üzereydim.”

Bahadır’la birlikte salatayı yapan Yağmur kıkır kıkır güldü. “Çekinme, Eylül,” dedi. “Birin in ona yemeklerinin iğrenç olduğunu söylemesi gerekiyor.”

Atlas tüm mimiklerini kullanarak yüzünü çirkinleştirdi ve Yağmur’un söylediklerinin kötü bir taklidini yaptı. Buna karşılık olarak Yağmur kesme tahtasını kardeşinin kafasına fırlattı, neyse ki ıskaladı.

Bahadır sıkılmış gibi suratını buruşturdu. Sanki her gün izlediği filmi tekrar izlemek zorunda bırakılmış gibi tahammülsüz görünüyordu. “Hep kavga ediyorlar, Eylül abla,” dedi bir elini çenesine yaslayıp. “Çocuk gibiler.”

“Bak sen şu hadsize,” dedi Yağmur. Bir yandan da elindeki bıçağı bir kenara bırakıp kardeşinin koltuk altlarını

gıdıklamaya başladı. “Yüzüne azıcık güldük diye patronun kim olduğunu unutmuş anlaşılır.”

Atlas yüzünde kocaman bir gülümseme eşliğinde Bahadır’la Yağmur’un yanına koştu ve Yağmur’la bir olup küçük kardeşini gıdıklamaya başladı. Bahadır’ın yeşil gözleri, ağabey ve ablasının yanında mutlulukla parılıyordu. Dudaklarından dökülen kahkaha, yaşamak için hiçbir sebebi kalmamış umutsuz bir insana bile umut olabilirdi.

Nedenini bilmiyordum ancak bakışlarım üçünün üstünden ayrıldı ve mangal başında bekleyen Ömer’e takıldı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu ancak gözlerindeki keder neredeyse elle tutulacak kadar somuttu. Gözlerinde o kadar derin bir bakış vardı ki bu anı zihnine kazıdığını anladım. O sırada kahkahaya boğulan kardeşlerim sanki ayrı bir dünyadaymış gibiydiler. Ömer’in ne kadar hüznlendiğini fark etmediler.

Bakışları çocuklarından ayrıldı ve benimkilere dokundu. Dudaklarındaki tebessümü genişletmeye çalıştı ancak zoraki bir hareket olduğu çok belliydi. Üstelik kendini zorlaması bastırılmış duygularını âdeta açığa çıkardı. Gözleri birkaç saniye içinde doldu, hemen ardından iki damla yaş yanaklarından süzüldü. Kimse görmesin diye başını öne eğdi ve etin dumanını yelliyor gibi yapmaya başladı.

Ne için ağladığını söylememişti ancak yüreğimin derinliklerinde hissediyordum, her ne kadar şakaya vursa da ölmekten korkuyordu. Çocukları şimdiki gibi gülerken, eğlenirken, evlenirken, kendi çocuklarını kucaklarına alırken orada olmak istiyordu.

Yaşamak istiyordu.

Bakışlarımı kaçırdım, lavaboya gideceğimle ilgili bir şeyler mırıldandım. Ömer’in ısrarlarıyla geldiğimiz; mangal yapımına açık, geniş arazide lavaboların olduğu yere gidene kadar dişlerimi birbirine bastırdım.

Kendimi kabinlerden birine attıktan hemen sonra dakikalarca sessizce ağladım.

Birkaç dakikalık duygu patlamasının ardından tuvaletten çıktım. elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım ve kızarmış yüzümü birkaç makyaj malzemesi yardımıyla toparladım. Tüm bunları acıdan arınmış bir robot gibi mekanik hareketlerle yaptım. Tamamlamam gereken bir görevi yerine getiriyormuşum, canım acımıyormuş, hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi.

Ah, öyle olmasını ne de çok isterdim!

Bizimkilerin yanına gittiğimde, “Geç kaldın,” dedi Yağmur. “Tüm yemekleri bitirdik.”

“Yalan söylüyor,” diye atladı Bahadır. “Babam yemekleri daha yeni pişirmişti.”

Yağmur tek kaşını kaldırdı. Onu dışarıdan gören biri sinirlerinin bozulduğunu zannederdi ama ben gözlerinin içinde ne kadar eğlendiğini açık eden birkaç küçük parçayı yakalayabildim. “Her geçen saniye biraz daha can sıkıcı oluyorsun, küçük velet.”

Yemek yedikten sonra artıklarımızı kaldırdık. Hoş, çoğul ifade kullanmam pek doğru olmazdı çünkü Yağmur ve Bahadır, bize yardım etmek yerine Yağmur’un arkadaşlarının sosyal medya hesaplarını kurcalamayı ve onların dedikodularını yapmayı tercih etmişlerdi.

“Çocuğun ayarlarını bozacaksın,” dedi Ömer. “Bu yaşta milletin arkasından konuşmayı aşıyorsun.”

“Asıl bu yaşta böyle şeyler aşılanır,” dedi Yağmur. “Dış dünyaya şimdiden hazırlıyorum oğlunu, yine de yaranamıyorum.”

Ömer daha fazla Yağmur’a cevap yetiştirmeye çalışmadı çünkü son sözlerinden sonra böyle bir şeyin mümkün

olmadığını anlamıştı. Ortalığı toparladıktan sonra Atlas ve Bahadır, oturduğumuz çardağın çok yakınındaki açıklıkta futbol oynamaya başladılar. Atlas bilerek gol yiyor, Bahadır'sa çok büyük bir zafer kazanmış gibi delicesine zıplayıp sevinç dolu naralar atıyordu.

Atlas yaklaşık altı gol yedikten sonra Bahadır, "Seninle oynamaktan sıkıldım," dedi. "Çok beceriksizsin."

Atlas'ın tek kaşı kalkarken kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Atlas, kısılan gözleri eşliğinde, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Bahadır omuz silkti. Anlaşılan yaklaşmakta olan tehlikeyi görememişti. "Çok kötü bir oyuncusun. Seni gözüm kapalı yenerim."

Atlas topu alıp Bahadır'ın olduğu yere ilerledi. "Kaleye geçsene sen."

Bahadır gülerken kale tarafına geçerken sesini çıkarmadı. Gözlerinde hâlimden memnun, kazanacağına emin bir ifade vardı ancak Atlas yere koyduğu topa öyle sert vurdu ki çocukcağız kaçmak ve kaleyi açıkta bırakmak zorunda kaldı.

Dayanamayıp, "Atlas," dedim. "Çocukla çocuk mu oluyorsun?"

Sanki kocaman adam gitmiş, yerine Bahadır yaşlarında biri gelmişti. "Ama önce o başlattı!" diye itiraz etti.

"Tamam," dedi Ömer. İki kardeş arasındaki beklenmeyen gerilim onu da şaşırtmışa benziyordu. Sakince ayaklanıp Atlas'ın yanına gitti. "Bahadır'la ben oynarım. Siz biraz vakit geçirin."

Atlas yanıma geldiğinde dudaklarımda hâlâ bastırması güç bir gülümseme vardı. "Bana bak, Eylül," derken işaret parmağını suratıma doğrulttu. "Gülme, senin de kalbini kırmayayım."

Çardaktaki masada karşıma otururken harfleri uzatarak, “Tamam,” dedim. “Sakin ol.”

“Bu Bahadır sınırlarını aştı iyice,” dedi Atlas. “Görünen o ki dayak yeme yaşına gelmiş.”

Gözlerimi devirdim ama çocuksu öfkesine gülmeden edemedim. “Şaka da olsa öyle şeyler deme,” diye uyardım.

“Tamam, tamam,” dedi geçiştirircesine. Ardından dudaklarında minik bir tebessüm yeşerdi. Sinirlerini bozan olayı çoktan unutmuş gibiydi. “Sarp’la nasıl gidiyor?”

Elimi basit bir muhabbetten bahsediyormuşuz gibi havada salladım ancak yanaklarıma hücum eden kanı hissedebiliyordum. “Aman, Atlas,” dedim. “Nereden çıktı şimdi?”

“Merak ettim,” dedi. “Aylardır onunla birliktesin. Arada bir sosyal medyada fotoğraflarınıza denk geliyorum. Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz.”

Gülümsedim ancak Sarp’ın, ailesi hakkında söylediklerini anımsadığımda hüzünlenmeden edemedim. Evet, seçimlerimiz bazılarına göre doğru olmayabilirdi ancak bu, kabul görmemenin ve dışlanmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu değiştirmiyordu.

Zihnimden geçen düşüncelerden habersiz olan kardeşim, “Şu Yiğit denen çocuk...” dedi. “Onunla ne durumdasınız?”

Gözlerimi kırpıştırırken dudaklarımı yavaşça araladım. Derin bir nefes alıp, “Bir süredir aramız soğuktu,” dedi. “Duyguları hâlâ tam olarak geride kalmış değil. Bu durum ikimizi de incitiyor ancak elimizden bir şey gelmiyor. Fakat geçenlerde şey hakkında konuştuk...” Kısa bir an duraksayıp tepkisini ölçtükten sonra lafımı tamamladım: “Ömer hakkında.”

Atlas hislerini bana belli etmemeye çalıştı ama gözlerinde yaşadığı umutsuzluğu gördüm. Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını hafifçe salladı. "Hepimiz hayatımıza bir şekilde devam ediyoruz," dedi en sonunda. Bunları söylerken başını, futbol oynayan Ömer ve Bahadır'a çevirmişti. Gözlerinden o kadar çok duygu gelip geçti ki ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Ama hepimiz koca bir bataklıkta olduğumuzu biliyoruz. Yine de rol yapmaktan kopmuyor, *miş* gibi yapmaktan vazgeçmiyoruz."

Öne uzanıp elini tuttum. Bakışlarını babasından ve kardeşlerinden ayırıp bana baktı. "Harika bir hayatımız olduğu söylenemez," dedim. "Ama önemli olan birlikte olmamız değil mi?"

Dudakları büzüldü ve avucuna yerleştirdiğim elimi sıkıttı. "Sanırım haklısın," dedi. "Senin burada olman bize güç katıyor."

Gözlerimi kırıştırdım. Böyle bir itiraf beklemiyordum. Açıkçası onların arasında kendimi hep dış kapının dış mandalı gibi hissetmekten kendimi alamamıştım ancak Atlas şimdi onun için ne kadar önemli olduğumu itiraf ediyordu.

Dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim ve "Teşekkür ederim," dedim. "Sizin varlığınız da bana güç katıyor." Hemen ardından ekledim: "Tabii, Yağmur dışında."

Atlas önce güldü, hemen ardından kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. "Sahi," dedi. "Yağmur nerede? Az önce buradaydı."

Atlas gibi ben de etrafıma bakınırken kardeşimi fark ettim. "Şey," dedim onu görür görmez. "Sanırım biraz meşgul."

Atlas baktığım noktaya bakınca öfkeden kıpkırmızı kesildi. Yağmur uzun boylu, yapılı ve yakışıklı bir çocukla konuşuyordu ancak kesinlikle bizimle konuştuğu tarzda değil-

di. Gülerken bir omzunu düşürüyor, karşısındaki çocuğun pazularına sert olmayacak şekilde vuruyor ve kıkırdıyordu.

Bu kız nasıl flört edileceğini iyi biliyordu.

Atlas öfkeyle ayaklanırken bu manzarayı kaçırırsam çok yazık olacağının farkında olduğum için ben de kalktım. Bir yandan da bu anı sonsuza dek kaydetmek için telefonumu çıkarmış ve kamerasını açmıştım.

“Merhaba, Yağmur,” dedi Atlas kardeşinin yanına varır varmaz. “Diğer dört sevgilin senden cevap bekliyor, onlara ne zaman dönüş yapacaksın?”

Yağmur gözlerini kocaman aralarken konuştuğu çocuk da irkildiğini gizleyemedi. Genç adam, “Şey,” dedi birkaç adım gerileyerek. “Benim işim var, hoşça kal.”

Yağmur çocuğu durdurmak için bir şeyler mırıldandı ancak avı çoktan tuzaktan kaçmıştı. Yağmur somurtarak Atlas’a döndü ve kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Ne yaptın sen?”

“Gittiğimiz her yerde birilerini buluyorsun,” dedi Atlas. “Biraz bizim yanımızda otursan ölür müsün?”

Yağmur kaşlarını havaya kaldırdı. “Sabahtan beri sizin yanınızda oturuyorum işte,” diye kendini savundu. “Beş dakikacık kendime kısmet aradım diye bu tavır reva mı bana?”

Atlas gözlerini kıstı. “Sırf dış görünüşleri iyi diye insanlarla sürekli flört ediyorsun. En sonunda ruh hastası bir manyağa denk geleceksin diye korkuyorum.”

Yağmur, son derece rahat bir tavırla, “Bir şey olmaz bana,” dedi. “Hem güçlü korumam burada, her şekilde güvendeyim.”

Atlas’ın göğsü kabarırken, “Elbette seni korurum ama-” diye lafa girecek oldu fakat Yağmur sözünü kesti:

“Eylül’den bahsetmiştim.”

Günümün geri kalanı kardeşlerim ve Ömer’le gülüp eğlenmekle geçti. Onlarlayken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Paylaştığımız dakikalar kahkaha ve mutluluk doluydu. Bu yüzden ayrılık vakti geldiğinde buruk hissetmeden edemedim.

Yine de bu tarz düşüncelere bağlı kalmak yerine güzel anılara tutunmaya çalıştım. Evet, en güzel anlarımızda bile kötü şeyler bizi bulabiliyordu ancak bunlara tutunmak yerine güzelliklere yüzümüzü çevirmeliydik. İşte, o zaman, her şeye rağmen dünya yaşanacak bir yer olurdu.

Güneş battıktan sonra Cansu’nun ısrarla gitmemizi istediği mekâna gittim. Oldukça şık ve sade bir yerdi. Bar kısmı, masaların olduğu kısımdan uzaktaydı. Burada tek başına oturup içkisini yudumlamak isteyenler müziği duyabilirdi ancak kalabalığın gürültüsüne katlanmak zorunda kalmazlardı.

Öte yandan burası Cansu’nun anlattığına göre pek kalabalık olmayan bir yerdi ancak insan seli yüzünden içeri girerken akla karayı seçmiş, üç görevliye rezarvasyonumuz olduğunu ve arkadaşlarımın içerde beni beklediğini açıklamak zorunda kalmıştım.

Sonunda içeri girdiğimde arkadaşlarımın duvar kenarındaki masada oturduğunu, içeceklerini çoktan sipariş ettiklerini gördüm. Cansu beni görünce dişlerini göstererek sırıttı. Sarı saçlarını dağınık bir topuz altında toplamış; kırmızı, mini bir elbise giymiş ve hafif bir makyajla görünüşünü taçlandırmıştı. Oldukça şık ve tatlı görünüyordu ama ona sitem etmemden kurtulamazdı.

“Alacağın olsun,” dedim söylenerek. “Dışarıda en az elli kişiyi ezmişimdir içeri girmek için.”

Buğra ellerini kaldırıp alkışladı. “İşte, bizim Çakma Rambo’muza da insanları böyle itip kakmak ve küfür yemek yakışırdı.”

Arkadaşımı baştan aşağı süzdüm. Mavi bir gömlek giymiş, siyah saçlarını özenle taramıştı. “Bugün bir ayrı süslüüz,” dedim sırtarak. “Randevun falan mı var?”

Masada duran kâselerin içindeki cipslerden alıp suratıma fırlattı ama havada kapıp ağzıma attım. Buğra’nın yanında oturan Efe, arkadaşının ensesine bir tane patlattı. Aslında klasik Buğra ve Efe’ydi ama çocuğun ensesinden öyle bir ses çıktı ki bir anda mekândaki herkesin odak noktası oldular.

Efe kendi çıkardığı sese kahkahalarla gülerken mavi gözleri yaşardı. “Sadece cipsi boşa harcadın diye seni uyar-mak istemiştim,” dedi özür diler gibi. Ancak hiç üzgün görünmediği de bir gerçektir.

“İyi taktikmiş bu,” diye söylendi Buğra. “Ben de üstünden arabayla geçeyim uyarma adı altında.”

İkisi didişirken ben çoktan içeceğimi seçmiş, garsona siparişimi vermiştim.

“Anlatın bakalım,” dedi Açelya. Bir yandan da vücudunu Efe ve Cansu’ya çevirmişti. Prenses kollu, kalp şeklinde yakası olan çiçekli bir bluz giymiş, kıvrıkcık saçlarını açmıştı. Dudaklarına sürdüğü dikkat çekici kırmızı ruj dışında makyajı abartısızdı. “Nasil gidiyor sevgililik işi?”

“Gitmiyor,” diye atıldı Efe. “Şimdiden pişman oldum.” Cansu tek kaşını kaldırıncaya Efe, başını hemen kız arkadaşının omzuna yasladı ve mırıldandı: “Miyav.”

Hepimiz aynı anda kahkahalarla gülerken Yiğit, “Bu gözler, çocukluk arkadaşımın yavru kedi taklidi yaptığı günleri de mi görecekti?” dedi. Bir yandan da çok güldüğü için gözlerinde biriken yaşları siliyordu.

Efe'nin hemen sağında oturan Buğra gücenmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Yazıklar olsun, Efe," dedi. "Bana bir gün böyle miavladığını bilmem."

Gülmekten vüzü kıpkırmızı olan Deniz, "Sana neden miavlasın zaten?" dedi. Kahverengi saçları özenle taranmıştı ve aynı renk gözleri ışıltılıydı. Onu oldukça tatlı gösteren mor bir tişört giymişti.

Efe'nin sol tarafında oturan Cansu, Buğra'yı daha rahat görmek için masaya doğru hafifçe eğildi. "Bana bak," dedi. "Sizin aranızdaki iletişim beni korkutmaya başladı. Aranıza nifak tohumu sokmak zorunda bırakma beni."

Buğra meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Bana bak, küçük kuma, dedi. "Senin dilin şimdiden uzamış, makasını çıkarttırma bana." Cansu öne uzanıp Buğra'nın eline hafifçe vurunca Buğra, "Seni yelloz," diye öne atılıp elini Cansu'nun saçına uzattı.

"Tamam," dedi Efe yüzünde kocaman bir sırıtmayla. "Benim için kavga etmenize gerek yok. İkiniz de benim bebeğimsiniz."

Yaklaşık bir saat sohbet ettik. Elbette yaşadığım sıkıntıları tamamen unutmam, yok saymam mümkün değildi ama dostlarımla geçirdiğim dakikalar, en azından bunları bir süre rafa kaldırmama yardımcı oluyordu.

Sohbetimizin tam ortasında ışıklar birden sönünce neredeyse herkesten çığlık sesleri yükseldi. Neyse ki sadece yarım dakika sonra tavanda cılız bir ışık baş gösterdi. Zayıf ışık sahneye yöneldi ve yavaşça güçlenerek arttı. O sırada kalabalığın çığlıkları dinmiş, herkes meraklı bakışlarını sahneye çevirmişti.

Oryantal müzik kulağımızı doldururken sahnenin arkasındaki perde hafifçe aralandı ve içeriden parlak kırmızı dansöz kıyafeti giyen, sarışın bir kadın çıktı. Onun çıkı-

şıya baktıkte mekân tekrar çığığa gömüldü ancak bu sefer korkmadan eser yoktu. Herkes dans ediyor, eğleniyor ve sahneye atıyordu.

Efe omuzlarını kıvrıp dansözden daha iyi dans edeceğini iddia ederek ayağa kalkınca Cansu, erkek arkadaşına ses içinde baktı. Açıkçası onu suçlayamazdım. Efe öyle bir kıvrıyordu ki bu acemi hâliyle bile dansözü gölgede bırakabilirdi. Öte yandan sadece bizim değil, çoğu müşterinin dikkatini çekmişti. Efe belini ustalıkla hareket ettirip bir ileri bir geri sallanırken bazıları sırtarak videosunu çekiyor, kimileriysse alkış tutuyordu.

Buğra aniden sertçe masaya yumruk atınca hepimiz ona baktık. "Bu çocuğun yıldız ışığını söndürüp ilgi odağı olmasına izin veremem," dedi sertçe ayaklanırken. Öyle zararetle ayaklanmıştı ki onu hiç tanımayan biri muhtemelen kavgaya gittiğini düşünürdü ancak Buğra, Efe'nin karşısına geçti ve kollarını iki yana açıp bir sağa bir sola sallanarak dans etmeye başladı.

O kadar iyi dans ediyorlardı ki kendime engel olamayıp ben de kalktım. Ayaklanmam Yiğit'i ve Cansu'yu cesaretlendirmiş olacak ki onlar da çok geçmeden bana katıldılar. Daha sonra sadece saniyeler içinde tüm arkadaşlarım ve müşterilerin çoğu ayaklanmıştı.

Açelya ve Deniz el ele tutuşup, kahkahalar içinde dans ederken Cansu ve Belçin de karşılıklı dans etmeye başladılar. Buğra ve Efe zaten birbirlerine odaklanmışlardı.

O an Yiğit'le göz göze geldik.

Tüm arkadaşlarımız dans ettiği için normal olan bizim de dans etmemiz, gülüp eğlenmemizdi ama ikimizin de suratı düştü ve ne yapacağımızı bilemez hâlde birbirimize baktık.

Evet, dost gibi davranıyorduk ama Yiğit'in kalbinde bana hâlâ yer vardı. Bir eli sanki beni dansa davet etmek

ister gibi belli belirsiz hareket etti ama minicik bir lahza içinde kendini frenlemeyi bildi ve yumruklarını sıktı. Ne yapacağımı bilemediğim ve salak gibi orada durmaya son vermek istediğim için dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim ancak gülümsememin yapaylığını ben bile fark etmiştim.

Neyse ki dans ederek yanımıza gelen Deniz, ikimizi de içinde bulunduğumuz bu garip andan kurtardı.

Yaklaşık yarım saat sonra masamıza oturmuş, nasıl dans ettiğimize ve insanların nasıl baktığına kahkahalarla gülüyorduk. Karşımdaki Açelya'yı telefonuna odaklanmış görünce gözlerimi kıstım. "Niye telefonuna gömüldün sen?" dedim. "Sohbet ediyoruz, katılsana."

Başını kaldırıp özür diler gibi suratını buruşturdu. "Çok pardon," dedi. "Efken'le konuşuyordum. Sarp'la birlikteymiş. Bu civarda dolanıyorlarmış."

"Söylesene, buraya gelsinler," diye atladı Cansu. Bu önerisi çok tatlı olabilirdi ama Yiğit ve Sarp'ı aynı ortama sokma düşüncesi gerginlikten boğazımın kurummasına neden oldu. Efe, kız arkadaşını dirseğiyle yavaşça dürtünce Cansu nasıl bir pot kırdığını anladı ve "Şey," dedi. "Yani-

"Sorun değil, arkadaşlar," dedi Yiğit. Sesini duymamla ona döndüm ama nedense ela gözlerine bakmak çok zor geldi. "Biz Eylül'le dostuz ve çocuk değiliz. Hem biz sevgili bile değildik. O yüzden içinde bulunduğumuz durum, sizin korktuğunuz kadar karmaşık değil. Elbette sevgilisi de benimle aynı ortamda bulunabilir." Açelya'ya döndü. "Lütfen çağır ikisini de."

Bakışlarımı önüme çevirdim. Yiğit medeni bir çocuktu ama duygularıyla yaşıyordu. O yüzden şu an söylediği *Sorun Yok* adlı şiiri laf kalabalığından başka bir şey değildi benim için.

Yine de derin bir nefes alırken yanılmış olduğumu umdum ve sessiz kaldım. Açelya yaklaşık beş dakika sonra korktuğum gibi, arkadaşımın ve sevgilimin bize katılacağı haberini verdi.

Hepimiz gülüyor, her zaman yaptığımız gibi neşe içinde sohbet ediyorduk ama gerginliğin farkındaydık. Yaklaşık on dakika sonra içeri Efken ve Sarp girince gerginliğimi rafa kaldırmaya çalışıp dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim.

Efken neşeli adımlarla yanımıza gelip kollarını, ayağa kalkan Açelya'nın beline sardı. Açelya'ya bakan yeşil gözleri âdeta parlıyordu. Sarı saçları darmadağın olmuştu ama yine de tatlı görünüyordu. Üstünde gül kurusu rengi, bol kesimli bir tişörtle kot şort vardı.

Açelya, arkadaşımın boynuna uzanmak için parmak uçlarında yükselirken Sarp, ikisine gülümseyerek şöyle bir baktı ve sırtarak yanıma geldi. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Kahverengi saçları ne düzenliydi ne de dağınık. Görünüşünde özenli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu ama yine de nutkumun tutulmasına sebep olacak kadar yakışıklı görünüyordu. Suratımı buruşturdum. Bu kadar kusursuz olması yasa dışı olmalıydı.

Sarp yanıma yaklaşınca otomatik olarak ayağa kalkıp yanağımı onunkine değdirerek selam verdim. "Bu ikisi arasında bir şeyler mi değişti?" diye fısıldayarak sordu Sarp. "Bayağı iyi anlaşıyorlar."

"Daha sonra Açelya'nın ağzını arayacağım," diye aynı şekilde fısıldadım. "Sen de aynı görevi Efken için üstlen."

Gülümserken gözleri eğlenceyle ışıldadı. "Anlaştık."

Sarp ve Efken masadaki herkese selam verip otururken hiç sıkıntı yokmuş gibi görünüyordu ancak arada bir Cansu, Belçin ve Açelya'yla, kimsenin anlamayacağı bir şekilde sadece bakışlarımızla konuşuyorduk.

Üçü de aynı şeyi söylüyordu: *Boktan bir durumun ortasına düştük.*

Sohbet ilerlerken Yiğit gitgide sessizleşti. Her ne kadar gülüp eğlenmeye çalışsam da gözlerimin ona kaymasını ve mutsuz hissetmemi bir türlü önleyemedim.

Öyle ki yanımda oturan Sarp'ın bedenindeki gerilimi çok geç fark ettim. "Yiğit," dediğinde masadaki herkes tıpkı benim gibi şaşkınlık içinde ona döndü. Sanki ela gözleri hissettiği öfkeyi yansıtmıyormuş gibi yüz hatları kasılmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey mi olması gerekiyor?" diye sordu Yiğit buz gibi bir sesle.

Sarp omuz silkti. "Bilmem," dedi. "Burada olmamdan rahatsızlık duymuş olabilirsin."

"Sarp," diye fısıldadım. "Ne diyorsun?"

Efe dirseğini masaya yaslayacak kadar öne eğilirken, "Bak, Sarp," dedi. "Eylül sevdiğim bir arkadaşım. O yüzden seçimlerine ve yanında istediği kişiye saygım sonsuz ama sırf bu yüzden yüzüne güldük diye çocukluk arkadaşımı sana ezdireceğimi sanma sakın. Kavga istiyorsan hemen şimdi git. Neşemizi kaçırma."

"Efe," dedim uyarırcasına. Dilim tutulmuş gibiydi. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sarp'ın şu an sergilediği tavra zerre hak vermesem de Efe'nin erkek arkadaşına böyle çıkışmasına sinirlenmiştim.

Bana baktı. "Üzgünüm, Eylül."

"Kimse bu konuya dâhil olmasın," dedi Yiğit. Sesi ki-bar ama bir o kadar da katıydı. "Basitçe halledilecek konu büyümesin, lütfen."

Vücudum ben farkında olmadan rahatladı. Omuzlarım yavaşça çöktü, kürek yutmuş gibi koruduğum dik

duruşum yavaşça bozuldu ve sakin bir nefes aldım. Ancak anlaşılan duygularımı belli etmekte hata etmişim çünkü Yiğit'in beni rahatlatması, Sarp'ı iyice kızdırmıştı.

Sarp'ın çenesi, sıkıldığı dişlerini açık edercesine kasıldı. Ardından burnundan soluyarak, "Şimdi iyi çocuğu mu oynuyorsun?" diye sordu.

"Oynamıyorum," dedi Yiğit. "Ben zaten iyi bir adamım. Kız arkadaşın benimle bu yüzden dostluğunu bitirmek istemedi çünkü kötü biri olmadığımı görüyor."

"Laf kalabalığı yapma, Yiğit. İkimiz de gerçeğin ne olduğunu biliyoruz."

Yiğit kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neymiş gerçek?"

"Eylül'ün duygusal boşluğundan yararlanıp ona yakınlıştın. Seni terslemeyeceğini biliyordun. Görüldüğünden daha sinsisin, değil mi?"

Yiğit düşünür gibi elini çenesine yasladı. "Hangi duygusal boşluk bu, Sarp?" dedi ama sesinde soru sorar bir tını yoktu. "Sen bir başka kızla sevgili olduğunda mı yoksa Eylül'ün, Duygu'yla kavga ettiği gece onu savunmadığında oluşan boşluktan mı bahsediyorsun?"

Titrek bir nefes almak için dudaklarımı araladım. Yiğit tamamen Sarp'a karşılık vermek için düşünmeden konuşmuştu ama gözlerimiz buluşur buluşmaz pişman olduğunu görebiliyordum.

"E-Eylül," diye mırıldandı. "Ben..."

Erkek arkadaşımın, değerli dostumun beni manipüle ettiği iddialarını dinlemeden; dostumun da erkek arkadaşına bir başkasıyla birlikte olacak kadar bana değer vermediğini söylemesine şahit olmadan da hayatım zaten yeterince karmaşıktı.

Bu gergin havayı daha fazla solumamak için öfkeyle ayağa kalktım. Planım hiçbir şey söylemeden çekip git-

mekti ama “Tartışmanızı daha fazla dinlemek zorunda değilim,” dedim. Sanki içinde bulunduğum durumu reddetmek ister gibi başımı iki yana salladım. “Tanrı aşkına,” dedim fısıldayarak ama masadaki herkesin beni duyduğunu çok iyi biliyordum. “Babam ölüyor benim. Sizin aptal kavgalarınızla uğraşamam.”

Bunlar, koşar adım oradan ayrılmadan ve titreyen dudaklarıma yenik düşüp gözyaşları dökmeden önce sarf ettiğim son sözlerdi.

Yağmur Yavuz

“Şu yaşına geldin,” diye söylendi fırından tavukları çıkararak babam. Sözleri azarlarcasına olsa da yüzü gülüyordu. Üzerinde siyah bir eşofman, beyaz bir tişört vardı. Eskiden tam olan kıyafetlerinin ona hafifçe bol geldiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. “Tek başına yapabildiğin tek yemek salata.”

Babamın kanser olduğunu öğrendiğinden beri sürekli yanında dolaşıyor, rahatsızlanması ihtimaline karşı yanında olmak istiyorduk ancak görünen o ki bu durum babamı zıvanadan çıkarmıştı. Bu sabah aniden herkesin kendisine bir program yapmasını, akşam evde kimseyi görmek istemediğini haykırmıştı. Bunun üzerine Bahadır ve annem, Bahadır’ın arkadaşları ve anneleriyle Kadıköy’e; Atlas da istemeye istemeye Beşiktaş’ta dolaşacaklarını söyleyen arkadaşlarının yanına gitmişti.

“Burada benimle pinekleme zorunda değildin,” dedi babam, bunu sanki elli milyonuncu kez tekrar etmiş gibi. “Biraz dışarı çık, hava al. Günlerdir eve kapandın. Eğer beni yalnız bırakmamak için-”

“Gerçekten niyetim o değil,” diye açıklamaya başladım. Bu cümleyi tüm gün tekrarlamıştım ancak babam

yine de inanmışa benzemiyordu. Derin bir nefes aldım ve kendini rahat hissetsin diye gerçekleri olabildiğince örtülü bir şekilde anlatmaya çalıştım: “Şey... Çeşitli nedenlerden dolayı şu an dışarı çıkabileceğim bir arkadaşım yok.”

Babam tek kaşını kaldırdı. “Ne gibi nedenler?”

“Baba,” dedim harfleri uzatarak. “Cevabını duymak istemeyeceğin sorular sorma.”

Babamın benimkilere benzeyen yeşil gözlerinde korku alevi peyda olurken dudakları hafifçe aralandı. “Yağmur,” derken birden soluk soluğa kalmıştı. “Başını belaya mı bulaştırdın sen?”

Şok içinde, “Ne?” diye sordum. “Hayır!”

“O zaman neler döndüğünü bana anlat yoksa tüm arkadaşlarını tek tek arayıp kendim öğrenirim.”

Ah, kesinlikle yapardı. Üstelik bunun beni ne kadar utandıracacağı zerre kadar umurunda olmazdı.

“Tamam, tamam,” dedim pes ederek. İstemedim gözlerimi kaçırarak, “Şöyle oldu,” diye lafa başladım. “Yanlışlıkla bir tanıdığımın flörtüyle ayaküstü sohbet etmiş olabilirim.”

Babam hâlâ anlamamış gibi görünüyordu. “Yani?”

Sabır dilenir gibi gözlerimi kapatıp derin bir nefes koyuverdim. Eski toprak, her şeyi en çıplak hâliyle dinlemek istiyor, yaptığımız imaları anlamamakta ısrar ediyordu. “Bizim arkadaş grubunda olan bir kız var,” dedi. “Flörtüyle-”

Babamın beyninde anında şimşekler çaktı. “Yağmur,” dedi gözlerini şok içinde açarak. “Arkadaşının sevgilisiyle mi-”

“Kimse, kimsenin sevgilisi değildi,” diye düzelttim. “Çocukla sadece konuşuyorlardı. Üstelik arkadaşım, çocuktan hoşlanmıyordu bile. Sadece popüler ve yakışıklı

diye onunla vakit geçiriyordu. Çocuk birden bana mesaj attı, ben de benimle konuşmasına izin verdim, hepsi bu.”

“Bilmem, farkında mısın ama bu yaptığına karşılık vermek deniyor ve bu da seni en az o çocuk kadar suçlu durumuna sokuyor.”

“Suçlu falan olmuyorum,” dedim. “Ortada ciddi bir şey yoktu ki. Kaldı ki oldu, kıza sadık olmak zorunda olan ben değilim. İlişki içinde olduğu kişi ona sadakat gösterecek. Biriyle birlikte olursan sadece o kişiyle olursun. Dünyadaki geri kalan insanlar sana hiçbir şeyin güvencesini vermez.”

“Katılıyorum ama her insanın koruması gereken bir kişiliği var,” derken oldukça ciddiydi. Çocuksu neşesini ve gülümsemesini kaybetmişti. “Ve ilişkisi olduğunu bildiğin biriyle aşılmaması gereken sınırları aşmak bu kişiliğe zarar verir.”

Kısmen haklıydı ama dürüst olmak gerekirse...

“Aman, baba,” dedim. Bazı şeyleri fazla uzattığını düşünüyordum. Evet, kendince haklı olabilirdi ama... Ah, bana neydi ki diğer insanlardan? “Kapatalım bu konuyu. Özetle arkadaşlarım bana biraz cephe aldı ve şu anda onlarla görüşmemi pek istemiyor gibiler.” Babam gözlerini kırptırırken omuz silktim. “Denizde kum, bende arkadaş. Yalnız kalmam, rahat ol.”

Babamın gözlerinde öyle bir ifade oluştu ki bir an için nefes almak bile tehlikeli geldi. Hayır, öfkeye benzer herhangi hırçın bir duygu yoktu gözlerinde. Saf üzüntü ve endişe vardı. Engel olamayacağı, herkesin ölümüne sebep olacak bir fırtınaya bakıyor gibiydi.

“Neden öyle bakıyorsun?” dedim duruşumu dikleştirirken.

“Yağmur,” derken sesi boğuk, gözleri dolu doluydu. “Ben öldükten sonra abuk sabuk erkeklerle vakit geçir-

meyeceğine, hayatında yalnızca seni sevip sayacak insanlar olacağına söz ver.”

Kulaklarım çınladı, parmak uçlarım soğudu. Yüreğimde öyle bir ateş baş gösterdi ki kalbimin acısını somut bir şekilde hissettim. Dudaklarımı araladım ama nefes almayı unutmuştum sanki. Gözlerimde bir yanma hissedince ağladığımı belli olmasın diye başımı pencereye çevirdim. “Böyle şeyler söyleme.”

“Söz ver,” diye yineledi. “Eğer bir gün birine âşık olacaksan zarar görmemen için savaşmaya hazır, senin için ağlamaktan çekinmeyen, sana saygı duyan ve sana kıyamayan bir adama olacaksın.”

Dudaklarım titrerken bir damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Hâlâ babama bakamıyordum ama derin bir nefes alıp, “Söz,” diye mırıldandım. Sesim kendime bile yabancı gelmişti. O kadar titrek, o kadar kendine güvensiz ve kırılıyordu ki az önce konuşan kişi gerçekten de Yağmur Yavuz muydu, merak ettim.

Babama baktığımda sanki saniyeler önce ikimizi de mahveden dileğini bana bildirmemiş gibi tezgâha döndüğünü ve tavuk ile sebzeleri tabaklarımıza yerleştirmeye başladığını gördüm. Bana bakmıyordu ama onun da benim gibi harabeden farksız olduğundan adım gibi emindim.

Konuşmanın, geçmişte bırakmasını istediğimiz şeylerin konusunu açmanın yeri ya da zamanı mıydı, bilmiyordum ancak bundan yıllar sonra, söylemediğim şeyler için pişman olmaktan deli gibi korktum.

“Baba,” dedim fısıldarcasına. Ses tonum ağladığımı açık etti ama ne kadar güçsüz göründüğümü umursamadım. “Belki bunu söylemekte geç kaldım ama özür dilerim.” Babamın ustalıkla hareket eden elleri durdu, anında kaskatı kesildi. “Eylül bizdeyken sana söylediklerim için. Evet, hatalar yaptın ama hangimiz yapmadık ki? Hepsi

öfkeyle, alkolün etkisiyle söylenmiş saçma sapan laflardı, yemin ederim.”

“Bunu söylemene sevinmeli miyim, bilmiyorum,” diye itiraf etti. “O sözler dudaklarından dökülünce ben öldükten sonra pek üzülmeyeceğinizi düşünüp sevinmiştim.”

Titrek bir nefes aldım. Hissettiğim pişmanlığı açıklayacak herhangi bir kelime yoktu lügatimde. Boğazımdaki yanma, ruhumdaki daralma öylesine güçlüydü ki bu yıkılmışlığı kelimelere sığdırmaya çalışsam hislerime haksızlık edecekmişim gibi geliyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım hiç düşünmeden. Çünkü hayatın bana öğrettiği en acımasız ders buydu: Bugün hissettiklerimi söylemek için yarın fırsatım olmayabilirdi.

Babam bana bakmadı ama omuzlarının sarsıldığını ve burnunu çektiğini duydum. Kendimi daha fazla tutamayıp oturduğum sandalyeden kalktım ve koşarak babamın sırtına sarıldım.

İşin kötüsü şuydu ki ona sarılırken bile onu özlüyor ve kaybetmekten korkuyordum.

Keşke söylediklerimi geri alabilseydim.

Keşke daha iyi bir evlat olabilseydim.

Keşke... Ah, artık ne anlamı var ki?

Babamın titreyen sesi saniyeler sonra kulaklarımı doldurdu. “Ölmek istemiyorum ben.”

Daha sıkı sarıldım ve bu durumu düzeltecek bir şey yapamadığım için kendime küfrettim. Orada öylece dururken, korkularını dinleyip bunlara çare olamazken dünya üzerindeki en çaresiz olanların, sevdiğini ölüme gönderen ve bunu yaparken elinden hiçbir şey gelmeyen insanlar olduğunu anladım.

Dakikalar geçti, belki de saatler, yıllar... Biz öylece kaldık. Normalde çok sık temasta bulunmazdık ancak bunu ikimiz de umursamadık.

Bunu fark etmemle kendime bir kez daha küfrettim. Fırsatım varken neden ona defalarca sarılmamıştım ki?

Babam sonunda kendini toparlayınca geri çekildim. Banyoya gidişini izledikten sonra mutfak tezgâhına eğilip hızlıca elimi yüzümü yıkadım. Tenime değen buz gibi su, kötü düşüncelerimden kısmen arınmama ve mantığımı toparlamama yardımcı oldu.

Babam mutfağa geldiğinde gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu gördüm ama fark etmemiş gibi yapmaya çalıştım. Yüzümün onunkinden farklı olduğunu düşünmüyordum fakat babam da pot kırmadı.

Saatler birbirini kovalarken babam erkenden uykuya daldı. Son günlerde eski zamanlara nazaran çok hızlı yoruluyor, daha fazla uyuyordu. Bu yeni rutinine alışmak bizim için şaşırtıcı olsa da ona kolaylıkla ayak uyduruyorduk.

Annem ve kardeşlerim geldikten sonra odama kapandım. Kulaklıklarımı takıp hareketli şarkılar dinlemeye, neşemi yerine getirmeye çalıştım ama ne zaman tebessüm edecek gibi olsam babama ihanet ediyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Saat on ikiyi geçtiğinde kapım tıklatıldı. Başımı yas-tıktan kaldırıp, "Gel," diye seslendiğimde Atlas içeri girdi. Üzerinde eskimiş bir eşofmanla bol bir tişört vardı. Yeşil gözleri merakla bana bakarken dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi.

"Yağmur," dedi ilgili ses tonuyla. Ne zaman hastalan-sam ya da bir şeylere küsem çocukluğumuzdan beri bu ses tonunu kullanırdı. "İyi misin?"

Ona yalan söyleyip başımdan savabilirdim. Zaten hepimizin bildiği gerçekleri defalarca gündeme getirmekten ve huzur kaçırmaktan uzak durmayı seçebilirdim ama içimde depremler, tsunamiler vardı sanki. Dilim sussa kalbim ağrıyor, konuşmam için baskı yapıyor, yerinde bir türlü durmuyordu.

“Gelsene,” dedim Atlas’ı içeri davet ederek. Yüzümdeki ifadeden bir şeyleri anlamış olacak ki kaşları hafifçe çatıldı. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve yatağımın köşesine oturdu.

“Atlas,” dedim. “Babamın tam olarak nesi var?” Sorudan kaçınacakmış gibi bir ifadeyle dudaklarını aralayınca, “Ne zaman hastalık konusu açılrsa detay vermeden konuşuyor. Tedavi olmasıyla ilgili konuştuğumda bir yolunu bulup beni geçiştiriyor. Gerçekten neler olduğunu bilmek istiyorum artık.”

Atlas derin bir nefes aldı. Gözlerinde kısa bir an kararsız kaldığını gördüm ama nihayetinde, “Neyin ne olduğunu size tam olarak açıklamıyor çünkü yaşamasıyla ilgili umutlarını elinizden alırsa sizi inciteceğinden korkuyor,” diye lafa başladı. “Ama gerçekten hiç ümit yok, Yağmur.”

O gece daha önce hiç duymadığım, duysam da hatırlayacak kadar önemsemediğim kelimeler işittim: Pankreas, dördüncü evre, birkaç aylık ömür ... Atlas bunları anlatırken zaman zaman gözyaşlarına yenik düştü, zaman zaman ağlama krizlerimi sakinleştirmekle uğraştı.

Gecenin sonunda kollarımı kardeşimin bedenine sararken düşüncelerim ben farkında olmadan dudaklarımdan döküldü: “Ah, onu çok özleyeceğim...”

7. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Eylül Cesur

Sınavların ardından çoğunluğun evine dönmek üzere ayrıldığı yurduma ilerlerken telefonum çaldı ama kafam o kadar doluydu ki kimin aradığına bakmadan telefonu sessize aldım ve çantama attım.

Yiğit ve Sarp'ın birbirlerine öfkeyle saldırmalarını anlayabiliyordum ancak kalbimin kırılmasını bir türlü engelleyemiyordum. İkisi de çok sevdiğim insanlardı ve birbirlerinden böyle nefret etmeleri canımı sıkıyordu. Aralarını bir şekilde düzeltebilmeyi dilerdim fakat bir köprünün iki farklı ucunda olduklarını görebiliyordum. Yapacağım her şey beyhude bir çaba olmaktan öteye gidemeyecekti.

Yurda geldikten sadece birkaç dakika sonra kendimi duşa attım. Ilık su bedenimde gezinirken derin düşüncelere dalmamak, gece boyu yaşananları düşünmemek imkânsızdı. Sarp'ın ve Yiğit'in sözlerinden öylesine etkilenmiştim ki midem burkuldu. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime hava gitmedi sanki.

Suyun altında olabildiğince rahatladıktan ve bedenimi temizledikten sonra havluya sarınıp dışarı çıktım. Vücuduma sardığım havluya nazaran daha küçük olan havluyla saçlarımı kurularken odama ilerledim.

Sarı pijama takımımı giydikten sonra saçlarımı kurutma gereği görmeden yatağıma uzandım. Aslında ıslak saçla yatmak pek âdetim değildi çünkü ertesi gün kendini belli eden baş ağrısıyla uğraşmak azap gibi geliyordu. Ancak şu anda o kadar hâlsizdim ki havlu yardımıyla saçlarımı karıştırıp kurutmakla yetindim.

Kafamı dağıtma amacıyla birkaç video izlemek için telefonumu elime almıştım ki arkadaşlarımdan ve Sarp'tan gelen bir sürü mesaj, arama olduğunu gördüm. Ne söylediklerini elbette merak ediyordum ancak bu gece uğraşmak istemiyordum.

Telefonu kapatıp bilgisayara yönelme kararı vermiştim ki Yiğit'in mesaj bildirimini gözüme çarptı:

Eğer telefonumuzu açmazsan yemin ederim ki polise gideriz.

Sanki görebileceklermiş gibi gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Ona bir cevap yazmak üzereydim ki Cansu'nun arama bildirimini ekranıma düştü. Şu an birileriyle iletişimde olma konusunda pek istekli olduğum söylene mezdi ama polise gitme konusunda ciddilermiş gibi hissettim. Öte yandan benim için bu kadar endişelenen bir sürü insanı boş yere tasalandırmaya hakkım yoktu.

Derin bir nefes alıp telefonu açtım. "Merhaba."

Cansu derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun," dedi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşünüp seni rahatsız etmek istememiştik ama sen telefonlarımızı açmayınca korkudan öldük resmen. İyi misin?"

"Yani," dedim. "Pek değil."

Cansu'nun sesi saf anlayış doluydu. "Anlıyorum. Konuşmak ister misin?"

"Sizi çok seviyorum ama bugün biraz yalnız kalmak istesem darılmazsınız, değil mi?"

"Saçmalama, aptal," dedi. "Elbette darılmayız. Sadece nerede olduğundan haberdar et bizi. O kadar kötüydün ki acaba dikkatsizce yola atladı da araba mı çarptı diye korktuk bir an."

Dudaklarımda yorgun bir gülümseme oluştu. "Annem gibisiniz aynı. Siz bu kadar kafanızda kurarken ben yurda gelmiş, duş alıyordum."

“Biraz abarttık sanırım, haklısın,” derken ses tonundan onun da gülümsediği düşüncesine kapıldım. “Neyse, seni daha fazla rahatsız etmeyeyim, arkadaşım. Bir şey olursa beni ara mutlaka.”

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Sadece gecenin sonunda değil, kafede geçirdiğimiz güzel vakitler, eğlenceli danslar da enerjimi tüketmişti.

Bu yüzden telefonu bir kenara bırakıp başımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım.

Fakat saniyeler sonra yoldan gelen bir motor sesi yükseldi. Gözlerim anında açıldı ve kalp atışlarım hızlandı.

Sarp’la ilk ciddi kavgamızı etmiştik ve bu histen nefret etmiştim. Bir an önce kollarına atlamak, sarılmak, kıskançlık krizlerine girmesinin anlamsız olduğunu çünkü onu çok sevdiğimi haykırmak istedim.

Ancak öte yandan ona çok kırgındım. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğimi bilmesine rağmen, keyfimin gayet yerinde olabileceği bir ortamda hiç yoktan kavga çıkararak canımı sıkıyordu. Evet, kıskanmakta haklı olabilirdi ama ruhum bu kadar acırken beni üzme hakkı var mıydı? Gerçekten sevdiğine değer veren bir insan bunu mu yapardı?

Motor sesi pencerenin önünde bir yerde kesildi. Belki de sadece aklımda kuruyordum. Belki de tesadüfen biri yurdun önünde durmuştu ve bu kişiyle Sarp’ın ilgisi yoktu.

Pencereye gidip perdeyi köşeye çekmek, gelen geçene şöyle bir bakmak için ciddi bir istek duydum ama yumruklarımı sıkıp dürtümü bastırdım çünkü eğer o kişi Sarp değilse hayal kırıklığına uğrayacaktım ancak perdeyi açtığımda gördüğüm yüz Sarp’a ait olursa... O zaman da ne hissedeceğimden emin değildim.

Titreyen dudaklarıma, gözümde düşen kaçak bir damla yaşa aldırmamaya ve gözlerimi sımsıkı yumup ken-

dımı uykuya teslim etmeye çalıştım. Kalbimde rahatsız edici bir huzursuzluk olsa da düşüncelerimden sıyrılmayı ve uykuya dalmayı başardım.

Evrenin şakası buydu ya, Sarp'tan kaçmak için uykuya sığınmışken tüm gece rüyamda gördüğüm gözler ona aitti.

Cansu Atik

Kafam o kadar karışık, canım o kadar sikkindi ki Efe'den ayrılıp da eve dönme düşüncesi azap gibi gelmişti. Üstelik kendimi garip bir şekilde suçlu da hissediyordum. Evet, kavga eden Sarp ve Yiğit'ti ama Sarp'ı yanımıza çağırmak gibi aptal bir fikri öne süren ve Yiğit'in kendini Sarp'ı çağırmaya mecbur hissetmesine sebep olan bendim. Bu yüzden Efe ailesinin bu gece evde olmadığını, istersem onlarda kalabileceğimi söyleyince minnettar bir şekilde hiç düşünmeden kabul etmiştim ama apartmanın önüne geldiğimizde enseme bir ürperme peyda oldu. Daha önce Efe'yle baş başa bir gece geçirme fırsatı bulamamıştık. Kendime arkadaşımda kalmakla Efe'de kalmak arasında bir fark olmadığını söyleyip dursam da kendimi kandırmaya çalıştığımın içten içe farkındaydım.

Efe apartmanın kapısını girmem için açık tuttuktan sonra peşimden asansöre doğru ilerledi. Daha önce evine gelsem de buraya ilk kez geliyormuş gibi heyecanlanmaktan kendimi alamadım.

Asansöre binip üst kata çıkarken Efe o kadar sessizdi ki hissettiğim gerginliği onun da yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Sessizlik içinde eve girdikten, Efe'nin verdiği oldukça bol siyah şort ve tişörtü giydikten sonra salona geçtim. Bej rengi koltuk takımına kurulurken etrafı incelemekten

edemedim. Duvara, salona ayrı bir hava katan sanatsal tablolar asılmıştı. Televizyon ünitesinin altındaki raflar kitaplarla doluydu. O kadar çok kitap vardı ki mavi renkte olmasına rağmen gözüme oldukça boğucu geldi.

Adım sesleri duyduğumda başımı kapıya doğru çevirdim. Efe bana verdiklerine benzer siyah bir şortla siyah bir tişört giymişti. Aramızdaki uyum sebepsizce hoşuma gitti ve bu farkında olmadan dudaklarıma bir tebessüm yerleştirmeme neden oldu.

Elindeki cips ve kuru yemiş kâselerini maun sehpayaya koyduktan sonra yanıma otururken, “Dekorasyonda birkaç değişiklik oldu,” dedi.

Başımı hafifçe salladım. “Dikkatimi çekti.” Efe arkasına yaslanırken olanlarla ilgili konuşmak için çırpınan tarafıma kulak verdim. “Eylül’ün sesi çok kötüydü,” derken gözümün önüne incinmiş bakışlarını getirmemeye çalıştım. “Kız harap olmuştu resmen.”

Efe anladığını gösterir gibi başını aşağı yukarı sallarken gözlerinde hüznü bir ifade vardı. “Eylül’e çok ayıp ettiler,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

“Tartışmanın içinde sen de vardın, unuttun mu?” diye hatırlattım. “Kendini bu kadar kolay soyutlayamazsın bu işten.”

Efe rahatsız olmuş gibi suratını buruştururken, “Sarp saçma sapan konuştu,” diye kendini savundu. “Ne yapardım? Sen olsan birinin Eylül’e bu şekilde konuşmasına izin verir miydin?”

Haklı olduğu noktalar kesinlikle vardı ama bunları itiraf etmeye niyetim olduğu söylenemezdi. Omuz silkip sehpanın üstündeki cipsten bir tane ağzıma attım. “Yiğit’le konuştun mu?”

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Konuşacak durumda değildi. Kendini çok suçlu hissediyor.”

"Hissetmeli de. İkisi de hissetmeli.

"Yapma, Cansu," derken sesinde yumuşak bir rica tınısı vardı. "Yiğit'in sözleri yenilir yutulur değil ama yaptığı tek şey kendini savunmak ve doğruları söylemekti."

"Herkesin malumu olan olayları böyle bir durumda Eylül'ün suratına çarpmasına gerek yoktu."

"Peki, Sarp'a hiçbir şey söylemeyecek mısın?" diye konuyu değiştirdi. "Sonuçta kavgayı o başlattı ama sen Yiğit'e daha çok öfkeli gibisin."

"Doğru bir pencereden bakıyorsun ama bu, Yiğit'i anlamıyor."

"Öyle bir amacım yok zaten fakat burada asıl suçlu Sarp, bunu atlamamı istemiyorum."

Objektif açıdan bakacak olursak Yiğit'i de Sarp'ı da haklı bulduğum noktalar vardı. Sarp, Yiğit'in duygularını bildiği hâlde Eylül üzülmesin diye arkadaşlıklarına, iletişim kurmalarına ses çıkarmıyordu. Bu gece yaşadığı şey de bir nevi patlamaydı. Aylarca içinde biriktirdiği kıskançlık damlaları sonunda koca bir okyanusa dönüşmüştü ve bu derin okyanusla baş edememişti.

Öte yandan Yiğit'in yaptığı şey, Efe'nin de dediği gibi koruma içgüdüsüyle yapılan bir savunmadan ibaretti. Üstelik onun da duygularının yoğun olduğunu, Sarp'ın aylardır katlandığı zorluklara onun da katlandığı unutulmamalıydı. Sarp, Yiğit'i ne kadar kıskanıyorsa Yiğit de Sarp'ı aynı ölçüde hatta belki de daha fazla kıskanıyordu ve o da duygularıyla baş etmekte güçlük çekiyordu.

Ancak ikisi de Eylül'ü unutmuşlardı. Onun nasıl zorluklarla baş ettiğini atlamışlar, birbirleriyle didişmekten onun ne kadar incindiğini gözden kaçırmışlardı. Bu yüzden hissettikleri her şeyi kabul edebilirdim ama çocuk gibi didişmelerini... Asla.

Düşüncelerimi uzun uzun Efe'ye anlatma gereği görmedim çünkü Yiğit'i savunma çabasına rağmen onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü biliyor, bunu gözlerinde görebiliyordum.

“Keşke Sarp'ı çağrılmalarını söylemeseydim,” dedim farkında olmadan sesli düşünerek. “Salak gibi atladım. Ne gereği vardı ki?”

Efe işaret parmağının tersini sessizce yanağımda gezdirince içimi tatlı bir sıcaklık sardı. Dokunuşundaki şefkat insanın yaralı ruhuna şifa olacak cinstendi. “Kendini suçlama,” dedi. “Bugün değilse yarın aynı ortama gireceklerdi. Biri arkadaşı, biri sevgilisi.”

“Yine de,” diye itiraz ettim. “Biraz daha zaman geçseydi, en azından Eylül'ün, Yiğit'in ve Sarp'ın kendisini toparlayacağı kadar...”

“Bahsettiğin zaman hiç gelmeyebilirdi, Cansu. Tamamen ihtimallere güvenip kendini suçlayamazsın çünkü bu insana kafayı yedirir.”

Gözlerimi kapatıp sırtımı koltuğa yasladım ama Efe birkaç saniye sonra dirseğimden tutup bedenimi kendisine çekerek göğsüne yatmamı sağladı. Dürüst olmak gerekirse burası dünyadaki tüm yastıklardan daha rahattı.

Hâlimden memnun bir şekilde sırtımı Efe'nin göğsüne yaslarırken saçlarımın arasına dalan burnunu hissettim, akabinde derin bir nefes aldığını işittim. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken, *Neden?* diye kendime sormadan edemedim. *Neden Efe'ye daha önce evet demedim? Bu güzel duygulardan neden kendimi mahrum bıraktım?*

“Saçların bence boyalı.”

Sesindeki alaycı tını, dudaklarımda küçük bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Saçlarım çoğu insanın uzun çabalar sonucu elde edeceği kadar açık bir sarıydı. Bu yüzden

çevremdekiler genelde saçlarımın boyanmış olduğunu düşünürdü. Başlarda bu durumu pek umursamazdım ama zamanla insanlar benimle ciddi tartışmalara girmeye hatta bazıları diplerimin farklı renk tonlarında olduğunu söylemeye başladı. Bir noktadan sonra ister istemez saçımın boyalı olduğunu savunanlara karşı çıkmaya, daha da ileri giderek onlarla tartışmaya başladım. Bu saç rengi mevzusu, benim için absürt bir takıntı hâline gelmişti ve Efe bunu çok iyi biliyordu. Şimdi de yaptığı şey bu zaafımı kullanıp beni öfkeliendirmeye çalışmaktı.

Bir yanım arkamı dönüp ona saldırmak istese de sirtmayı tercih ettim. “Nereden bildin?”

“Beni fazla hafife alıyorsun.”

Orada gülüşerek, eğlenceli vakit geçirerek yaklaşık bir saat geçirdikten sonra ikimiz de ne kadar yorgun olduğumuzu fark ettik. Yaşanan tartışmalar ikimizin de enerjisini tüketmişti ama zihinsel yorgunluğumuzun yanında tüm gece ettiğimiz danslar yüzünden hissettiğimiz bedensel bir yorgunluk da vardı.

Uyku vakti gelince Efe oldukça rahat bir tavır takınmaya çalışarak, “Sen benim odamda yatarsın,” dedi. “Ben burada uyurum.” Kahkahalarla gülmek istedim çünkü yüz ifadesinden benimle ayrı uyumak istemediğini anlamak çok kolaydı. Yine de sesimi çıkarmadan ve yüzümdeki ifadesizliği koruyarak başımı salladım.

Efe'nin odası tam anlamıyla erkek arkadaşımın karakterini yansıtıyordu. Salonun ardından burada da ufak birkaç değişiklik olmuştu. Lacivert nevresim takımının serili olduğu yatağa girdikten sonra yatağın karşısındaki beyaz, yaklaşık iki metrelik kitaplıktaki kitapları incelemeyemedim. Buradaki kitaplar salondakilere göre daha da üst üsteydi.

Kapı birkaç kez tıklatıldığında uçuk mavi çalışma masasının üstündeki nesnelere inceliyordum. Efe kapıyı izin

ister gibi açtıktan sonra bana tatlı bir tebessüm sundu ve çalışma masasından makas alıp tekrar kapıya yöneldi.

Dışarı çıkmadan hemen önce, “Makası ne yapacaksın ki?” diye sordum.

Efe sanki elinde ne tuttuğunun o an farkına varmış gibi önce bana, ardından elindeki makasa baktı ve en sonunda, “Çarşafta etiket kalmış da,” dedi. “Rahatsız ediyor.”

Başımı hafifçe salladıktan sonra, “Peki,” dedim. “İyi geceler.”

Gülümsedi. “İyi geceler.”

Efe dışarı çıktıktan ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra telefonumu elime alıp birkaç video izledim. Neredeyse her gece uyumadan önce sosyal medyada küçük bir gezintiye çıkıyor, zihnimi boşaltıyordum ama kapı sadece birkaç dakika sonra tekrar çalınınca bakışlarımı izlediğim videodan ayırmak zorunda kaldım.

Efe tekrar içeri girdikten ve elindeki makası çalışma masasına bıraktıktan sonra bana döndü. “İyi geceler,” dedi. “Yine.”

Bu sefer cevabımı beklemeden çıktığında dudaklarımda oluşan sırıtmayı engelleyemedim. Görünen o ki benimle uyumayı tahminimden de fazla istiyor ancak bunu yanlış anlaşılardan nasıl söyleyeceğini bilemiyor ve benim onu çağırmamı bekliyordu.

Kapı bir dakika geçmeden tekrar çalındı. Efe gövdesini odanın dışında bıraktı ve içeri sadece başını uzattı. “Su almaya kalkmıştım da,” dedi. “Sen de ister misin?”

“Yok,” dedim. “Teşekkürler.” Efe’nin yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirirken kendimi daha fazla tutamadım ve “Bu arada salonda uyumana gerek yok,” diye doğrudan lafa girdim. “Senin yatağın ikimize de ye-”

Efe lafımı bile tamamlamamı beklemeden içeri girince kendimi daha fazla tutamadım ve bir kahkaha patlattım. Erkek arkadaşımın dudaklarında kocaman bir sırıtma peyda olmuştu ama asıl gülümseme, ıslıl ıslıl parıldayan gözlerindedi. İnce örtünün altına girerken zafer naraları atmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Vücudunu bana çevirdi ve bir kolunu kaldırdı. Göğsünde oluşan boşluğa başımı koyup beline sarılırken onun gibi gülümsediğimi fark ettim.

Birkaç dakika sonra Efe'nin hınzır sesi kulaklarımı doldurdu. "Cansu, farz edelim ki elim yanlışlıkla belinin altına değdi. O zaman-"

"Sus, Efe."

Erkek arkadaşım hemen sessizliğe gömüldü ancak sadece birkaç saniye konuşmadan durabildi. "Peki, gece uyanmışım. Bir bakmışım ki senin üstündeyim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bak sen şu işe," dedim. "Tesa-düfün böylesi."

"İnsanın başına her şey gelebilir," derken ne kadar eğlendiği sesinden anlaşılıyordu. "Düşün, üstündeyken yanlışlıkla aniden soyunmaya başlasam-"

"Seni gebertmeden önce sus artık."

Bu cümlele birlikte sessizliğe gömüldü ama ona bakmıyor olmama rağmen dudaklarındaki gülümsemeyi görüyordum. Efe de benim yüzümü görmüyordu ancak onun da benim tebessüm ettiğimi bildiğinden şüphem yoktu.

Eylül Cesur

Sarp'la ettiğimiz kavganın üstünden üç gün geçmişti. Bu süre içinde nasıl olduğumu soran mesajlar atmış, birkaç kez de aramıştı ama ne telefonlarına cevap vermiş ne mesajlarına dönüş yapmıştım. Eğer ona öfkeli olsam çok-

ran telefonlarını açıp kıyameti koparırdım ama hayır, hissettiğim şey öfke değil; güçlü bir kırgınlıktı. Bu kırgınlık öyle yaralayıcıydı ki Sarp'la konuşmak istememe, sorunlarımızı yalnızca konuşarak halledebileceğimizi bilmeme rağmen kendimi geri çekiyordum.

Öte yandan Yiğit, aradan geçen üç gün boyunca sadece bir kez üzgün olduğunu söyleyen bir mesaj atmış, cevap vermediğimi görünce işin peşini bırakmıştı. Benimle iletişim kurmayışının sebebi kesinlikle umursamaz olması değildi. Böyle düşünemeyecek kadar Yiğit'i iyi tanıyordum. Sadece bana alan bırakmak, onu affedip affetmeyeceğime karar vermem ve kafamı toplamam için gerekli zamanı bana bahşetmek istiyordu.

Sarp'la Yiğit arasındaki bu keskin çizgiyi fark etmemek imkânsızdı. İkisi de bana değer veriyordu. Biri kendine engel olamayıp defalarca şansını deniyordu. Diğeriyse benim iyiliğim için benden uzak duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Yiğit'in tarzı bu değil miydi zaten? Yılbaşı gecesi buruk bir tebessümle yanına gittiğimde beni Sarp'ın kollarına bizzat kendisi göndermemiş miydi? Üstelik bunu acı içinde olmasına rağmen kendi duygularını hiçe sayarak yapmamış mıydı?

Yurttaki yatağında sağa doğru döndüm ve tavana odaklandım. Belçin ve Açelya, Cansu'yla buluşacaklarını söylemişler, gelmem için ısrar etmişlerdi ama ben burada pineklemeyi tercih etmiştim. Tek başıma olmak, hiçbir şey yapmadan uzanmak garip bir şekilde iyi geliyordu ya da ben iyi geldiğini zannedecek kadar enerjisizdim.

Telefonumun çalışması, ruhumu okşayan müziğe son verince yüzümü buruşturdum. Arayan, sevgili arkadaşım Efken'den başkası değildi. Onunla bir problemim olmamasına rağmen telefonunu açıp açmama konusunda Araf'ta kaldım. Benim için çok değerli bir dosttu hatta

dosttan da öte kardeşti. Bir karar almadan önce mutlaka fikrine danışır, kafamın karışık olduğu durumlarda soluğu onun yanında alırdım ama şu an tavsiyesini isteyip istemediğimden emin değildim.

Yine de Efken'in telefonunu açmamak, faturayı bir manada ona kesmek anlamına geldiği için yeşil tuşun üstünde parmağımı sağa kaydırdım. "En sevdiğim arkadaşım!" dedi telefonu açar açmaz. "Nasılsın?"

Neşesi o kadar canlı ve samimiydi ki keyfim kaçık olmasına rağmen dudaklarıma yerleşmek için ısrarcı olan gülümsemeyi engelleyemedim. "İyiyim," dedim. "Sen?"

"Ben de iyiyim," dedi. "Çember'e gelmek ister misin?"

"İnan ki dövüşecek havada değilim," derken şaşkırtıcı şekilde sözlerimde samimiydim. Normalde ne zaman öfkelensem, olumsuz duyguların etrafımı sardığını hissetsem soluğu Çember'de alırdım ama şimdi içimden gelmiyordu.

"Dövüşmeni isteyecek kadar davarlaşmadım herhâlde, Eylül," dedi Efken. Ses tonu ayıplar gibiydi. "Açelya gelecek de dövüş izlemeye... Kafan dağılır diye dedim."

"Açelya bugün kızlarla dışarıda değil miydi?"

Telefonda konuşmamıza rağmen, "Dostunun cazibesini fazla hafife alıyorsun," derken suratında oluşan ukala gülümsemeyi görür gibi oldum. "Bana deli divane âşık. Beni nasıl reddetsin?"

Görmeyeceğini bilsem de tek kaşımı kaldırdım. "Senin gibiler çok da matah bir şey olmadıklarını anlasalar dünya nasıl olurdu acaba?"

"Ben de seni seviyorum," dedi harfleri uzatarak. "Mızıkçılık yapma, gel işte."

Sıkıntılı bir şekilde nefes alırken, "Hiç istemiyorum," dedim. "Siz Açelya'yla eğlenin işte."

“Ben de Açelya’ya öyle dedim, dedi Efken. “Eylül şimdi tüm neşemizi kaçırır, bırak şu dombili baykuşu dedim ama arkadaşın seni fazla önemsiyor işte.”

Karşımda olsaydı şu an suratına doğrulttuğum orta parmağıma bakıyor olurdu. “Domuz.”

“Gel işte, diye bastırdı. “Kaç gündür yurda tıkıldın. Tamam, canının sıkkın olmasını anlıyorum ama kendini üzerek mutlu olacağın vaktin gelmesini hızlandıramazsın ki.” Efken konuşmam için duraksadı ama sessiz kaldım. Konuşmayı reddedişimden kafamın karıştığını anlayan arkadaşım, “Lütfen,” dedi son kez.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes koyuverdim. “Peki,” dedim bıkkın bir ifadeyle. “Geleceğim.”

Efken’in sırtışı âdeta ses tonuna yansımıştı. “Sevin-dim, arkadaşım.”

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Çember’de olacağımın sözünü verip telefonu kapattım. Yataktan kalkmak ilk etapta çok zor gelse de ayaklanıp banyoya gittim, ılık bir duş aldım. Bugün hava o kadar sıcaktı ki saçlarım havluyla üstünkörü karıştırmamla bile büyük oranda kuruyuvermişti.

Vücudumu kuruladıktan sonra üstüme siyah bisikletçi taytı ve aynı renkte bol bir tişört geçirdim. Hâlâ hafif nemli olan saçlarımı dağınık bir topuzun altında topladıktan sonra yüzümdeki kızarıklık noktaları kapatıcıyla kapattım, yanaklarımı allıkla renklendirdim, dudaklarıma kahverengi tonlarında bir ruj sürdükten sonra kirpiklerimi maskara yardımıyla şekillendirdim. Siyah bel çantamı da aldıktan sonra hazırdım.

Bu yaz günü otobüse binme fikri daha yurttan çıkmadan evvel katlanılmaz bir boyuta ulaşmıştı ama neyse ki iş çıkış saatini geçirmiştim. Bindığım otobüs pek kalabalık değildi. Kulaklıklarımı takıp cam kenarındaki koltuğa ku-

rulurken dışarıdan akıp geçen insanları, mutluluklarını, sıkıntılı yüzlerini inceledim.

Bizler kendi derdimize odaklanmış, kendi labirentlerimizden çıkmaya uğraşırken hiç tanımadığımız insanlar ne gibi kara ormanlarda kaybolmuştu acaba?

Otobüsten indikten sonra kısa bir yürüyüş mesafesinin ardından Çember'in tanıdık görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Bu akşam dövüş olduğundan olsa gerek, gündüzleri yaşanan durağanlıktan eser yoktu. Bir sürü kadın ve erkek Çember'e giriş yaparken gülüyor, dövüşle ilgili iddialara giriyordu.

İki katlı prefabrik yapıdan içeri girerken göz göze geldiğim birkaç kişiye gülümsedim. Dışlanacağımı düşünerek dudaklarıma bir tebessüm yerleştirmiştim ama oldukça şaşırtıcı bir şey oldu: Kime gülümsediysem aynı samimiyetle karşılık verdi. Ya geçmişte Nemesis için dövüştüğümü unutmuşlardı ya da Efken onlara işin doğrusunu anlatarak bana tavır almamaları konusunda sert bir uyarıda bulunmuştu. İkinci seçenek daha muhtemeldi.

Üst kata çıkıp doğrudan Efken'in odasına ilerledim. Kapıyı çaldıktan sonra içeri girdiğimde gözüme takılan ilk şey arkadaşım Efken olmuştu. Beni görür görmez dudaklarını tatlı bir gülümsemeyle taçlandırdı, yeşil gözleri samimi bir mutlulukla parıldadı. Uzamış sarı saçlarını bir toka yardımıyla kafasının arkasında toplamış ancak görünüşe göre tokaya esir olmak istemeyen birkaç hırçın tutamı engelleyememişti. Giydiği siyah pantolon ve koyu yeşil tişört bedenine tam uyuyordu.

Hemen ardından bakışlarım yanındaki arkadaşşıma dokundu. Kıvırcık saçlarını serbest bırakan Açelya, göğsünün hemen altında biten mor bir bluz giymiş, altına da bir kot şort geçirmişti. Kahverengi gözlerinde en az Efken'in gözlerindeki sevecenlik kadar güçlü bir duygu belirdi. Aramızdaki birkaç adımı hızlıca kapatıp kolları-

nı boynuma sardı. Onun sıcak karşılaşmasına aynı şekilde karşılık verirken gözüm odadaki üçüncü kişiye kaydı.

Sarp her zamanki vakur tavrını korumaya çalışıyordu ama gözlerindeki depremleri, tsunamileri ve yangınları görmemek imkânsızdı. Üzerinde sadece siyah, bol bir şort vardı. Yapılı, güzel vücudu gözler önündeydi. Kahverengi saçları dağınıktı ama yine de... Çok güzeldi. İnsan olamayacak kadar güzel...

Parmaklarını saran bandajlara gözüm takılınca, “Sen mi dövüşeceksin bu akşam?” diye aptalca bir soru sordum. Elbette o dövüşecekti.

Açelya birkaç adım gerilerken kendimi oldukça gergin hissettim. Sarp’la yıllardır konuşmuyor gibi hissetmekten kendimi alamadım. Ela gözlerinin altı sanki günlerdir doğru dürüst uyumuyormuş gibi halkalarla çevriliydi. Yüzünde yorgun bir ifade vardı ama bu yorgunluk dinlenmemekten oluşan bir yorgunluk değildi. Mutsuzdu. Sarp çok mutsuzdu.

Bu hâli kalbimi paramparça ederken erkek arkadaşım başını öne arkaya sallayarak sorumu cevapladı. Bir yandan da gözlerini benden kaçırdı. “Aşağıya ineyim artık.”

Kapının önünden çekilerek Efken ve Sarp’ın dışarı çıkmasına izin verdim. Dışarı çıkmak üzere kapıya yöneldiğimde, “Daha iyi misin,” diye sordu Açelya elimi tutarken. Anlaşılan birkaç saniyecik de olsa benimle konuşmak istiyordu.

“Kafam karışık, kalbim kırık,” diye karşılık verdim. “Ama bir şekilde yaşıyorum işte.”

Açelya destek olmak ister gibi sırtımı sıvazladı. “Biz yanındayız.”

Minnettar bir şekilde gülümsedikten sonra arkadaşımın koluna girip Efken ve Sarp’ın peşinden ilerledim. İki kat aşağı inerken küfürler, destekleyici ve demotive edici

tezahüratlar havada uçuşuyordu. Bazıları Sarp'ın yüzüne bakarak onun ne kadar iğrenç bir dövüşçü olduğunu, ezici bir şekilde mağlup edileceğini haykırdı ama Sarp bir profesyoneldi. İki üç budalanın çığıllarıyla yenilgiyi içselleştireceği zamanları çoktan geçmişti.

Tahmin ettiğim gibi kendisine vurgulanan hakaretleri hiç umursamadan bodrum kata ilerledi. O sırada rakibi de içeri girmek üzereydi. İkisinin arasında sadece birkaç adım vardı ama ikisi de birbirini umursamıyordu, en azından şimdilik.

Sarp ve tanımadığım çocuk kafese girdikten sonra Sarp'ın rakibini inceledim. Altın sarısı-kahverengi saçları dağılmıştı. Hafif tombul yüzü, yapılı vücuduyla garip bir rezatlık oluşturuyordu. O da Sarp gibi sadece şort giyerek kaslı bedenini gözler önüne sermeyi tercih etmişti.

İkisi de kafese girdikten, kapı kapandıktan sonra maçın başladığını gösteren zil çaldı. Yanımda duran Açelya hissettiği gerginlik ve heyecan yüzünden yerinde duramıyordu. Onun aksine ben âdeta bir heykel kadar hareketsizdim. Dikkatli bakışlarımı bir Sarp'a bir rakibine dokunduruyordum. Amacım çocuğun zayıf noktasını görmek ve bunu bir şekilde Sarp'a bildirmektir ama ikisi de o kadar iyiydi ki kusur aramak için çabalayan gözlerim dakikalarca bir sonuca varamadı.

Sarp da rakibi de birbirinin darbelerinden ustalıkla kaçarken Açelya derin bir nefes verdi. "Nasıl bu kadar tepkisiz kalabiliyorsun?" dediğinde ona bakmasam da benimle konuştuğunu anladım.

"Benim de içimde fırtınalar kopuyor," derken Sarp dirseğini rakibinin boşluğuna geçirerek kayda degecek kadar etkili bir hamle yaptı. Bu darbeye birlikte salon çığıllara gömüldü. Rakibinin afallayacağını hatta yere düşeceğini zannediyordum ama çocuk sandığımdan daha dayanıklı-

lı çıkmıştı. Acısını göz ardı ederek Sarp'ın boşluğuna iki güçlü yumruk geçirdi.

Sarp domates gibi kızaran yüzüyle yalpalayarak geri çekilirken sanki ona dokunabileceğim gibi elimi demir parmaklıklara yasladım. Kalbim âdeta göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Sadece saliseler içinde yüreğimde baş gösteren korku birden koca bir aslana dönüşmüş, tüm organlarımı parçalamıştı.

Sarp'ın yüzündeki acı dolu ifadeye baktığımda nefes alamadığımı hissettim. Aramızdaki tüm kırgınlıkları, buzdağını unuttuğum. Tek istediğim o yumrukları yiyen kişi olmak, Sarp'ı güvende tutmaktı ama Sarp boşluğuna bir tekme yerken hiçbir şey yapamadım.

Yine de Sarp'ın doğrulmasını bekledim ancak o bir türlü ayağa kalkmadı. Normalde acısını rafa kaldırır, savaşmaya devam ederdi. Birlikte dövüşe çıktığımız ve kaybettiğimiz gün, gücünün son damlasına kadar savaşmıştı. Kaybetmek ya da kazanmak önemli değildi onun için, mücadele etmek önemliydi. Oysa şimdi bu savaşın zeresini bile göremiyordum. Sanki... Kabullenmiş gibiydi. Bir an önce bitmesini istediği, sonucu en başından belli olan bir işle uğraşıyor gibi...

Sanki onca gürültünün arasından sesimi ayırabileceğim gibi, "Sarp!" diye adını zikrederken iki elimle demir parmaklıklara vurdum.

Sarp'a bahis oynayanlar hiç kibar olmayan bir dille ona kalkmasını haykırırken karşı tarafa bahis oynayanlar heyecan ve mutlulukla âdeta kükrüyordu. Sarp dizlerinin üstüne çökmüş, yavaşça doğrulurken rakibi karnına bir tekme daha geçirdi ve Sarp kafesin ortasında sırtüstü düşüverdi.

Var gücümle adını bağırdım ama beni duymuyor gibiydi. Hoş, duymasına da gerek kalmamıştı çünkü tüm salonu inleten ve yarışın bittiğini gösteren zil çalmaya başladı.

Sarp'ın rakibi erkek arkadaşımın başında durmuş, ellerini dizlerine yaslayacak kadar eğilmiş, yüzünde mide bulandırıcı sırtmayla bir şeyler gevelerken nihayet üstümdeki şoku anlattım ve kafesin açılan kapısından içeri daldım. Hiç düşünmeden karşımdaki çocuğu omuzlarından iterken dudaklarımdan bir küfür savruldu. "Onu rahat bırak!"

Adını bilmediğim çocuk, güçlü darbelerim sayesinde geriye doğru birkaç adım sendelerken alaycı sırtmasıyla beni inceledi. Onu lime lime doğramak için yanıp tutuşsam da Sarp'ın nasıl olduğuyla daha çok ilgileniyordum. Bakışlarımı yerde yatan sevgilime çevirdim ve bir kolunun altına girerek doğrulmasına yardımcı oldum.

Yüzü terden sırlıklam olmuş, aldığı darbeler yüzünden vücudu hâlsiz düşmüştü. Onu böyle görmek canımı yakıyordu. Hayır, duygusal bir acı değildi bu. Hissettiğim şeyler basit duygulardan ibaret olamazdı. Yüreğimde hissettiğim şey somut bir hançerin ta kendisiydi.

Bir elimi Sarp'ın beline doladım, diğer elimi omzuma attığı eline kenetledim. Sarp'la dışarı çıkarken edilen hakaretleri duymazdan geldik. Açelya ve Efken yanımıza geldi ama, "Onunla ben ilgilenirim," dedim. "Siz işlerinizi halledin."

Efken'in en yoğun olduğu anlar, yarıştan sonraki süreçti. Çünkü sonuca itiraz eden, parasını geri almak isteyen çok fazla müşteri oluyordu. Üstelik bazen, bazı kişileri zor kullanarak sakinleştirmek dışında bir şansı kalmıyordu.

Sarp'ın odasına girdiğimizde onu iki kişilik siyah koltuğa yatırdım. Erkek arkadaşım her hareketini yüzünde acı dolu bir buruşturmayla tamamladı. Onu rahat ettirdikten, yastıkları sırtının arkasına yerleştirdikten sonra mini buzdolabından bir şişe su çıkardım ve Sarp'a uzattım. Sarp uzattığım suyu minnet dolu bakışlarla aldı ve kana kana içti.

Her ihtimale karşı her dövüşçünün odasına bulduğumuz ilk yardım çantasını da alıp Sarp'ın yanına tüne-

dim. İlaç şişelerinden birini kapıp pamuğa birkaç damla damlattım ve Sarp'ın yaralarını temizlemeye başladım.

Sarp yüzünü buruşturarak çekince duraksadım. “Fazla mı bastırdım?”

Başını olumsuz anlamda iki yana sallarken, “Hayır,” dedi. “İlaç yaktı biraz.”

Yüzümdeki taştan maskeyi ne kadar koruyabildiğimden şüpheliydim. Sarp'ın acısını kendi bedenimde hissetirken soğukkanlı olmak, mantığımla hareket etmek ve erkek arkadaşşıma yardımcı olmak ne kadar mümkündü?

Yaralarını titreyen ellerimle olabildiğince temizledikten sonra kaşındaki küçük yaraya yara bandı yapıştırdım. İşim bittiğinde ortalığı toparlarken, “Yeterince mücadele ettiğini düşünüyor musun?” diye sordum. Onu doğrudan pes etmekle suçlamak istememiştim ama aklımdakileri bir şekilde dile getirmek zorundaydım. Bu yüzden olabildiğince kaçamak, basit görünen bir soru sormaya çalıştım.

Sarp birkaç saniye bakışlarını kaçırdıktan sonra, “Bilmiyorum,” dedi. “Kafam çok doluydu. Ne düşündüğümden emin değilim.”

Ben ilaçları toparlayıp ilk yardım çantasına tıkaştırırken ikimiz de sessiz kaldık. O karmaşık geceden beri ilk kez konuşuyorduk. Görünen o ki o da en az benim kadar harabeye dönmüştü.

“Özür dilerim,” dedi sanki aklımdan geçenleri okur gibi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken hareketlerim duraksadı. “Şimdi bunları konuşmanın sırası-” Sarp'ın avucu elimi örtünce sözüm havada asılı kaldı.

“Özür dilerim,” diye yineledi. “Seni çok incittim.”

Şu an bir dövüşü kaybettiği için ona karşı daha anlayışlı olabilirdim ama hissettiklerimi açıkça dile getirmez-

sem ilerde daha büyük sorunlar yaşayacaktık. Bu yüzden, “Evet,” dedim sıkıntılı bir iç çekişle.

Sarp’a yan gözle baktığımda dudaklarını birbirine bastırıldığını, yüzünü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştığını gördüm. “Beni sevmiyor musun artık?” dedi sonunda çocuklara özgü bir mutsuzlukla.

“Seviyorum,” dedim. Bunu söylemek bile yüreğimi hafifletmişti. “Ama kırgınım, hem de çok.”

Derin bir nefes aldı. “Yiğit’e sataşmam kimseye yararı olmayan hatta sana çok büyük zararı olan, çocukça bir hareketti. İnan bana, seni üzmem istemedim. Seni bir kere mutsuz görsem ben senden daha çok kahroluyorum. Ama... Biraz kıskandım ve buna engel olamadım. Evet, ona arkadaş gözüyle bakıyorsun ama onun sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Kendimi kontrol edemedim, Eylül. Sen olsan rahatsız olmaz mıydın?”

Ona hak veriyordum ama bunu dile getirmek istemedim. “Bana güvenmiyor musun?”

Sarp başını yana eğerken gözlerini kıstı. “Sence sana güvenmesem seninle birlikte olmak için bu kadar çırpınır mıydım? Sana güveniyorum ve seni seviyorum, Eylül. Zaten kız arkadaşına ve kendisine güveni olmayan bir tip olsam başka erkekleri de sorun ederdim. Hayır, mesele arkadaş seçimin değil. Senin en doğru dostu seçeceğini ve bana asla ihanet etmeyeceğini biliyorum ama Yiğit... Yiğit başka, Eylül. O apayrı biri ve benim için öyle kalacak. O sana rahatlıkla gözlerimin önünde ne kadar güzel olduğunu söylerken hissettiğim duyguları asla unutamayacağım.”

Yiğit’in arkadaşlarıyla bulduğumuz, onun sarhoş olduğu ve bize yardım etmeye koşanın Sarp olduğu günü hatırladım. Yiğit düşüncesizce konuştuğu için ne kadar güzel olduğumu söylerken Sarp’ın gerildiğini...

“Seni anlıyorum ama sen de beni anla,” dedim. “Nasıl zor bir dönemden geçtiğimi bile bile ikinizin tartışması...” İma dolu bakışlarımı Sarp’a yönelttim. “Üstelik Yiğit söylediklerinde pek haksız değildi.”

Sarp’ın âdemelması yutkunduğunu belli edercesine hareket ederken birkaç saniye sessiz kaldı. Sözlerini dikkatle seçiyor, düşünmeden konuşmaktan kaçınıyordu. “O zamanlar yaptığım şeyleri savunmayacağım,” dedi. “Ama onun da bir açıklaması var. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sana kırgındım, kızgındım, gücenmişim. Beni önemsemediğini düşünmüştüm. Sana kalbimi her açtığımda beni geri çevirmiştin ve Yiğit’le... Fazla yakındın. Ne zaman arkamı dönsem yanında o oluyordu ve... Ben olmalıydım, o değil.” Düşünerek konuşmasına rağmen arada bocalamadan edemiyordu. “Tek istediğim şey seni geride bırakmak, değer görmektir ama Duygu’yu asla basamak olarak kullanma niyetinde değildim.” Kızın adının geçmesi bile tüylerimi diken diken etti. “Ona duygularım konusunda her zaman dürüst oldum. Neyin ne olduğunu bilerek yanımda oldu. Zaten ilerleyen zamanlarda onunla birlikteliğimi sürdüremedim çünkü yanlış geldi. Ona da sana da kendime de acı çektiriyordum ve böyle bir bencillik yapmaya hakkım yoktu.”

Keyfimin kaçtığını gizleme gereği duymadan, “Neyse,” dedim. Konuyu açan kişi olmama rağmen kapatmak için güçlü bir arzu hissettim. İkimizin de hataları olmuştu ve bunları gün yüzüne çıkarmanın ikimize de faydası yoktu.

“Eylül,” dedi Sarp. Ses tonundan ona bakmam için yalvardığını hissetsem de bakışlarımı önümdeki sehpadan ayırmadım.

Önce Sarp’ın kıpırdandığını hissettim, daha sonra omzuma yasladığı alnını. Eli sırtımda dolaşırken, “Sadece sarsılacak ve tüm bu yaşananları geride bıraksak olmaz mı?”

diye sordu. Sesi bir çocuğunki kadar masum ve savunmasızdı. Kollarına atlamak için yanıp tutuşan tarafımı güçlükle bastırdım. "Lütfen," diye sözlerini sürdürdü. "Seni çok özledim."

Dudaklarımı araladım ama yanan gözlerim yüzünden tekrar kapattım. Muhtemelen sesim şu an titrek ve cılız çıkacaktı. Sarp'ın elleri yavaşça belimi sardı. O kadar yavaştı ki karşı koyup koymayacağımı anlamak istiyor gibiydi. Ona *dur* dediğim anda ne hissederse hissetsin beni bırakacağını çok iyi biliyordum.

Sessiz kaldım.

Sarp sözlere dökülmeyen bu onayım karşısında rahatlamış bir nefes alıp belime sarıldı ve yavaşça uzanarak benim de yanına yatmamı sağladı. Sarp'a sırtım dönüktü ama saçlarımın arasına dalan burnunu hissedebiliyordum. Bir kolunu belime sararken diğerini boynumun altına yerleştirdi. Vücutlarımız böylesine iç içe geçmişken, birbirimize olan özlemimizi bastırmaya çalışırken zamanın durduğunu hissettim. Gözlerimi kapattım ve elimi, karnımdaki elinin üstüne kapattım.

Yeniden, "Seni çok özledim," diye fısıldadığında ağlamamak için kendimi zor tuttum. Enseme bastırdığı dudaklarını hissettim. "Çok özledim."

Orada ne kadar öyle durduğumuzu bilmiyorum. Dakikalar, belki saatler, yıllar... Umurumda değildi. Ne kadar geçerse geçsin buradan kalkmak istemedim. Sonsuza dek burada durmak, ne yaşarsak yaşayalım birbirimizde teselli bulmak istedim.

En sonunda titrek bir nefes aldım ve "Ben de seni özledim," dedim. Sarp sanki yıllardır nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sanki biri tonlarca ağırlığı göğsünden kaldırmıştı. Bedenimi saran kolları daha da sıkılaştı.

“Tekrar özür dilerim,” dedi. “Hem de çok.”

“Seni anlıyorum,” dedim. “Ben de öfkelenirdim belki ama babam yavaş yavaş ölüme giderken ve benim elimden hiçbir şey gelmiyorken senin kendi derdine düşmen... Kalbim kırıldı, Sarp.”

Saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken derin bir nefes aldı. “Biliyorum, güzelim,” diye fısıldadı sonunda. “Bir daha olmayacak.”

Hemen arkamda duran Sarp’ın kapladığı yere rağmen ona dönmeyi başardım. Bir elimle yanağını okşarken, “Canın çok acıdı mı?” diye sormadan edemedim.

Dudaklarını büzdü. “Biraz.”

“O piçi parçalara ayıracağım.” Yüzümde nasıl bir ifade oluştuğunu bilmiyordum ancak Sarp’ın sırtmasına neden oldum. Ben bu kadar öfkeliyken onun böyle neşelenmesi sinirimi bozduğundan tek kaşımı kaldırdım. “Seni eğlendirebildiğime sevindim.”

“Benim biricik Eylül’üm çok sinirlenmiş anlaşılır.” Alnıma bir öpücük kondurdu. “Onu nasıl sakinleştirebiliriz acaba?” Kuş tüyü kadar hafif öpücüklerinden birini yanağıma yerleştirdiğinde dudaklarıma egemen olmak için direnen gülümsemeye daha fazla karşı koyamadım.

Sarp’ın yanağımdan ayrılan dudakları oldukça yavaş hareketlerle çeneme dokundu. Hemen ardından dirseğinden güç alarak hafifçe doğruldu ve burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştı. Beklentiyle gözlerimi kırıştırdım ama Sarp sadece gözlerime bakmakla yetindi. Bir eli çenemi okşarken, “Eylül,” diye fısıldadı. “Beni öp.”

Sorgulamadım.

Dudaklarımı Sarp’ın dudaklarına bastırırken bir kolumu boynuna sarıp sıkıca sarıldım. Onu görmeyeli sade-

ce günler olmuştu ama öyle bir özlem duymuştum ki... Her bir zerresini tüketmeyi, benimle bir olacak şekilde harmanlamayı arzuladım. Bencilceydi belki ama onu ve kendimi sonsuza dek bu odaya hapsetmeyi, zamanın durmasını sağlayabilmeyi diledim.

Sarp'la yok olmak ve onunla var olmak istedim.

Sarp'ın dudakları dudaklarımda dans ederken her zamanki sakın ve yumuşak öpücüklerinden eser yoktu. Dudaklarında hırçın dalgalar ve fırtınalar vardı. Şiddetli duygular ve insanı esir eden hazlar... Sarp'ın dudakları, hissettiği arzu alevine açılan bir kapıydı.

Nefeslerimiz birbirine karıştı; ikimiz de birbirimize odaklanmış, nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu unutmuştuk.

Kalbim kuvvetle çarpıyordu ama umursamadım. Tek istediğim şey Sarp'tı. Şimdi, yarın, koca bir ömür...

Sarp'ın soğuk elini çıplak sırtımda hissedince ürperdim ama onu öpmeyi bırakmadım, bırakamadım. O da en az benim kadar kendini kaybetmişti sanki.

Sarp boşta kalan elinden destek alıp doğrulana kadar üstüme çıktığını fark etmedim. Canımı acıtmamak için tüm ağırlığını vermekten kaçınmıştı ama iki kolumu da sırtına sarıp bedenini kendime çektim. Aramızda oluşacak küçücük bir boşluk, kilometreler kadar uzun bir mesafeydi benim için.

Sarp'ın dudakları sadece dudaklarımı değil, âdeta ruhumu talan etti. Eli tişörtümün altında dolaşırken daha önce hiç bu kadar ileri gitmediğimizi fark ettim. Aslında şu an da yaptığımız şey sadece öpüşmektir ama ikimiz de harap olmuş bir hâldeydik.

Ve belki de ilk kez ikimiz de birbirimize ne kadar muhtaç olduğumuzu fark ettik.

Sarp dudaklarımızı ayırınca somut bir acı duydum. Hâlâ burunlarımız birbirine dokunuyordu ama sanki çok uzağımızdaydı. İkimiz de nefes nefese kalmış, kendimize gelmeye çalışıyorduk ama bunu hiç istemiyordum. Tekrar onun dudaklarında kaybolmak, onunla bir olmak istiyordum.

Birini istemekten öte bir şeydi bu. Onunla bir olmaktı istediğim, ruhunu ruhuma katmaktı.

Sarp'ın ela gözlerinde öyle bir alev vardı ki benimle aynı şeyleri hissettiğinden adım kadar emin oldum. Göğüs kafesinin içinde deli gibi atan yüreğini hissettim ve kendime daha fazla engel olamayıp dudaklarına doğru uzandım ama Sarp beni şaşırtarak geri çekildi.

Dudaklarımı büzdüm ve içimde bir şeyler kırıldı. "Beni öpmek istemiyor musun?"

"İstiyorum, sorun da bu ya," derken dudaklarında tatlı bir tebessüm oluştu. Burunlarımızı birbirine sürterken, "Seni ne kadar çok öpersem daha fazlasını o kadar şiddetle istiyorum."

Sertçe yutkundum. Sarp'ın bakışları tekrar dudaklarıma kayarken kapı gürültüyle açıldı ve ikimiz de sıçradık. Sarp hâlâ benim üstümdeyken Efken dünyanın en normal şeyiymiş gibi içeri daldı. O sırada zavallı arkadaşım Açelya, Efken'in peşinden gelirken kıpkırmızı olmuştu.

"Efken," dedi bize bakmamaya çalışarak. "Kapı çalmak nedir, bilmez misin sen?"

Sarp bedenini yanımdaki küçük boşluğa sıkıştırırken, "Felaket," dedi Efken. "Bırakın fingirdeşmeyi."

Sarp bıkkınca başını koltuğa yaslarken yarım yamalak doğrulmaya çalıştım. "İnan bana," dedi erkek arkadaşım. "Şu an dünya yansa umurumda değil." Yan gözle ona baktığımda bana haylaz bir sırıtış eşliğinde göz kırptı.

“Olmaz tabii,” dedi Efken. Gözlerinde ve ses tonunda mutlak bir suçlayıcılık vardı ama Sarp’ı neyle suçladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Ben de Açıyla’yla bir odaya kapansam benim de dünya umurumda olmazdı.”

Suratı domatesten hâllice olan arkadaşımı sakinleştirmek için, “Arada böyle aptalca konuşurlar,” dedim. “Şaka yapıyor, bakma sen.”

Efken içinde bulunduğumuz duruma göre son derece ciddi bir ifadeyle, “Hayır,” dedi. “Yapmıyorum.” Açıyla bir elini alnına yaslariken başını öne eğdi.

“Problemin ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu Sarp. “Umarım odama çat kapı dalmana degecek bir sebebin vardır.”

Efken’in yüzünde kelimenin tam anlamıyla adice bir sırıtış belirdi. “*Bizi bölmene degecek bir sebep, demek istiyorsun herhâlde.*”

İşaret parmağımı Efken’e doğrulttum. “Bu konuda bir kelime daha edersen yıllarca bana öğrettiğin her hareketi üzerinde uygulamak zorunda kalırım.”

“Tamam, tamam,” dedi Efken. Bir anda o alaycı tavırından kurtulup dertli moduna geri dönmüştü. “Babam ve annem,” dedi. “Buraya geliyorlar.”

Ağzım bir karış açıldı. Efken’in anne ve babası, Çember’in varlığından habersizdi ve eğer burayı öğrenecek olurlarsa... Eh, bunu düşünmek bile istemiyordum açıkçası.

Benimle aynı şeyleri düşündüğünü belli eden Sarp, “Şey,” diye mırıldandı. “Cenazende yapmamızı istediğin spesifik bir dileğin var mı?”

8. BÖLÜM

YARA İZLERİ

Ömer arabayı alışveriş merkezinin otoparkına park ederken, “Bana eşlik ettiğin için teşekkürler,” dedi. Atlas aracılığıyla son zamanlarda her zamankinden çok uyduğunu öğrenmiştim ancak buna rağmen yorgun görünüyordu. Kahverengi saçları özenle taranmıştı. Yüzü yeni tıraş olduğundan olsa gerek, oldukça bebeksi görünüyordu. Üzerinde gül kurusu renginde bir tişört, bej renginde bir kapri vardı.

“Sorun değil,” dedim. “Bahadır’ın doğum gününün bu kadar erken olduğunu bilseydim hediyemi daha önceden alırdım.”

Ömer dün gece aramış, 3 Temmuz’da Bahadır’ın doğum günü olduğunu söylemiş ve alışverişte ona yardımcı olmamı rica etmişti. Onu zaten geri çevirme gibi bir düşüncem yoktu ancak beni aradığında sesinde öylesine yalvaran bir ton vardı ki buraya gelmeyi reddetmeyi arzuласam da kararımı değiştirdim.

Arabadan inerken, “Problem etme,” dedi. “Güzel bir hediye buluruz.”

Onun gibi arabadan inip yanında ilerlemeye başladım. Alışveriş merkezine girerken duvara monte edilen aynalardan birine bakıp kendimi incelemeyi edemedim. Gözlerim gibi yeşil tonlarında, mini bir elbise ve beyaz spor ayakkabılarımı giymiştim. Kahverengi saçlarımı sıkı bir atkuyruğunun altında toplamış, terleme ihtimalime karşı makyajımı hafif tutmuşum.

Ömer’in eğlenircesine gülüşünü duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. *X-Ray* cihazından geçirdiği bel çanta-

sını alıp beline takarken, “Yağmur da senin gibi,” dedi. “Kendini izlemeyi çok sever.”

Gülümsemeden edemedim. “Hakkımı yeme, lütfen. Ben onun kadar narsist değilim.”

Kaşlarını yapay bir hayretle kaldırdı. “Kızıma narsist diyorsun, ha?”

“Bunu sakın ona söyleme.”

“Artık çok geç, küçük hanım.”

“Beni öldürür.”

“Bu karşılaşmayı izlemekten son derece keyif alacağım.”

Yürüyen merdivenlere yönelirken dudaklarımdan bir kıkırtı koptu. İlk işimiz parti süsleri satan bir mağazaya girmek oldu. Ömer karşısına çıkan tüm süsleri, şapkaları alışveriş sepetimize atarken son derece heyecanlı görünüyordu. Bu çocuksu coşkusunu aşırı bulsam da neden bu kadar kıpır kıpır olduğunu sadece saniyeler içinde anladım. Bu, oğlunun şahit olacağı son doğum günüydü. Bir sonraki sene gelip çattığında...

Boğazım düğümlendi. Nefes almamı önleyen yumruyu yok etmek için yutkundum ama hiçbir işe yaramadı.

“Eylül,” dedi Ömer. “İyi misin?”

Dudaklarıma hemen sahte bir gülümseme yerleştirdim. Kendimi yere atıp ağlama isteğime mucizevi bir şekilde karşı koyarak, “İyiyim,” dedim. “Dün gece uyuyamadım da, biraz yorulдум.”

Başını yana yatırırken dudaklarında anlayışlı bir gülümseme oluştu. “Ah, şu gençler,” diye söylendi. “Bizden daha yaşlısınız.”

Eksik olan tüm süsleme malzemelerini kısa sürede aldıktan sonra oyuncakçuları ve kitapçuları dolaştık. Bahadır’a bir

avama kitabı, bir boya seti, bir de uzun süredir arzuladığı
sırttan kumandalı arabayı aldım. Ömer ise bir teknoloji
mağazasına girdikten sonra oldukça pahalı bir kulaklık aldı.
Kulaklığın ücretini ödedikten sonra, "Normalde küçük çor-
aklara bu kadar pahalı hediyeler alma taraftarı değilim
ama..." dedi. Bir an duraksadı, dudaklarında kırgın bir gü-
lümseme belirdi. İkimizin de aynı şeyleri düşündüğünden
eminim. Destek olmak ister gibi sırtını sıvazladım.

"Bu sefer küçük bir istisna yapabiliriz," dediğimde sö-
nünü tamamladığım için tatlı bir tebessüm sundu.

Aslında bir şeyler yiyip içmeyi düşünmüştük ama iki-
miz de o kadar yorgunduk ki kafe araştırması yapmak için
bile alışveriş merkezinde dolaşmak ikimize de azaptan
farksız görünmüştü. Bu yüzden soğuk içeceklerimizi satın
alıp sahilde oturmak daha cazip gelmişti.

Otoparka inip poşetlerimizi bagaja yerleştirdik. Tam o
an Ömer sırtarak, "Eğer Bahadır bu hediyelerden mem-
nun kalmazsa," diye konuşmaya başladı. "Onu Boğaz
Köprüsü'nden sallandırmak-"

Lafı aniden yarıda kalınca bakışlarımı ona çevirdim.
Sözünün yarıda kesilmesine rağmen her şeyin yolunda
olduğundan emindim. Ona bakarken herhangi bir sorun
olacağı düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ne acınası bir cehalet!

Ömer'e baktığımda acı içinde buruşturduğu suratıyla
kıbıldım olduğunu gördüm. Başımdan aşağı kaynar su
lar dökülmüş, ayağımın altındaki toprak çekilmiş, dizleri-
min bağı çözülmüştü.

Hissettiğim korku yüzünden titreyen ellerimi Ömer'in
ellerine kenetledim. Soğukkanlı olmaya çalışıyordum ama
mümkün değildi. "İyi misin?" diye saçma bir soru sordum
ve ardından aptallığıma küfredtim.

“Sorun yok,” derken nefes nefese kalmıştı. “Kendimi çok yordum sadece. Bana biraz süre ver.”

Zorlukla konuşması içimdeki bir şeyleri âdeta söküp aldı. Güçlü çıkması için uğraşmama rağmen bana ihanet ederek titreyen sesimle, “Baba,” diye mırıldandım. “Ambulans çağırmamı istemediğine-”

Elini hafifçe kaldırıp susmam için basitçe bir işaret yaptı. Söyleyeceğim tüm kelimeleri anında yutarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Benim için yıllar kadar uzun süren dakikalar su gibi akıp geçti. Sürekli etrafıma bakındım, gözlerim birilerini arladı. Şu an *birinin* yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Kim olduğu hatta o kişiyi tanıyıp tanımamam zerre kadar önemli değildi.

Ömer toparlandığını göstererek başını yukarı kaldırdı. Dakikalardır arabanın köşesinde, yerde oturuyordu. Ben de hemen yanında diz çökmüş, iki avucumla bir elini sıkı sıkı tutuyordum.

Sonunda doğrulmaya karar verdiğinde bile sakinleşmemiştim. Arabanın sürücü koltuğuna yönelirken, “Şey,” diye onu durdurdum. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim ancak sonunda, “Ben sürsem sorun olur mu?” diye sordum. “Ehliyetimi alalı çok olmadı, biraz pratiğe ihtiyacım var.”

Söylediklerim yalan değildi ancak ikimiz de şu an arabayı kullanmak istememin nedeninin bu olmadığını bilecek kadar bilinçliydik. Ömer kederle başını sallamak dışında bir şey söylemedi.

Arabayı sahil yerine doğrudan eve sürerken zihnimde şimşekler çaktı. Gözlerim hafifçe açılırken direksiyonu sıkı sıkı elim yüzünden parmak boğumlarım beyazlayarak kendini belli etti.

Ömer kriz geçirdiğinde... O an ikimiz de fark etmeyecek kadar afallamıştık ama bugün... Bugün ona ilk kez *baba* demiştim.

Ömer eve girer gitmez uyuyacağını söyleyerek odasına çıktı. Neyse ki evde sadece Atlas vardı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anlamış, bana kaçamak bir bakış atmakla yetinerek konuyu uzatmamış ya da paniklememişti. Bu hâli biraz sakinleşmeme sebep oldu ama sadece biraz.

Ömer odasına çıkmadan önce biraz dinlendikten sonra bagajdaki eşyaları taşımaya yardım edeceğini, bu yüzden dokunmamamızı özellikle tembih etti. Bunları söylerken dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı ama gülümsemesi inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

Yatak odasının kapısının kapandığını duyar duymaz Atlas bana döndü. Benimkine benzer yeşil gözlerinde saf bir merak vardı. “Ne oldu?”

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırırken kelimeleri güçlkle çektim. Titreyen ellerimi zapt etmek için birbirine basurdım, boğazımdaki kuruluğu gidermek için sertçe yutkundum. “Ne oldu, bilmiyorum,” diye lafa başladım. Konuşur konuşmaz ses tonumdan nefret ettim çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım sesime egemen olmak için direnen titremeyi bastıramamıştım. “Başta her şey güzeldi aslında. Evet, evet, hiçbir sorun yoktu. Alışveriş yaptık. Bahadır’ın doğum günü partisi için eksikleri tamamladık. Yani... Her şey iyiydi. Sonra birden... Aniden... Acı çekmeye başladı ve ben...”

Sözlerimi tamamlamak için direnmeme rağmen kaçak bir hıçkırık dudaklarımdan firar etti. Hemen ardından gözlerimde bir yanma ve yanaklarıma süzülen gözyaşlarımı hissettim. Atlas’ın güçlü kolları bedenimi sararken bir di saçlarımı okşadı.

“Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm,” derken sesinden en az benim kadar kırgın ve korkmuş olduğunu anladım.

Bir an... Bir an kendimden nefret ettim. Ömer ölüyordu ama o güçlü durmasına rağmen burada ağlayan, tüm dikkatleri üstüne çeken bendim.

Yine de başım ağabeyimin göğsündeyken kendimi geri çekecek gücü bulamadım. Acizliğimden iğrensem de hissettiğim duyguları kabullendim ve gözlerimi kapatıp gücümü toplamaya çalıştım.

“Atlas,” dedim kendime engel olamayıp. “Ömer’le biraz daha vakit geçirebilseydim, eminim ki çok iyi anlaşırdık.”

Atlas bana bakmadı ama bedenimi saran kolları sıkılaştı. Acımı paylaşmak istediğini sözleriyle değil, bu destekçi tutuşuyla hissettirmek istediğini anladım.

“Çok saçma bir teselli ama en azından ölüm onu aniden aramızdan almadı,” dedi. “Vedalaşmak için zamanımız var. Bazı çocuklar bunu asla elde edemiyor, Eylül.”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Bu o kadar da iyi bir şey değil, Atlas. Sevdiğin, bir sürü an paylaşmak istediğin birinin ölümüne kavuşacağını bile bile yüzüne gülmek, istesen de bu gerçeği aklından çıkaramamak... Hiç iyi bir şey değil.”

Alarmin sesiyle kapanmakta ısrarcı olan gözlerimi hoşnutsuzca açtığımda saat sabah on civarıydı ve gözlerimi açar açmaz düşündüğüm ilk şey, dün şahit olduğum korkunç manzaraydı.

Dün Ömer’le eve vardığımızda birkaç saat içinde şahit olduğum kriz sahnesi gözlerimin önünden silinir, babamın acıyla bakan gözlerini anımsayamaz olurum diye düşün-

müş ama yanılmıştım. Aradan bir gün geçmesine rağmen yaşananlar zihnime düşer düşmez ellerim buz kesiyor, vücudumu hoşnut olmadığım bir korku dalgası sarıyordu.

Canım yanıyordu.

Ömer'in... Yani babamın yanındayken garip bir şekilde huzurlu hissediyordum. Yaşattıklarını unutmam ya da geçmişte bırakmam mümkün değildi ama onun yanında olmaktan garip bir şekilde zevk alıyordum. Çoğu zaman kendimi acı çekmemesi için dua ederken buluyordum. İsteklerini elimden geldiğince yerine getirmeye çalışıyor, yüzünde bir damla tebessüm oluşturmak için didiniyordum.

Sanırım... Babamı seviyordum.

Ve bunu, o ölüme giderken fark etmiştim.

Sabah sabah zihnimi böylesine meşgul eden düşüncelerden arınmak ister gibi gözlerimi ovuşturdum ve doğruldum. Kafamı çevirdiğimde Belçin'in hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Üstünde sarı bir pijama takımı vardı ve yüzüstü yatarak yastıklara sarılmıştı. Kahverengi saçları o kadar dağılmıştı ki âdeta bir kuş yuvasını anımsatıyordu. Son günlerde dans dersleriyle çok meşgul olduğunu ve yorgun düştüğünü bildiğimden ses çıkarmaktan kaçınarak doğruldum ve lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Şanslıydım ki kahvaltı saatinin bitmesine yaklaşık yarım saat kala uyanmıştım.

Zihnimi meşgul eden nahoş düşünceler yüzünden iştahım kaçmıştı ama yemekhaneye inip bir şeyler yeme konusunda kendimi zorladım. Çıkan taze simitlerden ve küçük paketlerdeki peynirlerden birkaç tane kapıp peçeteye sararak henüz uykunun kollarında olan arkadaşşıma ayırdım.

Odama döndüğümde Belçin gözlerini yeni açmıştı. Yüzünde yer eden masum mahmurluk yüzünden gülümse dim. "Günaydın, uykucu." Belçin sanki kalkmaya hiç niye-

ti yokmuş gibi yerine biraz daha kurulurken cevap vermedi. Elimdeki simit ve peynir paketlerini baş ucundaki komodinin üstüne koydum. "Senin için bunları ayırdım."

Dudaklarına küçük bir tebessüm yerleştirirken, "Teşekkür ederim," dedi. Ardından etrafına inceleyici bakışlar attıktan sonra odamızdaki üçüncü ve boş yatağa gözleri takıldı. "Açelya nerede?"

"İyice kafan uçtu senin," dedim dalga geçerek. "İki gündür ailesinde kalıyor kız."

Belçin sanki bir uzaylıyla öpüştüğümü itiraf etmişim gibi birkaç saniye boyunca ablak ablak suratıma baktı. En sonunda kaşları âdeta büyük bir bilmeceyi çözmüş gibi havaya kalktı. "Bazen benim dışımda hayatlarınız olduğunu tamamen unutuyorum."

Sırıtmadan edemedim. Vaktimizin çoğunu hep birlikte geçirdiğimizden böyle düşünmesi çok da şaşırtıcı değildi aslında.

Belçin'in yüzündeki budala ifade birkaç saniye içinde silindi ve yerini anlayışlı bir kadının sakinliğine bıraktı. "Eylül," dedi ihtiyatla. "Sen iyi misin? Yani dün..."

Derin bir nefes aldım. Dün yurda geldiğimde yüzümde öyle çökmüş bir ifade vardı ki Belçin ne olduğunu anlayana kadar yakamı bırakmamıştı. En sonunda gözyaşları içinde yaşananları ona anlatmak zorunda kalmıştım. Tek tek.

Ömer'in yüzündeki acı dolu ifade gözlerimin önüne geldiğinde defalarca kez bocalamış, kalbimdeki ağrının geçmesini beklemek zorunda kalmıştım. Ancak bu kadar olumsuz duyguya rağmen Belçin'le konuşmak iyi gelmişti. Bir şekilde ruhumu hafifletmiş gibi hissediyordum. Evet, yaşananlar hâlâ değişmemişti. Bizi bekleyen son da çok uzakta değildi ama gerçeklerin darbesi sanki daha yumuşak çarpmıştı suratıma.

Birkaç saniyelik duraksamanın ardından nihayet, "Me-

rak etme,” dedim dikkatle yüzümü inceleyen arkadaşşıma. “Dün kendimi pek iyi hissetmiyordum ancak şimdi daha iyiyim.”

Belçin’in dudaklarında anlayışlı bir gülümseme belir-di. Hemen ardından sanki konuyu değiştirmek ister gibi, “Bugün neler yapacaksın?” diye sordu.

Yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi gizleyemedim. “Efken’in anne ve babası İstanbul’a gelecek. Onlarla olacağım.”

Belçin garipsemeden edemedi. “Bunu öyle bir söyledin ki seni ellerinde bıçaklarla beklediklerini düşüneneğim.”

Kederli bir nefes aldım. “Efken’in anne ve babasıyla tanışmayı çok istiyorum ama İstanbul’a gelmeleri sıkıntılı durumlara yol açabilir.” Belçin anlamamış gibi suratıma bakmayı sürdürürnce, “Efken’in ailesi Çember’den habersiz,” diye açıkladım. “Efken, babasının arsasına ona haber vermeden prefabrik bir yapı dikti, bu yapıyı da illegal dövüşlere ev sahipliği yapsın diye kullanıyor.”

Belçin’in gözleri şok olduğunu belli edercesine aralandı. “Eylül,” dedi sonunda. “Arkadaşın diye bir şey demek istemiyorum ama-”

Ne söyleyeceğini tahmin etmesi zor değildi. Bu yüzden ikimize de vakit kaybettirmeyerek, “Biliyorum,” dedim yavaşça. “Ve böyle düşünmekte haklısın. Eh, bu da Efken işte.”

Belçin kısa süren şoku atlattıktan sonra sırtımdan edemedi. “Şu ruh hastasına bak sen,” diye söylendi. “Umarım, Açelya’yı da dolandırmaz.”

Belçin’in bunu tüm içtenliğiyle dilediğini bilmem için onu uzun yıllardır tanıyor olmama gerek yoktu.

Konumuzla pek bir alakası olmamasına rağmen, “Açelya demişken...” diye lafa girdim. “O da sonradan yanıma gelecek, istersen sen de gel.”

Yüzünü buruşturdu. “Çok isterdim ama bugün dans dersim var. Herkese benden selam söyle.”

Gülümsedim. “Olur, söylerim.”

Belçin’le biraz sohbet ettikten sonra hazırlanma vakti nihayet geldi. Üstüme lacivert bir kot şortla oldukça bol gelen mor bir tişört geçirdim. Saçlarımı mandal toka yardımıyla topuz yaptıktan sonra hafif bir makyajla görünüşümü tamamladım.

Efken’le birlikte ailesini karşılamaya gitmeden önce Sarp’la sahilde buluşup biraz dolaşmaya karar vermiştik ama yurttan çıkar çıkmaz bu kararımdan pişmanlık duymuştum. Hava o kadar bunaltıcı ve nemliydi ki otobüs durağına gidene kadar yurda dönmek için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Sıcak havaya rağmen sahile varmayı başardığımda Sarp’ın çimenlik alanda, bir ağacın gölgesine tünediğini gördüm. Benim aksime sıcaktan bunalmış gibi görünmüyordu. Üzerinde açık mavi renkte bir kot pantolon, beyaz bir tişört vardı. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ve bu, onu olduğundan daha yakışıklı gösteriyordu. Kahverengi saçları özenle taranmıştı. Ela gözleri elindeki telefona sabitliydi.

Koşar adım gidip çaktırmadan arkasından yaklaştım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Beklenmedik bu hareketim yüzünden irkilerek bana döndü ama gözlerimiz birleşince yüzünde sıcak bir gülümseme yer etti. Saniyeler içinde beni yere, yanına çekip kollarını bedenime sardı.

Ellerimi göğsüne yerleştirip başarısızca onu itrneye çalıştım. “Sıcak yüzünden eriyorum zaten,” diye sitem ettim. “Bir de sen boğma beni.”

Rahatsızlığımın hiç ilgilenmiyormuş, aksine hâlimden memnunmuş gibi kocaman bir sırıtmayla gözlerime baktı. “Sıcaktan etkilenmen seni ilgilendiren bir problem,”

dedi sinir bozucu bir bilmişlikle. “Ben sevgilime sarılmak istiyorum ve o kadar sıcaklamadım.”

Omzunu cimcikleyip kendimi geri çektiğimde bu sefer beni kendine bastırmadı. Sıcak yüzünden tüm enerjim o kadar sömürülmüştü ki gölgelik alanda Sarp'ın dizlerinde yatıp pinekleme fikri aniden çok cazip geldi. Öyle de yaptım.

Başımı dizlerine yasladığım sevgilim yapay bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Dizlerime yatmana izin verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Doğaldır, izin istemedim çünkü.”

Kaşlarını hayretle kaldırıp bir kahkaha attı. “Bak sen,” dedi. “İyice bana özenmeye başlamışsın bakıyorum da.”

Omuz silktim. “Üzüm üzüme baka baka kararır.”

Burnuma acıtmayacak şekilde hafif bir fiske vurunca gülümsedim. Sarp ellerini saçlarımda gezdirirken, “Acaba Çember’i, Efken’in ailesinden gizleyebilecek miyiz?” diye sesli düşündü.

Karmaşık düşüncelerimi simgeleyen yavaş, dertli bir nefes aldım. “Dürüst olmak gerekirse emin değilim, dedim. “Umarım babası aniden arsasını görmek falan istemez.”

Sarp parmaklarını saçlarımda dolaştırırken, “Onu geç, asıl sokakta Efken’i tanıyan birine rastlamazlar umarım,” dedi. Evet, İstanbul çok büyük bir şehirdi ama Efken yıllardır bu sektördeydi ve her semtte, her sokakta birkaç ahbabı bulunuyordu. Yani yolda yürürken aniden tanıdık bir sima görmesi çok da imkânsız değildi.

“Her şeyin en iyisini düşünmek lazım,” derken Sarp’la mı konuşuyordum yoksa kendimle mi, emin değildim. Hemen ardından başımı kaldırıp, “Sahi,” dedim. “Senin-kiler ne zaman geliyor?”

Sarp'ın da ailevi birkaç küçük problemi olduğunu, ailesiyle yakın zamanda görüşmek zorunda kalacaklarını biliyordum ve elbette unutmamıştım. Ancak babamın sağlık problemi, Efken'in ailesinin baskın yapar gibi İstanbul'a gelişi derken bir an için aklımdan çıkıvermişti.

Sarp suratını buruştururken, "Birkaç gün sonra bana gelecekler," dedi. "Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

Bunu öyle bir söyleyiş tarzı vardı ki sanki ailesiyle yemek yeme planlarından değil de dar ağacında nasıl sallandırılacağından bahsediyordu.

Göz göze geldiğimizde onun için üzülmediğimi fark etti ve kendine kızar gibi homurdandı. "Üzgünüm," dedi. "Sen bir ton dertle uğraşıyorsun, Efken birçok sorunla mücadele ediyor. Bense sizi kendi derdimle-"

"Şöyle saçma saçma konuşma, Sarp," dedim. "Bari sen bu kadar mantıksız sözcükler sarf etme. Acının büyüğü küçüğü olur muymuş hiç? Hepimizin sorunları, taşımakta zorlandığı yükleri var. Bunları bir başkasının derdiyle kıyaslamak kimsenin haddi değil." Sarp'ın gözlerindeki ifade gözle görülecek şekilde rahatladığını belli etmesine rağmen konuşmayı sürdürdüm: "Bizi biz yapan hissetmek, Sarp. Bizi cansız bir saksıdan ayıran tek fark duygularımız. Öyleyse gönlünden geçenler yüzünden neden suçluluk duyuyorsun?"

Başını arkasındaki ağaca yaslayıp dişlerini göstererek sırıntınca karnımda kelebekler uçtu, yüreğimde kuşlar cıvıladı sanki.

Sarp'ı böyle neşeli görmeye bayılıyordum. Onun gülümsemesi benim de gülümsememe sebep oluyordu ancak şunu itiraf etmeliydim ki gülümsemesinin sebebi olmaktan daha çok mutluluk duyuyordum. Bencilce ya da değil, hissettiklerim tam olarak bunlardı.

Bana baktığında dudaklarındaki gülümseme yavaşça soldu ancak gözlerindeki yumuşak ifade kaybolmadı. “Sen anlat,” dedi. “Ömer’le işler yolunda mı?”

Babamın adını duyar duymaz aklım dün olanlara kaydı. İster istemez o an yaşadığım korku, çaresizlik ve hüznün yeniden içime işledi.

Karşıma çıkan her şeyle yüzleşmeye gücüm olduğuna inanırdım. Kimseye ihtiyacım olmadığını, tüm dünya karşımda dursa da tek başıma her şeye göğüs gerebileceğimi düşünürdüm.

Düne kadar...

Dün, kelimenin tam anlamıyla yanıldığımı fark etmiştim. Bugüne kadar kendimi güçlü hissederek, hiçbir şeyin

beni yıkamayacağını iddia ederek ne büyük bir cehalet örneği teşkil etmiştim.

Doğrudum ve Sarp’la yüz yüze gelecek şekilde oturdum. Zaman zaman aptallığıma histerik bir şekilde gülererek, zaman zaman da gözyaşlarına boğularak Sarp’a yaşananları anlattım. Saçlarımı okşamak, gözyaşlarımı silmek dışında hiçbir tepki vermeden sükûnet içinde, sabırla dinledi. Çevremizdeki bazı insanların garip bakışlar attıklarını görsem de umursamadım, ağlamaktan utanmadım.

Anlatmayı bitirdiğimde sefil bir hâldeydim. Gözlerim şimdiden sızlıyordu ve kızarıp şiştiklerinden neredeyse emindim. Sürekli akan burnumu o kadar silmiştim ki yara olmasından endişelendim. Ama bu korkunç hâlime, üzerime çullanan olumsuz duygulara rağmen az da olsa rahatlamış hissediyordum. İçimi Sarp’a dökmek, onun içi boş öğütler sunmak yerine sessizlik içinde anlattıklarımı dinlemesi, acımı paylaşması iyi gelmişti. Ne kadar ağlasam ağlayayım, Sarp’ın gözlerinde acıma görmemiştim. Yalnızca anlayış vardı, saf anlayış.

Son kez burnumu çekip öne eğildim ve başımı Sarp'ın göğsüne yasladım. Bu hareketi onun tam karşısında otururken yaptığımdan neredeyse tüm ağırlığımı üstüne veriyordum ama umurumda değildi, onun da umursadığını pek sanmıyordum.

Elini saçlarımın arasından nazikçe geçirip başımı okşadığında o kadar duygusal bir hâldeydim ki bu şefkatli hareketi yüzünden birkaç saat daha ağlayabilirdim.

“Her şeyin ne kadar üstüne geldiğinin farkındayım,” dedi. “Çaresizliğin, elinden bağıp çağırmak ve ağlamak dışında hiçbir şey gelmemesinin ne demek olduğunu bilirim.” Saçlarımın arasına bir öpücük kondurduğunda gözlerimi sımsıkı yumdum. “Ama şunu unutma, Eylül. Acını belki yok edemem ama ne zaman ağlamak istersen seninle birlikte gözyaşı dökmek için orada olacağım.”

Sarp'ın kolları sanki sözlerini kanıtlamak ister gibi sıkıca bedenimi sardığında onun gibi bir sevgiliye, dosta, yoldaşa sahip olduğum için içimden defalarca şükrettim.

Aklımdan geçen düşünce dudaklarımda bir kıkırdamanın peyda olmasına sebep oldu. Sarp'ın gülererek, “Burada duygusal bir konuşma yapıyorum,” dediğini duydum ancak sesinden onun da hüznünlendiğini anlayabiliyordum. “Neye gülüyorsun böyle?”

“Hayat ne garip, değil mi?” dedim zihnimdekilerin dudaklarımdan firar etmesine izin vererek. “Bundan aylar önce bir çocuk, dövüştüğüm kulüpteki odama girip ellerimi bandajlamama yardım etmeseydi bugün böyle yeşertici bir sevginin varlığından bihaber olacaktım.”

Sarp'ın nefes alışından gülümsediğini anladım ama yine de başımı kaldırmadım.

Saatler geçti, güneş batmaya yaklaştı ama biz o şekilde durmaktan vazgeçmedik. Arada bir ettiğimiz sohbetler di-

şında konuşmadık çünkü sessizliğimiz bize daha farklı ve güçlü bir iletişim bahşediyordu. Sarp'ın dinginleştirici eli zaman zaman sırtımda dolaştı, narin dudakları saçlarımın arasına öpücük kondurdu. O an, aramızda derin bir bağ oluştuğunu hissettim. Başka türlü bir bağ... Saf sevgi, anlayış ve saygıdan oluşan, kolay kolay kopmayacak; yollarımızı bir gün ayırsak bile bizi birleştirecek türdendi.

Sonunda doğrulduğumuzda bedenim uyuşmuştu. Sarp'ın yüzündeki buruşmadan onun da benden farklı olmadığını anladım.

“Ee,” dedim konuyu tatsız meselelerden uzaklaştırmak için. “Yasemin teyze ne yapıyor?”

Dudaklarından bir kahkaha döküldüğünde kaçırdığım çok büyük dedikodular olduğunu anladım. “Sorma,” derken o kadar çok gülmüştü ki gözünden yaş geldi. “Sanırım yeni bir flörtü var.”

“Ne?” diye küçük bir çığlık koparırken iyice meraklanarak doğrulmaya çalıştım ama Sarp anında omuzlarımdan bastırarak tekrar yatmama sebep oldu. “Kimmiş?”

“Orasını çok bilmiyorum. Adam bizim kata gelir gelmez onun yaptığını yapıp bir bahane uydurarak dışarı çıkıyorum. O kadar öfkeleniyor ve utanıyor ki domates gibi kırmızıya dönüyor.” Konuşmasına devam etmeden önce bir kahkaha daha koyuverdi. “Eylül, birinin özel hayatına musallat olmanın bu denli eğlenceli olacağını bilemezdim.”

Sarp anlatırken ister istemez gülümsemiş, arada kahkaha atarken ona eşlik etmişim. “Vay be,” dedim. “Yasemin teyzeme bak sen. Bir ara sana gelmeliyim ve onu birlikte utandırmalıyız.”

Düşüncesi bile ikimizi de deli gibi güldürmeye yetmişti.

Gülüşlerimiz, Sarp'ın aniden çalan telefonuyla bölündü. Sarp, Efken'in isminin yanıp söndüğü telefonunu kaldırıp suratıma doğrulttu. “Bak, kuman arıyor.”

Şakasıyla karnına vurduğumda o da gülümsedi. Telefonu açtıktan sonra, "Hayatımın anlamı," dedi. "Bensiz yapamıyor musun?"

"Sarp, Eylül yanında mı?" Efken'in sesi o kadar kötüydü ki ikimizin de gülümsemesi soldu.

"Evet," dedim. "Sesin hoparlörde."

Efken birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Annemle babam gelmiş," dedi.

Şaşırmadan edemedim. "Henüz erken değil mi?" Sorumu sorarken bir yandan da saatimi kontrol etmiştim. İki saat sonra havalimanında olmayı planlıyorduk.

"Evet, erken," diye sorumu yanıtladı Efken. "Daha da kötüsü arsalarını ziyaret etmek istemişler ve Çember'i görmüşler."

Ağzım bir karış açıldı. Ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki Sarp benim aksime cümle kurabilecek kadar kendindeydi. "Ne? Nereden esmiş gizli gizli gelip arsalarını ziyaret etmek?"

Bir elimi sıkıntıyla enseme götürdüm. Sarp'ın yaptığı imada haklılık payı vardı. Aniden böyle bir karar vermeleri hiç normal değildi.

"Bilmiyorum," dedi Efken. "Babam hararetle beni aradı, bağırp çağırdı. Neler söylediğini anlatmama gerek yok sanırım." Suratımı buruşturdum. Sahiden de neler söylediklerini tahmin edebiliyordum.

Hissettiğim şaşkınlığı, konuşacak kadar atlatmayı becerdiğimde, "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

"Sanırım..." dedi. "Sanırım Çember kapanıyor, çocuklar."

Sarp'la aynı anda birbirimize baktığımızda ikimizin de gözünde saf dehşet vardı. "Biz şimdi sana geliyoruz," dedi Sarp. "Yüz yüze konuşuruz."

Telefonu kapattığında ikimiz de aynı anda ayaklandık. Hızlı adımlarla sahil yolunda ilerlerken, “Motoru çok uzağa park etmedin, değil mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Yürüyüş yolunun tam girişine bıraktım.”

Sarp cümlesini bitirir bitirmez telefonum çalınca irkil-dim. Arayanın Efken olduğunu sanmıştım ama ekranda ismi çıkan Açelya’ydı. Belki de Efken, Çember’in duru-munu önce Açelya’ya açmıştı ve o da detaylı bilgi almak için bizi aramıştı.

Başparmağımı ekranda kaydırıp telefonu kulağıma gö-türdüm. “Efendim.”

“Yiğit kaza geçirmiş.”

Açelya’nın endişeli sesini duyduğumda sanki olduğum yere kök salmışım gibi aniden durdum. Tehlike çanları zihnimde çalarken kalbimin parçalanış sesi kulaklarımda yankılandı. Aniden durduğumu gören Sarp da yürümeyi bırakmış, beni incelemeye başlamıştı.

Tek bir gün içinde bu kadar korkunç şeyin yaşanması mümkün müydü?

“Durumu-” diyecek oldum ama Açelya lafımı böldü.

“Hayati tehlikesi yok,” dedi Açelya tek solukta. Tut-tuğumu fark etmediğim nefesimi rahatlayarak bıraktım. “Ancak sanırım bacağı kırılmış ve vücudunun bazı yerleri zarar görmüş. Zannedersem durumu iyi ancak emin ol-mak için hastaneye gidiyorum. Detaylı bilgiyi orada ala-cağım. Sen de neredeyse gel hemen.”

Bir elimi alnıma götürüp yüzümü buruşturdum. “Ef-ken’in yanına gidiyoruz şimdi,” dedim kendimden nefret ederek. “Babası Çember’in varlığını öğrenmiş ve kulübü kapatmaya karar vermiş. Çok kötü durumda.”

Açelya şok içindeydi. “Efken’in telefonunu açamamış-tım, demek bunu söylemek için aramış. Ah, berbat bir şey

bu!” Birkaç saniyelik duraksamanın ardından konuşmayı sürdürdü: “Ama Eylül, Yiğit hastanede diyorum. Hayati tehlikesi yok ama yaralanmış. Efken’in moralini daha sonra düzeltiriz, değil mi?”

Yüzümü buruştururken telaş içinde ileri geri yürüdüm. “Gelmeyi çok istiyorum ama-”

Açelya sesini yükseltmemişti ancak, “Kendinde misin sen?” derken sesinde gizleyemediği bir öfke vardı. “Çocuk hastanede diyorum. Hepimizden çok sana ihtiyacı var belki de. Efken anlayışsız biri değil. Hem Sarp iki saat kadar ona destek çıkabilir.”

Dudağımı gerginlikle dişlerken, “Elimden geldiğince erken orada olacağım,” dedim. Muhtemelen Açelya bir şeyler daha söylemek üzereydi ama telefonu telaşla kapattım.

Hızlı adımlarla Sarp’ın yanından geçip gittiğimde erkek arkadaşım da benimle hareket etti. “Ne olmuş?”

“Yiğit,” dedim. “Kaza geçirmiş.”

Sarp’ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “İyi miymiş?”

“Evet ama yaralanmış. Efken’e olabildiğince hızlı gidelim, oradan hastaneye geçeceğim.”

Başını anlayışla sallarken, “Ben seni bırakırım istersen, dedi.

Yüzümü buruşturmadan edemedim. “Çok isterim ama bir süre aynı ortamda olmasanız daha iyi olur. Yaşananlar hâlâ çok taze. Üstelik Yiğit’le henüz ben de konuşmadım.”

Sarp onu reddetmemden son derece rahatsız olmuştu ama sesini çıkarmadı. Sessizlik içinde ilerledikten sonra motorunun önüne geldiğimizde durdu ve gözlerimin içine baktı. “Onu arkadaş olarak sevmeni anlıyorum ama onunla arkadaşlığını sürdürme konusunda ısrarcıysan senden bir şey istiyorum. Duygularını olabildiğince ona yansıt, kartla-

rını açık oyna. Aranızda arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını bilsin ki yanlış düşüncelere kapılmasın.”

Söyleyiş tarzı o kadar katıydı ki sözlerine ekleme yapmasa da, *Onun iyiliği için*, demek istediğinden emindim.

“Öyle yapıyorum, diye güvence verdim. “O da her şeyin farkında.”

Başını hafifçe salladıktan sonra, “Güzel,” dedi ve kaskı takmam için uzattı.

Kaskı başıma geçirip Sarp’ın hemen ardından motora bindim. Kollarımı Sarp’ın beline doladım. Sarp gaza asıldığında bir anlık afallamadan sonra kendimi topladım.

Efken’in evine gidene kadar zaman bir türlü geçmek bilmemişti. Zihnim bir Efken’e bir Yiğit’e bir de Ömer’e kayıyordu. Bu korkunç karmaşada kafayı sıyırmamak ciddi imkânsızdı.

Efken’in apartmanının önüne geldiğimizde hızla motordan indim ve apartmana koştuktan sonra zile bastım. Efken kapıyı açana kadar Sarp da motoru kilitlemiş, yanma gelmişti. Kapıyı açıp birlikte içeri girdik. Efken’in evi birinci katta olduğu için asansörü beklemeden merdivene yöneldik.

Efken, siyah bir şort ve aynı renk tişörtle kapının önünde bizi karşıladığında mutsuzluğu yeşil gözlerinin ardında okunuyordu. Sarı saçları biraz dağılmıştı.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girer girmez kollarımı boynuna doladım. Efken, teskin edici sarılmama karşılık verirken Sarp’ın, “Çok üzgünüm,” dediğini işittim.

Bir adım geri çekildiğimde Sarp’ın destek olmak ister gibi Efken’in omzuna hafifçe vurduğunu gördüm. Efken, Sarp’a ve bana minnetle gülümsedi ancak gülümsemesi gözlerine yansımada.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi salona giderken. Sarp’la ses çıkarmadan onu takip ettik.

Yakın zamanda taşındığı bu ev bir oda, bir salon ve bir de küçük bir mutfaktan oluşuyordu. Koyu yeşil oturma grubunun ortasında cam yüzeye sahip, kahverengi tonlarında bir sehpa vardı. Gri duvarlara salona uyumlu, çeşitli tablolar asılmıştı. Üçlü koltuğun hemen yanında ahşap bir lambader yer alıyordu.

Sarp tekli koltuğa kurulurken ben de üçlü koltuğa, Efken’in yanına oturdum. Bize olup bitenleri anlatırken sessizce dinledik. Hoş, aslında yaşanan pek bir şey yoktu. Ailesi, nereden estiyse baskın yapar gibi arsalarına gelme kararı vermiş, buraya prefabrik bir yapının dikildiğini görmüş, üstelik buranın illegal bir dövüş kulübü olarak işletildiğine şahitlik etmişti. Hemen ardından babası Efken’i aramış, ağza alınmayacak bir ton söz sarf etmiş ve Efken’in evine gelmeyi reddettiklerini söylemişti. Efken annesini ve babasını ayrı ayrı aramıştı ama ikisi de telefonlarını açmayı reddetmişti.

“Gerçekten de boktan bir durummuş,” diye sesli düşündüm. “Ama annenle baban onlar. Bugün değilse yarın affedeceklerdir.”

Efken bakışlarını bana çevirdi ve başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Yüzündeki ifade ne kadar umutsuz olduğunu haykırır gibiydi. “Babamın sesini duymadın, Eylül,” dedi. “O kadar kızgındı ki. Ama beni üzen şey kızgınlığı değil, hayal kırıklığına uğradığını ve kırgınlığını belli eden sözleriydi. Daha da üzücü olan şey yanılmadığını bilmemedi. Onu gerçekten de hayal kırıklığına uğrattım.”

Elini yüzüne gömerken telefonum titredi. Efken’e ve ona teskin edici sözler söylemekle meşgul olan Sarp’a çaktırmadan gelen mesajı kontrol ettim. Açelya nerede kaldığını soran resmî bir mesaj atmıştı.

Telefonumun sesini kısıp Efken'e yöneldim. Şu an Yiğit'in yanında olmadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama Efken'i de yalnız bırakmak istemiyordum.

"Hepiniz beni uyarmaya çalıştınız," dedi Efken. Elle riyle hâlâ yüzünü örtüyordu. "Ama dinlemedim. Ne kadar aptal ve körmüşüm!"

"Kendini suçlamaktan vazgeç," dedi Sarp. "Hepimiz insanız. Hata yaparız, yanlışlarımızdan ders çıkarırız veya çıkaramayacak kadar aptallaşırız. Yapımızda var bu."

"Bu aptallık değil," dedi Efken. "İhanet."

"Seni bir gün bağışlayacaklar," dedim Efken'in omzuna dokunurken. "Sen de biliyorsun."

"Belki haklısın," dedi. "Ama bir daha asla bana güvenmeyecekler."

İşte, bu noktada Efken'i nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Çünkü her ne kadar üzülsem de ona hak veriyordum. Hemen hemen her duygunun çöküşü onarılabildi. Kırgınlık, öfke hatta sevgisizlik bile. Ama insanın güveni bir kere kırıldığında... İşte, o adım atıldığında çoğu zaman geri dönüşü imkânsız olurdu.

Tıpkı babamı affetmek için kendimi paralamama rağmen ona yeniden güvenememem gibi.

Gözlerimi kırıştıtırıp bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

"Zaman her şeyin ilacı," dedi Sarp. "Şu an sen de ailen de çok üzgünsünüz, çok incindiniz. Onlara biraz süre ver. Ardından gönüllerini kazanmak için elinden geleni yap. Zamanla seni bağışlayacak ve bu hatalarını gençliğine, tecrübesizliğine yoracaklardır."

"Sarp'a katılıyorum," dedim her ne kadar Efken'in haklılık payı olduğunu bilsem de.

Bir saati aşkın sohbet ettik. Tesellilerimizle ve yanın-
da duruşumuzla Efken'i sakinleştirmeye, moralini yerine
getirmeye çalıştık. Elbette kafası hâlâ darmadağınaktı ve
kendini suçlu hissetmeden edemiyordu ama sohbetimiz
onu rahatlatmış, motive etmişti. En azından artık aptallı-
ğıyla ve boka battığıyla ilgili espri yapabiliyordu.

"Sizin sohbetinize doyum olmaz," dedim ayaklanırken.
"Ancak benim hastaneye gitmem gerekiyor."

Efken'in yüzü yeni hatırladığı önemli bir detay varmış
gibi aydınlandı. "Sahi," dedi. "Açelya arayıp Yiğit'in du-
rumunu haber vermişti. Biraz hastanede kalmak zorunda
olduğunu ve akşam geleceğini söylemişti. Ben de senin
onunla geleceğini varsaymıştım."

Efken'in niyeti bu değildi ama ne kadar kötü bir ar-
kadaş olduğumu yüzüme vurmuştu. Yanaklarım utançla
kızarıırken, "Ben hastaneye biraz geç gideceğim," dedim.

Sarp, "Seni bırakmamı ister misin?" diyerek teklifini yi-
neledi ancak başımı olumsuz anlamda iki yana sallayarak
reddettim.

"Taksiyle giderim."

Sarp'ın bu durumdan memnun olmadığı belliydi an-
cak üstelemeyerek, "Peki," dedi. "Nasıl istersen. Hastane-
ye vardığında haber ver."

"Olur," dedim. "Teşekkür ederim."

Sarp beni yolcu etmek için ayaklanırken Efken'e son
bir kez sımsıkı sarıldım. "Biz her zaman yanındayız," de-
dim kollarından ayrılmadan hemen önce.

Kapının önüne geldiğimde Sarp'a veda öpücüğü ver-
dikten sonra hızla ayakkabılarımı giydirdim. Merdiven-
den inerken telefonumdaki uygulama aracılığıyla çoktan
bir taksi çağırmıştım.

Yaklaşık beş dakika taksinin gelmesini bekledim, gelen taksiye adımımı atar atmaz Açelya'yı aradım. Telefon yaklaşık dört kere çaldıktan sonra Açelya'nın sesi kulağıma ulaştı. "Efendim."

Sesi oldukça ruhsuz ve hissiz geliyordu. Sanki onu arayıp aramamam bir şey ifade etmiyormuş gibiydi. Sadece saniyeler içinde karnıma yumruk yemekten beter bir hâle geldim ama lafı uzatmadan, "Yiğit nasıl?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Eylül, seni incitmek ve kırmak istemiyorum ama o kadar önemsiyorsan gelip kendin bak-saydın keşke."

Savunmaya geçerek, "Sanki keyfimden gelmemişim gibi davranıyorsun," dedim.

"Keyfinden olmadığını biliyorum ama hatalı olduğunu kabul etmek zorundasın. Evet, Efken senin için çok değerli ama sağlığıyla ilgili hiçbir sıkıntı yoktu. Yiğit'inse yüzü gözü yara içinde, bacağı kırılmış. Kafa travması ihtimaline karşılık bu gece burada tutacaklar. Ölümünden döndü çocuk. Sense Efken'in moralini yerine getirmek için çene çalmaya gittin."

Ses tonu saldırgan değildi, kırgındı. "B-Ben, dedim ama Açelya lafımı böldü."

"Yiğit, Sarp'a deli gibi âşık olduğunu bilmesine rağmen her koşulda senin yanında olmuştu," dedi. "Bunu hak etmedi."

Dudaklarım titredi. Şoför ağladığımı görmesin diye başımı öne eğdim. "Sadece bir saat geciktim," derken ağladığımı olabildiğince gizlemeye çalıştım. "Şimdi yoldayım."

"Mesele ne kadar geciktiğin değil ki," dedi Açelya. Sesi hâlâ oldukça sakindi ama... Keşke beni yerden yere vursaydı. Keşke bağırıp hakaret etseydi diye dilemeden edemedim. "Mesele şu, Yiğit ölümünden döndü ama sen imkânın

olmasına rağmen burada değildin. Arkadaşının bozulan moraline öncelik verip Yiğit'in sağlığını önemsemedin."

"Elbette önemsedim."

"Bunu ona söyle," diye karşılık verdi. "Bana nerede olduğunu sordu. Efken'in yanına gitmek zorunda olduğunu, bir iki saate geleceğini söyledim. Gülümsedi ama gözlerinde oluşan hayal kırıklığını ömrüm boyunca unutmayacağım."

"Lütfen beni daha fazla suçlama," derken sesimdeki çatlamanmayı önleyemedim.

"Seni suçlamıyorum," dedi Açelya. "Sen yıllardır arkadaşısın. Nasıl ince bir kalbin olduğunu biliyorum ancak sual etmeden edemiyorum, Efken'in moralini birkaç saat sonra düzeltemez miydin? Bu gece Efken'e gideceğim. Telefonu aniden suratıma kapatmasan seni de çağıracaktım. Yiğit'e destek olduktan sonra Efken'in yanına geçerdik. Efken ona biraz geç gideceğimi söylediğimde anlayışla karşıladı. Keyfi olarak yanında olmasam belki alınırdı ama Yiğit'in sağlık sorunu olduğu için hiç problem etmedi."

Cevap vermedim. Yerden göğe kadar haklıyken ne söyleyebilir, kendimi nasıl savunabilirdim ki?

Konuşmama konusunda kararlı olduğumu anlayınca, "Geldiğinde görüşürüz," demekle yetindi.

"Görüşürüz."

Hemen ardından telefonun kapandığını belli eden uzun bip sesleri kulağımı doldurdu. Açelya'yla yıllardır değerli bir dostluğu paylaşıyorduk. Şimdiye kadar çok fazla konuda zıt düşmüş, birbirimizi suçlamıştık. Ancak o zamanlar bile kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim.

Çünkü ne kadar haklı olduğunu, bir dostumu hayal kırıklığına uğrattığımı hiç bu kadar net hissetmemiştim.

Yol boyunca bir bahane uydurmayı ve gitmemeyi defalarca düşündüm. Elbette Yiğit'in iyi olduğunu öğrensem de onu görmeye ihtiyacım vardı ama gözlerinde hayal kırıklığı parıltılarını görmekten de ölesiye korkuyordum. Ancak bu korkuma kapılıp hareket etmenin işleri benim için daha da zorlaştıracığının farkındaydım.

Taksi hastanenin önünde durduktan sonra ücretini ödedim ve arabadan indim. Buz kesen ellerimi birbirine bastırıp hastaneye giriş yaptım ve Açelya'nın mesajlarında açıkladığı yolu takip ederek üst kata çıkan merdivenlere yöneldim.

Koridorda yürüyen birkaç beyaz önlüklü hemşire, birkaç hasta refakatçisi dışında bulunduğum kat bomboştu. Bu yüzden insan kalabalığına takılmadan Yiğit'in odasını kolaylıkla bulabildim.

Kalbim boğazımda bir yerlerde atarken kapıyı birkaç kez tıklattım ve içeri girdim. Açelya, Efe ve Yiğit'in gülüşleri beni görür görmez kesildi. Gözlerim hemen Yiğit'e kaydı. Evet, durumu iyiydi ama bir bacağı, diz kapağına kadar alçıdaydı. Kaşındaki yara hijyenik bir bantla kapatılmıştı. Sol yanağında ciddi görünmese de kendini belli eden geniş bir çizik vardı. Beni görünce dudaklarına zoraki bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı ancak gülümsemesi gözlerine yansımadı. O an kalbim burkuldu. Yiğit onu reddettiğimde bile böyle kırgın bakmamıştı bana.

“Nasılsın?” dedim yatakta bıraktığı küçük boşluğa oturarak.

Yiğit güçsüzce omuz silerken, “Daha iyi günlerim olmuştu,” dedi.

“Nasıl oldu peki?”

Yiğit anlatmadan önce derin bir nefes aldı. “Otoyolda gidiyordum. Etraf sessiz sakin ve insansız olduğu için biraz gaza asılmıştım. Ancak karşıma aniden çelimsiz bir köpek

çıktı. Paniğe kapıldım, çarpmamak için direksiyonu sağa çevirdim ve... Gözlerimi açtığımda ambulanstaydım.”

“Ucuz kurtulmuşsun,” dedi Efe. Mavi gözlerinde hâlâ korku parıltıları ışıldıyordu. Sanki hâlâ Yiğit’in kaza haberini aldığı andaydı.

“Diğerleri nerede?” dedim bu tatsız konudan kaçmak için. Konuştukça Yiğit’in kaza yaptığı an gözlerimin önüne geliyor, o anki çaresizliğini düşünmeden edemiyordum.

“Çoktan geldiler, ziyaretlerini yaptılar ve gittiler,” dedi Efe. Sözleri oldukça kibar olmasına rağmen tonu ağdalıydı. Konuşurken doğrudan gözlerimin içine bakıyor, hesap soruyordu. “Sen de Efken’in yanındaymışsın,” dedi sonunda düşüncelerini kelimelere dökerek. “Nasıl? Morali iyidir umarım.”

Açelya, “Efe,” diye uyararak araya girdi. “Herkesin sınırları gergin. Konuyu daha fazla uzatmayalım.”

“Boş versene,” dedi Efe umursamaz bir tavırla. “Eylül, diğer arkadaşlarının sıkıntıya düşmesini bile bizim sağlığımızdan daha çok önemseydiğini kanıtladı.”

“Evet, biraz ayıp etmiş olabilir,” dedi Açelya. “Ama olabildiğince çabuk geldi. O da en az bizim kadar endişelendi.” Benimle baş başayken hatalarımı yüzüme vursa da başkalarının yanında bunu yapmıyordu. Onun gibi bir dosta sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim. “Hem bu mesele Yiğit’le Eylül arasında. Neden çoğul konuşarak senin de sağlığını umursamadığını iddia ediyorsun ki?”

Efe alaycı bir bakış attı. “Yiğit gibi her derdinde destekçisi olan bir çocuğu hastanede ziyaret etmek ağır geliyorsa ben öldüğümde kahkahalar atarak mezarıma işer herbâlde.”

Efe sanki orada yokmuşum gibi konuşurken sözleri, boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Kalbimin

ezildiğini, nefes alamadığımı hissettim. Olayları diğer arkadaşlarımda kendilerine göre yorumlayacağı aklımın ucundan geçmemişti. O an sadece Yiğit'i değil, hepsini kırdığımı ve kuşkuya düşürdüğümü fark ettim.

Yine de Efe'nin söylediği şeyler kalbimi çok kırdı. "Bak," dedim. "Yapmam gereken şey önce hastaneye gelmekti, kabul ediyorum. Ancak Yiğit'in iyi olduğu ve hepinizin ona destek çıktığı haberini almıştım. Bilmediğim şey, Efken'in ne durumda olduğuydu." Sıkıntılı bir nefes aldım. "Ailesi Çember'in varlığını öğrenmiş ve kapatmaya karar vermiş. Bu o kadar da basit değil, Efe. Çocuk birden tüm maddi kaynaklarını kaybetti, ailesiyle arası açıldı, Çember'de çalışıp ona güvenen bir sürü insanı yüzüstü bıraktı. Evet, önce buraya gelmeliydim belki ama sanki Efken'in sadece tırnağı kırılmış da koşa koşa yanına gitmişim gibi bir imayı kabul etmiyorum."

Efe bana katılmadığını gösteren bir hareketle başını iki yana sallarken Yiğit, "Arkadaşlar," dedi. Cılız sesi üçümüzü de sessizliğe gömmüş, dikkatimizi çekmişti. "Eylül'le konuşabilir miyim?"

Efe arkadaşının sakince dile getirdiği ricasını kırmayarak anında ayaklandı. Onun kalkışıyla birlikte Açelya da bana şans dileyen bir bakış attıktan sonra Efe'nin peşine takıldı.

Yiğit'le baş başa kaldığımızda oda bir anda daraldı, hava çekildi sanki. Boğazımdaki kuruluğu dindirmek için sertçe yutkunarak arkadaşımın yüzüne baktım. Ne söylemem gerektiği, arkadaşımın gönlünü nasıl alacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Neyse ki Yiğit, "Sana kızgın değilim, korkma," diyerek konuşma yükümü üstümden aldı. Ancak bunu söylerken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki rahatlamalı mıydım yoksa hepten paniğe mi kapılmalıydım, emin olamadım. Yiğit konuşmadan önce çatlamış dudaklarını ıslattı. "Ancak

şunu itiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğradım.” Sesi titreyince başımı öne eğip kucağımda birleştirdiğim ellerime odaklandım. “Evet, aramız biraz kötüydü. Sarp’la kavgaya tutuşarak düşüncesizlik etmişim ama...” Göz ucuyla omuz silktiğini gördüm. “En azından böyle bir kaza söz konusuysen gelirsin diye düşünmüştüm. Bana olan sevginin bu derece bittiğini tahmin etmemiştim. Ben ne olursa olsun yardımına koşardım çünkü.”

Kırılmakta çok haklı olduğu için ses çıkarmadan, kendimi savunma çabasına girmeden onu dinledim. Bazen hatanın farkında olmak, zeytinyağı gibi üste çıkmamak gerekiyordu.

“Seni çok seviyorum,” derken sözlerinin anlamını vurgulamak ister gibi elimi tuttu ve ona bakmamı sağladı. “Sen çok değer verdiğim bir arkadaşısın ama görüyorum ki sendeki yerim, bendeki yerinden çok farklı. Ne zaman bana ihtiyacın olursa yazabilirsin, desteğim her zaman seninle olacak ama... Ama artık görüşmesek daha iyi.”

Gözlerimi kırıştıtırıp Yiğit’e baktım. “Nasıl yani?” diye soludum. “Artık benimle arkadaş olmak istemiyor musun?”

Hemen reddedecek, onu yanlış anladığımı söyleyecek diye bekledim ama Yiğit yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırmakla yetindi. “Evet,” dedi sonunda. “Kendine değer veren her insanın yaptığı gibi, beni umursamayan birinin hayatından ayrılıyorum.”

Onu reddetmek için dudaklarımı araladım ancak bunun çok yersiz olduğunu fark ettim. Yiğit’in gözlerinde hiç bu kadar kararlı bir ifade görmemişim. Evet, üzgündü ama geri adım atmaya niyeti yoktu.

Yiğit onu sevmediğimi söylediğimde bile anlayışla karşılamıştı. Bir ara benden uzaklaşmak istemişti ama... İlk kez kalbini böyle kırdığımı hissediyordum.

Zihnimdeki yapboz parçaları ışık hızında birleşti ve ortaya net bir tablo çıkardı. Çünkü o zamanlar ona değer verdiğime inanıyor, buna tutunarak benimle iletişimini kesmeye gerek görmüyordu. Oysa şimdi hastaneye geç gelerek onu umursamadığımı göstermiş olmuştum.

Gözyaşlarının göz pınarlarımda dans ettiğini hissedince titremek için direnen dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım. Birkaç saniye içinde konuşacak kadar kendimi topladığımda, “Anlıyorum,” dedim. “Kararına saygı duyuyorum ama söylemek istediğim birkaç şey var. Öyle görünmese de lütfen benim de seni çok sevdiğimi ve seni önemsemişimi unutma. Senin iyi olduğun haberini almasaydım emin ol ki koşarak yanına gelirdim ve-”

“İyi mi?” derken gülümsese de bu cılız gülümseme gözlerine ulaşmadı. “Trafik kazası geçirdim. Her yerim yara bere içinde. Ne kadar iyi olabilirdim ki?”

Ona şöyle bir bakıp yüzündeki yaraları inceledikten sonra yutkunamadım bile. “Ben-”

“Hoşça kal, Eylül.”

Lafı ağzıma tıkadığında şok olmuştum. Yiğit de bu durumun şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Önce gözleri buğulandı, hemen ardından yüzünü benden saklamak için başını sağ tarafına çevirerek pencereye baktı.

Konuşmanın burada sonlandığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Titrek bir nefes alıp ayağa kalktım ve Yiğit’i odasında yalnız bırakırken arkama bakmamak için elimden gelen gayreti gösterdim.

9. BÖLÜM

BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Grup: Üniversitenin Gülleri

Yiğit Altay kişisi ayrıldı.

Efe Çağlar kişisi ayrıldı.

Buğra Sezer kişisi ayrıldı.

10. BÖLÜM
MUMLAR VE DİLEKLER

Açelya Akpınar

Saat gecenin ikisinde, yani yaklaşık yarım saat önce Efken'in evine varmıştım. Tüm akşamım hastanede geçtiği için o kadar bitkin ve yorgundum ki bir ara, kaldırımın kenarına kıvrılıp uyuma fikri tarif edemeyeceğim kadar cazip gelmişti. Dolayısıyla Efken'in rahat koltuklarına kurulurken mayışmamam imkânsızdı.

Yine de uykuya direndim ve Efken'le ailesi hakkında dertleştirdim. Beni görünce çok mutlu olacağını düşünmemiş, asıl ihtiyacı olan dostlarının Eylül ve Sarp olduğunu varsaymıştım ama gözlerimiz buluşur buluşmaz cildine gelen parlaklık ne kadar yanıldığımı haykırır gibiydi.

Ve bu, sandığımdan çok daha iyi hissettirmişti.

Efken anlatmayı noktaladığında yüzünden düşen bin parçaydı ama garip bir şekilde ruh hâlindeki kara bulutların dağıldığını hissettim. "Beni asla affetmeyecekler," dedi muhteşem bir üzüntüyle.

İkimiz de iki kişilik koltuğa oturmuş, vücutlarımızı birbirine çevirmiştik. Uzanıp elini tuttum. "Böyle söyleme," dedim. "İnan bana, kırgınlıkları mutlaka geçer. Sen onların çocuklarıydın, seni silip atamazlar ya."

Derin bir nefes aldı. "Eylül ve Sarp da benzer şeyler söylemişti."

"Öyle çünkü," diye lafı yapıştırdım.

"Ama anlamıyorsunuz," diye diretti. "Resmen onları aldatım, yalan söyledim. Seni aldatsam ne düşünürdün?"

Gözlerimi kırıştırdım. “Yani,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. “Aslında tam olarak sevgili sayılmayız ve bu yüzden birbirimizi aldatmamız mümkün mü, bil-”

Öfkeyle konuşmaya başlayınca sözüm yarıda kesilmiş oldu: “Bu da başka bir sorun işte!”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. “Efken, başında tonla bela var ve düşündüğün tek şey bu mu?”

“Tek şey değil elbette,” dedi. “Ancak ilgilenmem gereken problemlerim arasında.”

Kaşlarımı kaldırırken çenemi dik tuttum. “Pardon,” dedim meydan okurcasına. “Ben senin için bir problem miyim?”

“Sen değil,” dedi. “Ancak bana hâlâ çıkma teklifi etmiş olman ciddi bir sorun. Psikoloğa falan mı görünsen acaba?”

Pazısına vurmak üzere hareketlenmişim ki son anda geri çekilerek hamlemden kaçtı. “Ukala şey.”

Efken bilmiş sırtışını yüzüne takınırken sinirim bozulmuş gibi yapsam da bu gülümsemeyi görmekten ne kadar mutlu olduğumu inkâr edemezdim. “Öyle ama,” dedi. “Yeşil gözlüyüm, uzun boyluyum, hatırı sayılır yakışıklılığım ve güzel bir vücudum var. Param da-”

“Aslında şu an işsiz sayılırsın,” diye lafını böldüm. “Parayı karıştırma istersen.”

Zihninde şimşeklerin çaktığını görebiliyordum. “Haklısın” dedi. “Neyse, bunu şimdilik boş verelim. Özetle, peşimden koşmaman için akıl sağlığını yitirmiş olman gerekir.”

Kendini övmesine kahkahalarla gülmek istesem de takındığım vakur tavırdan ödün vermedim. “Hâlâ yeteri kadar iyi değilsin.”

“Neymiş beni eksik yapan?”

“Bir kere ben romantik erkeklerden hoşlanırım. Sense bana doğru düzgün iltifat bile etmiyorsun. Bugüne kadar yaptığın en güzel iltifat saçlarımın kuş yuvasına daha az benzediğini söylemek oldu.”

Dalga geçercesine konuşsam da Efken’in ciddileştiğinin farkındaydım. “Ne alakası var şimdi? Sadece şaka yapıyordum. Yoksa saçlarını çok seviyorum.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirip sırtımı koltuğa yasladım ve dudaklarımı büzdüm. “Sana inanmıyorum,” dedim. “Her zaman çirkin olduğumu söylüyorsun.”

Efken’e bakmıyordum ama göz ucuyla ne kadar afallamış göründüğünü fark ettim. Balık gibi irileşmiş gözleri, ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını haykırır gibiydi.

“B-Ben,” demeyi başardı sonunda. “Alındığını bilmiyordum. Sadece şaka yapmaya ve seni sinir etmeye çalışıyordum. Yoksa saçlarını seviyorum, gerçekten. Bence çok güzeller.” Suratımı asmaya devam ederken sessiz kaldım. Sessizliğim, Efken’in konuşmak zorunda hissetmesine neden olmuş olacak ki panikle, “Ciddiyim,” diye konuşmayı sürdürdü. “Gözlerini de çok seviyorum. Fark ettin mi, bilmiyorum ama gün ışığında rengi bir iki ton açılıyor ve olduğundan kat kat daha güzel görünüyor. Ayrıca yüzün o kadar güzel ki, *Sandro Botticelli* seninle tanışma fırsatı bulsa *Venüs’ün Doğuşu* adlı tablosundaki Venüs’ü çizerken senin yüzünü baz alırdı.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sanırım bu, ondan aldığım en içten iltifattı.

“Düşünceli tavırlarını da seviyorum,” diye anlatmaya devam ederken panik hâli yok olmuş, bakışları yumuşamış ve dudagında cılız bir gülümseme yer etmişti. “İnsanların

dertlerini önemsiyorsun. Yeti geldiğinde onları konuşmaları için sıkboğaz ediyorsun, yeti geldiğinde için için kemirse de onları yalnız bırakıyorsun. Affedicisin, ne kadar aksilik yaşarsan yaşa, işe olumlu yönden bakmayı biliyorsun. Hayatı tıpkı yaşamın gerektiği gibi yaşıyorsun.”

Efken konuştuğu kalbimin pelte gibi eridiğini hissettim. Normalde bu tarz güçlü hislere kapılmak, gelecekte yaşanacak kalp kırıklığını düşünmeme ve panik olmama neden olurdu ama o an, belki de hayatımda ilk kez tedbirli olmak yerine şu an yaşadığım hislere tutundum. Kalbimin cıvıldamasına izin verdim, karnımda uçuşan kelebeklerin keyfini çıkardım.

Kalbim boğazımda bir yerlerde atarken sonunda kendini belli etmek için direnen gülümsememe daha fazla karşı koyamadım. “Efken,” dedim. Ses tonum beni de şaşırtarak kendinden emin çıkmıştı. “Belki de sevgili olmamızın vakti gelmiştir. Ne dersin, benimle-”

Efken cevap vermek yerine öne eğilip kollarını boynuma sardı. Aniden atıldığı için dengesini koruyamamış ve ağırlığının neredeyse tamamını üstüme sermişti. Kahkahalarım arasından zar zor, “Nefes alamıyorum,” diye haykırmayı başardım.

Geri çekildiğinde romantik ruh hâli çoktan dağılmış, sinir bozucu bir sırıtış koyuvermişti. “Yani artık sevgili miyiz?” Başımı olumlu anlamda salladım. “Bu, ayaklarımı yıkayacağın anlamına mı geliyor?”

İğrenmemek ve suratımı buruşturmamak elde değildi. “Dünyanın en kısa süreli ilişkisini paylaşan çiftlerden olmamızı istemiyorsan sus bence.”

Kıkırdarken dudaklarına görünmez bir fermuar çekti. “Bu konuyu şimdilik rafa kaldıracağım, sonrasında üstünde konuşuruz.” Dudaklarında her zamankinden daha canlı bir gülümseme vardı. “Anlat bakalım,” dedi. “Senin günün nasıldı?”

Efken'le aramızdaki şeyin adını koyduğumuz için mutlu olsam da aklıma Eylül'ün hayal kırıklığına uğramış yüzünü getirince gülümsemem soldu. Eylül'ü çok seviyordum. Evet, zaman zaman ona kızdığım oluyordu ama her zaman olaylar bir şekilde tatlıya bağlanırdı. Şimdiyse... Çok büyük düşüncesizlik etmişti.

Yiğit'in odasından çıkıp hiçbir şey söylemeden çıkışa yöneldiğinde hızla kalkıp peşine takılmıştım. Tahmin ettiğim gibi Efe de ona oldukça kırgın olduğu için yerinden kıpırdamamıştı.

Çıkış kapısında Eylül'ü gözyaşları içinde yakaladığımda durumun sandığımdan çok daha ciddi olduğunu anlamıştım. Anlaşılan Yiğit'in kalbi gerçekten kırılmış hatta kırılmaktan da öte parçalara ayrılmış, un ufak olmuştu. Eylül yaşananları hıçkırıkları yüzünden inip kalkan omuzları eşliğinde anlattığında ne diyeceğimi, onu nasıl teselli edeceğimi bilememiştim.

Eylül benim canımdı, en yakın dostlarımdan biriydi. Onu gerçekten çok seviyordum ama Yiğit'e hak vermeden, kendimi onun yerine koymadan yapamıyordum. Birini canımı acıtacak kadar çok sevseydim, her zaman yanında olsaydım ve o kişi böyle ciddi bir problem yaşadığımda elimi tutmasaydı... Sanırım ben de aynı kararı alırdım.

Elbette bunların hiçbirini kendini yeterince suçlayan arkadaşşıma söylememiştim.

Yaşananları Efken'le paylaştığımda suratını buruşturdu. "Körü olmuş."

"Sorma," dedim.

"Ancak kabul etmelisin ki böylesi hepsi için daha iyi. Sergilisi, ondan hoşlanan biriyle arkadaş kaldığı için Sarp bir tarzftan rahatsızlık duyuyordu. Öte yandan Eylül, bir gün Yiğit'le tekrar arkadaş olabileceklerini düşünerek ken-

dini kandırıyordu. Yiğit'in yaşadığı sıkıntılara değinmiyorum bile. En çok onun canı yandı belki de."

Söylediklerini hafif bir baş sallantısıyla onayladım. "Haklısın," dedim. "Keşke farklı bir seçenekleri olsaydı."

"Gönül işleri her zaman çok karmaşık olmuştur."

Ona katıldığımı söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki telefonumun titreyişi ikimizin de sözünü yarıda kesti. Suratım birden düşünce, "Ne oldu?" diye sordu Efken." O kadar üzülmüştüm ki telefonu uzatmakla yetindim. Efken'in de yüzü düştü. "Yiğit konuşma grubunuzdan çıkmış, ona değer veren arkadaşları da peşinden gitmiş," dedi.

Başımı onaylayarak salladım. Efken mutsuzluğumu sürdürdüğümü görünce destek olmak istercesine sırtımı sıvazladı.

Olay sadece Eylül ve Yiğit değildi artık. Arkadaş grubumuz da birden dağılıvermişti.

Cansu Atik

"Bak, Eylül'ü suçlamakta ve arkadaşınız adına gücnemekte haklı olabilirsiniz ama arkadaşlık grubumuzdan çıkmak ne?" dedim telefonun ucundaki erkek arkadaşım. "Eylül görünce ne kadar üzülecek, biliyor musun?"

Yiğit'in kaza geçirmesinin ve apar topar hastaneye gidişimizin üzerinden saatler geçmişti ve Efe'nin eve gitmem konusundaki ısrarlarına boyun eğerek çoktan evime varmıştım. Gelir gelmez ılık bir duş almış, sarı civcivli pijama takımımı üstüme geçirmiştim. Tam biraz rahatlayacak vakit bulduğum düşüncesiyle huzura kavuşmuştum ki konuşma uygulamasından art arda gelen üç bildirim tüylerimi diken diken etmişti.

“Amacım Eylül’ü üzmemek değil,” diye kendini savundu Efe. “Ama sen de biliyorsun, Yiğit’i daha uzun süredir tanıyorum. Eylül’ü her ne kadar sevsem de Yiğit’in yeri bende ayrı. O böyle hayal kırıklığına uğrayınca duygularını paylaşmadan edemedim. Eh, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi grupta kalmam ikiyüzlü bir davranış olacaktı.”

Bir elimle şakaklarımı ovuşturdum. “Buğra çıkmasaydı bari,” diye mırıldandım. “Üçünüzün birden çıkması çok ağır oldu.”

“Evet, Buğra da Eylül’e kızgın ama onun gruptan çıkışının bu meseleyle hiçbir ilgisi yok,” dedi Efe. “Yiğit’le ikimiz aynı anda çıkınca gaza gelmiş salak.”

Durum o kadar sinir bozucuydu ki kıkırdamadan edemedim. “Bunu Açelya’ya anlat. Zavallı kız sizin yüzünüzden panikatak geçirip beni aradı.”

Söylediklerim çok da abartılı sayılmazdı. Bildirimler ekranıma düşer düşmez telefonumun üstünde bir arama simgesi belirmiş, simgenin yanında da Açelya’nın adı yanıp sönmeye başlamıştı. Telefonu açıp onu rahatlatana kadar uzun dakikalar harcamam gerekmişti. İşin trajikomik yanı, Açelya’ya söylediğim hiçbir şeye inanmıyordum ve ondan daha fazla paniklemiş durumdaydım.

“Bak,” dedi Efe. “Arkadaşını önemseydiğini anlıyorum ama Yiğit’i ve bizi kırdığını bilmesini istiyorum. O yüzden lütfen bu meselede arabulucu olma ya da ortamı yumuşatmaya çalışma. Bırak, bir süre yumuşamasın. Problemlerimizi halı altına itmeyelim. İstedığımız duyguları doyasıya yaşayalım, vermek istediğimiz tepkileri özgürce verelim ki gelecekte daha büyük sorunlarla karşılaşmayalım.”

Derin bir nefes aldım. Evet, Efe’nin hâlâ kırgın olduğunu biliyordum ama en azından çizdiği profilin aksine Eylül’e ılımlı yaklaşması, onu tamamen silip atma taraftarı olmaması yüreğimi rahatlatmıştı.

“Yiğit nasıl?” dedim konuyu değiştirme ihtiyacı hissederek.

“Nasıl olsun?” diye karşılık verdi. “Bitap düştü. Şimdi uyuyor. Neyse ki doktorlar bir sorun olacağını düşünmüyor.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Gece çok da kötü geçmiyordu artık. “Çok mutlu oldum.”

“Öyle mi?” diyen Efe'nin sesi o kadar gevşek çıkmıştı ki onu, hasta yatağında uyuyan Yiğit'in yanındaki koltuğa yayılıp sırtarak telefonla konuşur bir şekilde hayal etmekte hiç zorlanmadım. “Nasıl mutlu oldun mesela? Bir fotoğrafla kanıtlamak ister misin?”

Gözlerimi kocaman aralarken, “Aptal aptal konuşma,” diye azarladım. Efe'yle sevgili olduğum süre içinde öğrenmişim ki masum bir özçekimden bahsetmiyordu. Düşüncesi bile vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissetmeme yetti. Ama gariptir ki bu tarz konuşması beni rahatsız etmiyordu. Sadece çok yakın arkadaşımızın bu sözlere şahit olmasından deli gibi ürkmüştüm. Nitekim düşüncelerimi sözlerime yansıtmaktan çekinmedim. “Yiğit duyacak.”

“Çocuk uyuyor diyorum,” derken sesindeki eğlenceyi koruyordu. “Ayrıca ne varmış böyle konuşmamda? Sevgilim değil misin? Sen de istediğin sürece istediğimiz şeyi konuşabilir, istediğimiz kadar öpüşebilir ve seviş-”

Telefonu suratına kapattım.

Eylül Cesur

Gözlerimi açar açmaz ne hissedeceğim konusunda korkunç bir karmaşa yaşadım. Arkadaşlarım konuşma grubu-

muzdan çıkararak net bir şekilde bana tavır koydukları için üzülmemeli miydim yoksa bugün erkek kardeşim Bahadır'ın doğum günü olduğu için heyecanlanmalı mıyım?

Yatakta bir sağa bir sola dönerken, "Eylül," diye seslendi annem salondan. Sanırım gece çok geç uyumama rağmen sabahın bu saatinde kalkmamın nedeni belli olmuştu. Kafam çok yoğun olduğu için genelde yaptığım gibi yurttan kalmak yerine evde kalmıştım ancak bu iyi bir fikir miydi, emin değildim. Annem beni uyandırmak için o kadar canla başla savaşıyordu ki şimdiden pişmanlık duyuyordum. "Kahvaltı hazır!"

Gözlerimi ovuşturduktan sonra, "Geliyorum," diye seslendim ancak yataktan kalkmayı geçtim, gözümü açacak dermanım bile yoktu. Yine de tüm günümü yatakta geçirmek istemeyerek doğruldum, banyoya ilerledim. İşimi bitirdiğimde hantal adımlarımı salona yönlendirdim. Annem beni şaşırtmayarak mükellef bir sofrayla güne başlamamı sağlamıştı. Genelde uyanır uyanmaz açlık hissetmezdim ancak sofrada bana göz kırpan yiyecekleri gördüğüm gibi karnım guruldamaya başladı.

Annemin gözleri beni görünce ışıldadı. Üstünde mavi bir şort, pembe bir tişört vardı. Özgür saç tutamlarını sıkı bir topuzun altında toplamıştı. Yaşından oldukça genç görünüyordu. Onu gören, annem değil de ablam zannederdi.

Sofraya oturup yiyecekleri iştahla mideme gönderdiğimde kocaman sırıttı. "Neler yapacaksın bugün?"

Ağzımdaki lokmayı yutar yutmaz, "Bugün Bahadır'ın doğum günü, dedim. "Onu kutlamaya gideceğim."

Annemin duruşu, kardeşimin adını duyar duymaz dikleşti. Ömer'in çocuklarına kızamıyor, ne olursa olsun onlara tavır alamıyordu. Çünkü bu hikâyede en masum olanlar bizdik. Hiçbir suçu olmayan ancak kara delik misali felakete çekilen yıldızlardan farksızdık. Annem de bunun bi-

lincindeydi ve adlarını duyunca huzursuz olmasının sebebi tam da buydu. Onun hissettiği rahatsızlık, Ayperi'nin beni görünce hissettiği rahatsızlıktan çok farklıydı. Annem, kardeşlerime karşı kuvvetli bir utanç duyuyordu.

Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum. Belki de böyle hissetmeliydi ama bu duyguyla daha kaç yıl yaşaması gerekiyordu?

Gözlerinden milyonlarca ifade geçmesine rağmen düşüncelerini tek bir kelimeyle özetleyerek, "Anladım," dedi. Başını öne eğdikten sonra birkaç saniye sessizliğe gömüldü ve "Ömer nasıl?" diye sordu.

Anneme, babamın durumundan bahsettiğimde bir an ne diyeceğini bilememişti. Yaklaşık otuz saniye ifadesiz gözlerle suratıma bakmış, hemen ardından hiçbir şey söylemeden hafif bir baş sallaması sunmuş ve odasına kapanmıştı. Annem her zaman mantıklı bir kadın olmuştu ama o an aklını yitirdiğinden korktum. O kadar tepkisizdi ve o kadar sükûnet doluydu ki insan telaşa kapılmadan edemiyordu.

Annem sorusunun yanıtlanmasını bekler gibi gözlerimin içine baktığında bir an yalan söylemeyi düşündüm ama... Neden yalan söyleyecektim? Öyle ya da böyle istenmeyen sona ulaşacaktık. İster hiçbir sorun yokmuş gibi davranalım ister gerçeklere gözlerimizi yumalım. Kader bizim için ağlarını örmüşse ve o ağdan kurtulmamız imkânsızsa yaptığımız tek şey kendimizi kandırmak olmaz mıydı?

"Hâlâ neşeli," dedim sesimin titrememesini umarak. "Ancak her geçen gün biraz daha hâlsizleşiyor. Gözle görülür şekilde zayıfladı. Cildinin tonundan bile hasta olduğunu anlamak mümkün. Yağmur'un anlattığına göre, eskiden sarf ettiği enerjinin çeyreğini harcamak bile onu yoruyormuş."

Annem gözlerini kırıştırdı. "Yirmi sene önce," diye söze başladı. "O kadar güçlü, kuvvetli bir adamdı ki onun

venilmez olduğuna inanırdım,” derken gözleri uzaklara daldı. “Yanılmışım.”

Sofradaki yiyecekler bir anda son derece tiksiniç göründü. Yüreğime koca bir kaya oturmuş da nefes almamı engellemeye çalışıyormuş gibi hissettim. “Anne,” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. “Ömer’le konuşmak ister misin? Şeyden önce...” Sözümü tamamlamaya dilim varmamıştı.

Annem buğulu gözlerle bana bakarken dudaklarına kırgın bir gülümseme yerleştirdi. “Ne sıfatla göreceğim onu?” dedi. “Eski metresi olarak mı?”

Tüylerim diken diken oldu, midemdeki yiyecekler neredeyse boğazımda yükselecekti. “Anne,” dedim. “Geçmişte hatalar yapmış olabilirsin ancak yine de kendinden değersiz bir et parçasıymış gibi söz etme.” Bir şey söyleyip söylememek arasında karar veremez hâlde suratıma bakarken, “Ona veda etmek için şansın varken bunu kullan, anne,” dedim. “Bundan on sene sonra baş edemeyeceğin pişmanlıklar yaşamamı istemiyorum.”

Bu sözler annemin ciddi manada kafasını karıştırmış gibiydi. “Tamam,” derken yaşlar akıtan gözlerini kaçırdı. “Ömer’le bir konuşursun.”

Başımı hafifçe salladıktan sonra ayaklandım. Benim de gözlerim dolmuştu ve ağlamaktan korkuyordum. “Ben hazırlanayım,” dedim neredeyse kaçarcasına odama giderken.

Odama girer girmez ellerimle yüzümü kapattım, gözlerimi sımsıkı yumdum. Ömer kanser olduğunu söylediğinde bu fikre zamanla alışacağımı, en azından acının zamanla dineceğini, en iyi ihtimalle azalacağını ummuştum. Bunun için tüm kalbimle Tanrı’ya yalvarmıştım ancak acı oradaydı. Yüreğimin merkezine çökmüş, âdeta bir canavar gibi bulduğu tüm güzel şeyleri yok ediyordu.

Öte yandan Ömer’in vakti gitgide daralıyordu. Sesi eskisi kadar gür çıkmıyordu, cildi sarımsı bir tona bürün-

müştü, vücudunun bazı yerlerinde kemikler rahatsız edici derecede kendini belli ediyordu.

O boylu boslu adam gözlerimin önünde günden güne eriyordu.

Gözlerimden firar eden kaçak damlaları silip kendime gelmem için birkaç dakika soluklandım. Kendime ayırdığım sürenin sonunda yine harabeden farksızdım ama en azından acılarımı halının altına süpürmeyi becermiştim.

Banyoya gidip dişlerimi fırçaladıktan ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra üstümdeki pijamalardan kurtulup siyah, boru paça bir pantolon ve mavi bir bluz giydim. Kahverengi saçlarımı iki yandan ayırıp kalın örgülerle toparladım. Yüzüme yok gibi görünen ama aslında birçok ürün kullandığım, sade bir makyaj yaptım. Bej rengi çantamı da koluma taktığımda hazırdım.

Çıkmadan önce aynada kendime bakmadan ve hayranlık duymadan edemedim. Yüzüm, sanki birkaç dakika önce ağlamamışım gibi ıslık ıslık oldu. Dudaklarım parlak, pembe bir rujla renklendirilmişti. Yaptığım hafif makyaj yeşil gözlerimi daha da ortaya çıkarmıştı. Şaşırtıcı derecede güzel görünüyordum.

Beni gören biri, babamın öleceğini düşünmezdi.

Gözlerimi kırıştırdım, başımı iki yana sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştım ve hediye mi de kapıp odadan çıktım. Ben çıkarken annem yüzüne bir tebessüm yerleştirse de gerçek hislerinin ikimiz de farkındaydık.

Yol boyu da bu gerçekleri düşünüp durdum. Anneme, Ömer'le konuşmasını tavsiye etmiştim ama bu konuşmanın ikisine de kötü geleceği konusunda ciddi bir endişe duymaya başlamıştım. Annem Ömer'den hesap sorar mıydı? Bu durum ikisini daha da yıpratmaz mıydı?

Bir an Ömer'e annemin teklifinden hiç bahsetmemeyi düşündüm ama birkaç saniye içinde aklımdaki düşünceyi

sılıverdim. Bazı şeyler kötü sonuçlanabilirdi ancak onlara vollarını çizmeleri için fırsat vermeliydim.

Ömer ve Ayperi'nin evine geldiğimde kolumun altına sıkıştırdığım poşetin duruşunu toparladım ve apartmana giriş yaptım. Asansörle yukarı çıktığımda daha kapıyı bile açmadan çocuk sesleri kulağıma ilişiyordu.

Asansörün kapısını açtığımda Bahadır'ın ve birkaç çocuğun kapının eşiğinde, yüzlerinde kocaman bir sırıtmayla beni izlediklerini gördüm. Hevesle elimdeki poşete bakıyorlardı. Bahadır *hoş geldin* bile demeden, "Ne aldın?" diye sordu.

Sırıttım. "Pastanı kestikten sonra öğrenirsin."

Bahadır dudaklarını büzecek gibi oldu ama itiraz etmedi. Hediyesini geç açmaktan nefret ettiğini ancak bu durumun onu da heyecanlandırıldığını anladım.

Salonu es geçip doğruca mutfağa gittiğimde Atlas patates salatasını karıştırıyor, Yağmur'sa *Iron Man*'li pastaya kırmızı mumları dikiyordu. Beni görünce, "Tam vaktinde geldin," dedi sırıtarak. Yeşil bir elbise giymiş, yüzüne oldukça çekici görünen bir makyaj yapmıştı.

Yağmur'un kıyafetini, giydiğim pantolon-bluz ile kıyaslamadan edemedim. "Biraz sade mi kaçmışım?" derken gerilmekten çok eğlenmişim.

"Sen normalsin," dedi salatayı karıştırmayı bitiren Atlas. Bu- başıyla Yağmur'u gösterdi. "Fazla süslü sadece."

Yağmur cilveli bir şekilde saçlarını geriye atarak kıkırdayınca Atlas gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Bir gün beni katil etnese iyi bari."

Yağmur'un dudaklarındaki sırıtma büyüdü. "Sakın kıkırdığın çocuklara bulaşma," dedi. "Dayak yiyen sen olursun."

Atlas'ın cevabı gecikmedi: "Erkek arkadaşların beni dövse ben de seni döverim."

"O niyeymiş?"

"Niye tek dayak yiyen ben oluyorum bu hikâyede?"

Atlas'ın çocuksu sitemine Yağmur'la kahkahalarla güldük. Atlas da sadece saniyeler içinde oldukça enteresan bir polemige dâhil olduğunu anladı ve o da bizim gibi gülmeye başladı.

Ancak gülüşlerimiz pek uzun sürmedi. İçeri Ayperi'nin girmesiyle kahkahalar boğazıma dizildi. Oldukça şık, turkuaz bir bluz ve bej rengi İspanyol paça bir pantolon giymişti. Hafifçe yaptığı ten makyajını kırmızı bir rujla taçlandırmıştı.

Kabul etmek zorundaydım ki oldukça güzel ve ilgi çekici bir kadındı. Şimdi bile tüm gözleri üstüne sabitlemeyi başarıyordu. Bu hâliyle bu kadar güzelse, bundan yıllar önce ne kadar da canlı bir ışıltısı olduğunu tahmin etmeye çalıştım.

"Her şey hazır mı?" dedi Ayperi doğrudan Atlas'a bakarak. Bana özellikle bakmamaya çalışıyor gibiydi. Atlas başını hafifçe sallayarak onayladıktan sonra hep birlikte salona geçtik.

Geniş salon balonlarla, duvar süsleriyle doluydu. Süslerin çoğu Iron Man filminden figürler içeriyordu. Doğum günü pastası geniş yemek masasının üstüne, diğer yiyeceklerin yanına yerleştirildi. Nihayet doğum günü çocuğunun mumları üfleme vakti gelmişti.

Bahadır ellerini çırparak masaya koşuştururken gözlerim Ömer'e kaydı. Oturduğu koltuktan kalkarken duraksadı, yüzünü buruşturdu ancak gülümseme maskesini takınarak hissettiği acıyı gölgelerin içine hapsetti.

Onu böyle görmek yüreğimi âdeta yangın yerine çeviriyordu. Elini tutmak, sarılmak ve tüm acılarını dindire-

bilmek isterdim. Ölüme meydan okumayı ve onu defedecek gücüm olmasını diledim.

Ömer'le göz göze gelir gelmez tüm düşünceleri kafamdan silmeye ve içten bir tebessüm sunmaya çalıştım. Gözlerinde yorgun bir ifade vardı. Yağmur'dan duyduğuma göre son zamanlarda çok fazla uyuyor, öğle vakti olmadıkça uyanmıyordu. Onun gibi sabahın erken saatlerinde uyanmayı âdet edinmiş bir adam için beklenmedik bir durumdu bu.

Ömer yanıma gelince ona sıcak bir sarılma sundum. "Nasılsın?" dedi geri çekildiğimde.

"İyiyim," dedim. Nasıl olduğunu soracak cesaretim olmadığı için fısıldarcasına, "Sana bir şey söylemeliyim," diye aklımdaki konuya bodoslama daldım. Ömer beni dikkatle dinlerken, "Annem," diye fısıldadım. "Eğer istersen seninle konuşmak istiyor."

Ömer'in gözleri sanki daha da derinleşti. Hırçın dalgalar ve dehşet saçan kasırgalar ruhunda nefes almış gibi hissettim. Bu ürkekliği elbette annemden korktuğu için değildi. Kendisiyle yüzleşme düşüncesiydi onu telaşa sürükleyen.

Gerildiğini görünce, "Eğer istersen-" diye lafa girecek oldum ama elini hafifçe kaldırıncaya lafım ağzıma tıkanmış oldu.

"Ajda'ya bunu borçluyum," dedi. "Öte yandan..." Birkaç nefes alacak kadar duraksadı. "Benim de ona söylemek istediğim bazı şeyler var."

Söylemek istediği değil, veda etmek istediği...

Anlamamış gibi başımı hafifçe salladım ve ağlamamak için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Şimdi ağlamayacaktım, böyle bir günde olmazdı.

Bahadır çevresine arkadaşlarını alıp sandalyenin üstüne çıktı. Pastasına büyülenmiş gibi bakıyordu. Dudaklarında

kocaman bir sırtıma vardı. Yanan mumların ışıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

“Tüm mumları tek bir nefeste üflersem dileğim gerçek olacak, değil mi?” diye çocuksu bir neşeyle sordu. Birkaç arkadaşı onaylayınca gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Gözlerini açıp tüm mumları üflemeğe koyuldu ancak nefesini çok hızlı tüketmişti. Aksırarak geri çekilmek ve mumların tamamını ikinci nefeste üflemeğe zorunda kalmıştı.

Herkes alkışlarken Bahadır da gülümsüyordu ancak keyfi kaçmıştı bir kere. Mumları tek seferde söndürememek canını sıkmış gibi görünüyordu. Neyse ki Yağmur ona hediyesini uzatınca mutsuzluğu büyük ölçüde yok oldu.

Yağmur’un paketinden Iron Man figürlü pelüş bir oyuncak çıkınca salon, Bahadır’ın sevinç çılgınlıklarıyla doldu. Tam o an kapı alacaklı varmış gibi delicesine çalmaya başlayınca hepimiz irkildik. Atlas kapıyı açmak üzere yanımızdan ayrıldı, birkaç saniye sonra Atakan elinde kocaman bir kutuyla içeri girdi. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Nefes nefese kalışı ne kadar koştuğunu açık ediyordu. Kırmızı, bol bir tişört ve kot bir şort giymişti. Siyah saçları darmadağınikti ama oldukça güzel görünüyordu.

“Geç kalmadım, değil mi?” diye sordu masum bir telaşla.

“Kalmadın,” diyerek onu sakinleştirdim. “Bahadır da şimdi açıyordu hediyelerini.”

Bahadır, Yağmur’un aldığı hediyeği hevesle sallarken Atakan, alay edercesine güldü. “Benim hediyeği gördükten sonra ablanın hediyesini çöpe atacaksın, Bahadırcığım.”

Bahadır, Atakan’ın uzattığı hediyeği hevesle paketinden çıkarırken Yağmur meydan okuyan bakışlarını Atakan’a dikti. Atakan da aynı şekilde gözlerini kısarak bakıyordu kız kardeşime.

İkisinin minik karpışmasını izlerken Ömer’in, “Umarım, hayatına alacağı erkek Atakan’a benzer,” dediğini

duydum. "İvi niyetli, sevecen biri olur."

Atakan sanki bu söylediğini yalanlamak ister gibi Yağmur'u suratına tükürmekle tehdit edince Atlas'la kıkırdamadan edemedik.

"Yağmur... diye lafa girdi Atlas. "Atakan gibi masum bir çocuğu çiğ çiğ yer."

"Eh, dedi Ömer. "Orası öyle."

Bahadır Iron Man figürünü paketinden çıkarırken büyülenmiş gibiydi. Oyuncağın göğsünün ortasındaki tuşa bastığında *Tony Stark*'ın "*I am Iron Man*," diyen sesi salonda yankılandı. Bahadır küçük bir çığlık koyuverdi.

Herkes hediyesini vermeye başladı. Verilen her bir hediyeyle Bahadır'ın sevinci katlanarak artıyordu. Sadece Bahadır'ın arkadaşları değil, annesi ve babasının tanıdıkları da küçük çocuğu hediyelere boğmuştu. Üstelik bu hediyeler oldukça pahalı ve kaliteli görünüyordu. Kendi hediyesi verip vermeme konusunda tereddüde bile düşmüştüm.

Ancak sıra bana gelince elimdeki poşetleri Bahadır'a uzattım. Kardeşim ona aldığım uzaktan kumandalı araba, boyama setini ve boyama kitabını paketlerinden büyük bir mutlulukla ayırdı. Sonunda sıra diğer hediyeme geldiğinde beklentiyle kardeşimi izledim. Bahadır boyuna göre büyük sayılan tuvali gözler önüne serdikten sonra gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Ne bu?" diye sorunca hediveyi beğenmeyeceğinden korktum ama açıklamaktan azgeçmedim.

Sensin, dedim. "Bende hissettirdiklerin."

Bu, Bahadır'ın kutladığım ilk doğum günüydü. O yüzden onun için özel bir şeyler yapmak istemiştım. Resim konusunda pek yetenekli olmasam da onda iz bırakmak istiyordum. Bundan iki gün sonra sıkılacağı bir oyuncak almak bana yetmemişti. O yüzden vakit kaybetmeden

kendime bir tuval almış ve Bahadır'ı gördüğümde ruhumda açan çiçekleri, masumiyeti sayesinde midemde uçuşan kelebekleri resmetmiştim.

Bahadır şok içinde tabloyu inceledikten sonra sol alt köşedeki bir noktayı işaret etti. "Burası," dedi. "Ne bu?"

İşaret ettiği noktaya baktım. Üzgün bir surat çizmiştim. "Seninle daha önce tanışmadığım için hissettiğim mutsuzluk," dedim. "Bahadır, keşke seninle daha önce karşılaşma fırsatı yakalayabilseydim."

Bahadır beni ve salondaki herkesi şaşırtacak bir şey yaptı: Buğulanmış gözleri eşliğinde boynuma sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim," derken ses tonundan yüzüne yerleşen geniş sınıtmayı duyar gibi oldum. "Bu, aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi!"

Başımı kaldırdığımda Yağmur'la göz göze geldim. Bir şekilde somurtmasını, Bahadır'ı kıskanmasını beklemiştim ama hayır, yüzünde öfkeden eser yoktu. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı çekilmişti ve bize özlem dolu gözlerle bakıyordu. Sanki yıllardır bu manzarayı görmek için yanıp tutuşuyormuş da bu arzusunun kuvvetini bizi görünce fark etmiş gibi.

Bu öyle bir bakıştı ki Yağmur aksini ne kadar iddia ederse etsin bundan sonra beni sevmediğine inanmazdım.

Bahadır tüm hediyeleri açtıktan ve arkadaşlarıyla oyunlar oynadıktan sonra televizyondan hareketli bir müzik açıldı. Ömer ve Ayperi'nin arkadaşlarıyla sakince sohbet etmek istediklerini görebiliyordum ama Bahadır'ın hevesini kırmak istemediklerinden olsa gerek sessiz kalıyorlardı.

Bahadır sekerek babasının yanına geldi ve bir elini tutup onu salonun ortasına çekirtmeye çalıştı. Ömer her ne kadar yorgun olduğunu söylemeye çalışsa da küçük oğlu itiraz kabul edecek gibi değildi. Bu yüzden sıcak bir

tebessüm sundu ve onunla dans etmek üzere ortaya geçti.

Sadece birkaç saniye geçmişti, sadece birkaç saniye...

Ömer salonun ortasında yere yığıldığında ona en yakın kişi Yağmur'du. Kız kardeşim panikle öne atıldı ama yüzündeki dehşet ifadesinden kafasının ne kadar karıştığını, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını görebiliyordum.

Ömer'e ulaşan ikinci isim Atakan oldu. Yağmur'a kıyasla daha soğukkanlıydı ve ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi ama onun da ne kadar korktuğunu gizlemesi mümkün değildi.

"Tamam," dedi Ömer nefes nefese. "Bana biraz süre verin."

Müzik anında durmuş, ortamın neşesi birden sönmüştü. Herkes ne yapacağını bilmez bir şekilde birbirine bakıyordu. Ölümcül sessizlikteki dakikalar birbirini kovaladıktan sonra Ömer zorlukla doğruldu. Bir kolunu Atakan'a, diğerini Atlas'a yaslamıştı. İki arkadaş onu odasına taşıırken korkudan ve şaşkınlıktan taş kesilmiş Bahadır'a baktım.

Kardeşimin saçını okşarken, "Hey," diye mırıldandım. "İyi misin?" Bahadır başını salladı ama öyle hissetmediğini biliyordum. "Gel," dedim onu mutfağa götürerek. "Bir bardak su vereyim sana."

Bahadır tezgâha yaslanıp uzattığım suyu içerken şoku yeni yeni atlatmış gibiydi. Nemli gözlerini bana diktiğinde, "Abla, dedi. "Mumları tek seferde üfleyemedim." Ne söyleyeceğimi bilemez bir hâlde, alık alık suratına baktım. Ben cevap veremeyince, "Ne dilediğimi sormayacak mısınız?" diye sordu.

"Ne dilemiştin?"

Bahadır'ın dudaklarında acı bir tebessüm yer etti. Onun yaşındaki bir çocuğun sergilememesi gereken bir

tebessümdü bu. “Babamın bir sonraki doğum günümde yanımda olmasını.”

Bunları söyledikten sonra bardağını tezgâha bıraktı ve beni ne düşüneceğimi bilemez bir hâlde bırakarak odasına ilerledi.

11. BÖLÜM

DİKENLİ YOLLAR

Güneş batana kadar Bahadır'ın yanında kalmış, gününü güzelleştirmeye çalışmışım ama ne yaparsam yapayım gözlerindeki kırgınlık, dudaklarının kenarında beliren ve gülümsemesini engelleyen kara bulutlar kaybolmamıştı. Benimkilere benzer gözleri, umutsuzluk parıltılarıyla kavruluyordu.

Tüm bunlar içinde yüreğimi yaralayan en büyük şey, onu teselli etmek için hiçbir şey yapamıyor oluşumdu.

Sadece Bahadır değil, Atlas ve Yağmur da yürüyen ölüden farklı değildi. Babaları odalarında istirahat ederlerken misafirlere gülümsemeye çalışmışlardı ancak ne evlerinde ağırladıkları dostları ne de kendileri bu mutluluk oyununa inanmış gibi görünüyordu.

“Biraz daha kalsaydın,” dedi Yağmur. Misafirlerin hepsi çoktan ayrılmış, geriye bir ben kalmıştım. Saat akşamın dokuzunu bulmuştu.

“Eve gideyim,” dedim ayakkabılarımı giyerken.

“Emin misin?” diye ısrar etti Yağmur. “Bu saatte gitmen içime sinmiyor. İstersen-”

Bu anlayışlı tavrına gülümsemeden edemedim. “Saat daha dokuz. Eve gider gitmez sana yazacağım, söz.”

Başımı kaldırıp doğrulduğumda Yağmur'un yüzünde görmeyi beklediğim çarpık gülümsemeden eser olmadığını fark ettim. Hatta aksine dudakları büzülmüş, gözleri buğulanmıştı.

Canını neyin sıklığını soracak kadar ahmak değildim.

Uzanıp kollarımı boynuna doladım. Sarılmama o kadar hızlı karşılık verdi ki saatlerdir bu kucaklaşmaya ihtiyaç duyup duymadığını merak ettim. Yağmur'un dudaklarından minik bir hıçkırık firar ettiğinde bir çocuğu sakinleştiriyormuş gibi sarı saçlarını okşadım.

Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım ama Yağmur, "O gidiyor, Eylül," dediğinde kendimi daha fazla tutamadım. Teselli konusunda berbat olduğumun farkındaydım ama o kadar korkmuş ve mahvolmuştum ki duygularımı daha fazla saklı tutamadım.

Yağmur gibi gözyaşı dökmeye başladığımda Yağmur da tıpkı benim yaptığım gibi teselli edercesine nazikçe sırtımı okşadı.

Orada dakikalar geçirmiş olabilirdik ama o sarılma saatler sürseydi de itiraz etmezdim. Hiçbir şey bu acıyı kökünden koparmaya yetmezdi ama Yağmur'la aynı derdi paylaşmak yalnız olmadığımı fısıldıyordu.

Tek başıma savaşmak zorunda olmadığımı haykırıyordu.

"Eylül," dedi Yağmur titreyen sesiyle. Yağmur'un bu kadar çaresiz olmasına alışık değildim. O her zaman bağırarak, cazgırlık yapan, burnunun dikine giden ve asla boyun eğmeyen kız olmuştu.

Yağmur'la tartıştığımız anları hatırladım ister istemez. Anılar hiç de uzak zamanlara ait değildi ama sanki onlardan asırlar geçmiş gibiydi. Kanlı bıçaklı düşman olduğumuz zamanlarda dövüşçü olduğumu biliyordu ama en zayıf noktadan vurmaya çalışırken çenesi benim yukarıdaydı. Gözlerinde yanan alev, ona rahatsızlık verme ihtimalim yüzünden titremiyordu bile.

Ama görünen oydu ki Yağmur Yavuz'un gözünde bazı noktalar vardı.

“Seni çok geç buldum,” diye sözlerini tamamladığında dudaklarımda bir gülümseme yer etti ama yüreğimde mutluluktan eser yoktu.

“Ben de,” derken sesimin titrememesi için tüm gayreti göstermem gerekti. “Ben de, kardeşim.”

Kollarımız birbirine daha sıkı dolandı, ta ki tanıdık bir silüet görüş alanıma girene kadar. Atlas bize buğulu bakışlarla bakarken kendimi toparlamaya ve Yağmur’dan ayrılmaya çalıştım. Atlas’ın beni güçsüz görmesinden utanmamıştım ama her zaman çevresindekileri toparlayan kişi olması beni kahrediyordu. Bir de bizi böyle görüp üzülmesini istememiştim.

Ama Yağmur’dan ayrılmaya fırsat bulamadan aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını etrafımızda sardı.

Yağmur bir an irkilse de kardeşinin kokusunu alınca tekrar uysallaştı. Bulduğumuz tarafın ışığı yanmadığından kısmen karanlıkta sayılırdık ancak yine de yüzünde beliren rahatlamayla harmanlanmış gülümsemeyi ayırt edebilmişim.

“İyi misin?” diye sordum Atlas’a.

Derin bir nefes alırken başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Kaybolmuş gibi hissediyorum,” diye itiraf etti sonunda. “Dik durmaya, güçlü kalmaya ve herkesi toparlamaya çalışıyorum ama-”

Bunlardan hiçbirini yapmak zorunda değilsin,” diye auldu Yağmur. “Sen sadece benim kardeşimsin, tamam mı? Hepsi bu. Yemek yapma konusu dışında her konuda ezip geçtiğim küçük kölemsin.”

Atlas dudaklarını bozularak Yağmur’un başına hafifçe vurdu ama gözlerinde yer eden parıldamayı en karanlık gecede bile yakalayabiliyordum.

“Bugün çok korktum,” dedi Yağmur’la atışmak yerine. “Bir de o şey olduğunda...” Lafını tamamlamaya cesaret edemedi. “O zaman nasıl dayanacağım?”

“Elimizden geldiğince güçlü durmalı ve ona destek olmalıyız,” dedim. “Biz böyleyse onun yaşadığı korkuyu düşünmek bile istemiyorum.”

Yağmur ve Atlas başlarını onaylarcasına salladılar. Yüzlerinden düşen bin parçaydı ama toparlanmaları gerektiğini anımsamış gibilerdi.

“Biz birbirimize sahibiz,” dedim. “Yalan söylemeyeceğim, çok üzüleceğiz. Belki o kadar gözyaşı döküleceğiz ki gözlerimizin acımadığı zamanları hayal meyal hatırlayacağız ama günün sonunda birbirimize sahip olacağız.” Ağlamamak için ne kadar direnirsem direneyim, gözlerimden firar eden birkaç damla yaşı engelleyememiştim. İşin kötü tarafı, Yağmur ve Atlas da benden farklı değildi. “Yıllarca kendimi bir kardeşe ihtiyacım olmadığına inandırdım, tek başıma ne kadar güçlü olduğuma.” Yağmur’a kaçamak bir bakış attım. “Üstelik Yağmur, seninle tanıştığımız ilk zamanlar ne kadar haklı olduğumu düşünmemek çok zordu.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. Yorgun bir gülümsemeydi ama içtendi. Yanağını silerken, “Aptal,” diye sırtıttı.

“Öte yandan Atlas’ın bu kadar anlayışlı ve iyi yürekli olması da canımı sıkıyordu.”

Atlas tek kaşını kaldırdı. “Bak sen...”

Kıkırdadım. “Ama şu an geldiğimiz noktada ikinize de sahip olduğum için minnettarım. Sizler benim en büyük şanslısınız. Varlığınız bile içimi ferahlatıyor. Bizler, çocuklar, birbirimize sahip olduğumuz sürece her türlü zorluğa göğüs gerebileceğiz soz veriyorum.

Yağmur sevecen bir tavırla kolumu okşadı. “Hep yanı-
mızda olacaksın,” dedi. “Söz mü?”

Gülümsedim. “Söz.”

Babamın evinden çıkarken hissettiğim boşluk acı ve-
riciydi. Ancak beni neyin daha çok yaraladığına karar ve-
rememiştim. Bahadır’ın böyle bir hayal kırıklığı yaşaması
mı, Yağmur ve Atlas’ın harabeden farksız oluşuna bizzat
şahit olmam mı, babamızın gözlerimizin önünde erimesi
mi, bizzat kendi hissettiğim yıkım mıydı beni böyle dar-
maduman eden?

Karanlık sokaklarda avare gibi dolaşırken ruhumun bu
sorularda eridiğini hissettim ancak garip bir şekilde Yağ-
mur ve Atlas’ın desteğiyle daha da güçlenmiş gibiydim.
Hayat ne garipti! Birkaç ay öncesine kadar reddettiğim
ağabeyim ve kanlı bıçaklı olduğum kız kardeşim, bugün
hayatımdaki en büyük dayanaklarım arasındaydı.

Titrek bir sokak lambasının altına geldiğimde telefo-
numun sesi huzur dolu geceyi bıçak gibi kesti. Ilık yaz
rüzgârı yüzümü yalayıp geçerken ve saçlarımin uçuşması-
na neden olurken cebimdeki telefonu çıkardığımda Açal-
ya’nın aradığını gördüm.

Telefonu açar açmaz, “Eylül,” dedi konuşmama fır-
sat vermeden. “Biliyorum, çok güzel bir gün geçirdin ve
böldüğüm için özür dilerim ama Efken’in evine gelmen
mümkün mü? Burada biraz durumlar karıştı da.”

Açelya’nın sesi inanılmaz derecede gergin gelmeseydi
günümün harika geçtiğiyle ilgili tahminine katıla katıla
gülebilirdim. “İyi misin?” diye sordum. “Ne oldu?”

“Sarp’ın ailesiyle Efken’in ailesi tartışıyor,” dediğinde
tıyice şaşırdım. Gerçekten de arkadan yoğun gürültüler ge-

liyor, yükselen sesler kulağıma kadar uzanıyordu. “Bir an önce gel, mesajda sana her şeyi anlatacağım. Şimdi konuşmıyorum.”

Yanıtımı beklemeden telefonu suratıma kapatınca adımlarımı hızlandırarak otobüs durağına ilerledim. Otobüse bindiğimde Açıya'nın yaşananları detaylıca anlattığı mesajı gelen kutuma düşmüştü.

Söylediğine göre Efken, her şeyi düzeltmek için anne ve babasını evine çağırmıştı. Açıya da işleri kolaylaştırmak için onun yanındaydı. Başta babası, oğluna karşı serzenişte bulunsa da sonradan yumuşamaya başlamıştı. Ancak tam o sırada Sarp'ın annesiyle babası Efken'in kapısına dayanmış, oğullarını illegal bir dövüş kulübünde dövüşün diye zorladığını iddia etmişlerdi. Sarp onları durdurmak için peşlerinden gitse de bir işe yaramamıştı.

Açıya'ya tüm bu karmaşayı nasıl engelleyeceğimi, beni neden çağırdığını soran birkaç mesaj atsam da dönüş alamadım.

Efken'in apartmanının önüne gelip asansörü beklemek yerine merdiveni tırmanırken içimde azıcık da olsa endişe yoktu. Bu olaylar birkaç ay önce yaşansa muhtemelen elim ayağıma dolaşır, ne yapacağımı bilemezdim. Ancak şimdi korkutucu bir umursamazlığın pençesindeydim.

Efken'in dairesinin önüne geldiğimde kapının hafifçe aralık olduğunu gördüm ve bu beni şaşırttı. Demek içerideki kavga, kapının açık olduğunu fark etmemelerine neden olacak kadar hararetliydi.

Ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı hafifçe iterek içeri girdim. Salona geldiğimde Efken ve Sarp, ailelerini sakinleştirmek için ecel terleri döküyordu. Değerli dostum Açıya'ya koltuğun kenarına sinmiş, ne yapacağını bilemez bir hâlde olanları izliyordu. Beni görünce gözleri ışıldadı

“Bakın,” dedi Sarp’ın ailesine beni göstererek. “Bu kız da Efken’in dövüş kulübünde. Çember söylediğiniz kadar kötü bir yer olsa bu kızcağız bir saniye orada durur muydu?”

Gözlerimi kırpıştıırken bakışlarımı Sarp’ın annesi olduğunu düşündüğüm kadına çevirdim. Erkek arkadaşım göz ve saç rengini babasından almışa benziyordu ancak yüz hatlarının tamamı annesinin kopyasıydı.

Açelya’nın söylediğini umursamadan, nereden çıktığımı sorma gereği duymadan Efken’in babasına döndü. “Sizin oğlunuz yüzünden benim çocuğum istemediği bir kulüpte dövüşmek zorunda kaldı. Resmen oğlunuz Sarp’ı zorladı!”

Efken’in babası en az Sarp’ın annesi kadar cazgırdı. “Zorla mı?” dedi alay edercesine. “Oğlunun cüssesini gördün mü sen? O kaslarla bırakın Efken’i, bizi bile devirir. Kim bu çocuğa zorla bir şey yaptıracakmış, merak ediyorum doğrusu.”

Sarp’ın babası yumruklarını sıkarken, “Oğlundan hiç utanmıyorsun, öyle mi?” diye diklendi.

“Orada dur bakalım,” dedi Efken’in annesi. Göz renkleri ve burnu arkadaşına o kadar benziyordu ki hayret ettim. Kahverengi saçlarını bir topuz altında toplamıştı. Bej rengi bir pantolon ve pembe, bol bir tişört giyiyordu. “Benim oğluma laf söyleyenin alnını karışlarım!”

Efken’in babası, “Hiç!” diye karısına katıldı. “Sanki oğulları süttten çıkmış ak kaşık da başkalarında suç buluyorlar.”

Aslında önümde oldukça korkutucu bir manzara vardı. Çok yakın iki arkadaş ve birbirlerini boğazlamak üzere olan aileleri... İnsanın ister istemez içi parçalanmalıydı ama zihnimden geçen bir düşünce yüzünden dayanama yıp bir kahkaha koyuverdim.

Bir anda kavga unutulmuş, odadaki herkesin göz bebeği olmuşum. Kan yanaklarıma hücum ederken boğazımı temizleyip, “Affedersiniz,” dedim ama birkaç saniye içinde kendime engel olamayıp tekrar gülmeye başladım.

“Eylül,” dedi Açelya. Sesi mırıldar gibi çıkmıştı ama endişelendiğini anlayabiliyordum.

“Ne gülüyorsun sen?” diye çıkıştı Sarp’ın annesi. Sanırım müstakbel kayınvalidemle iyi bir başlangıç yapamamıştım ancak o an pek umursadığım söylenemezdi.

Sonunda kahkahalarımı bastırabilirdim ancak yüzümdeki gülücüğü durduramadım. “Buraya kardeşimin doğum günü partisinden geldim,” dedim ilgiyle beni izleyen insanlara. “Kardeşimin dileği neydi sizce? Oyuncak araba mı, rengarenk bir uçurtma mı, sonsuza dek özgürce abur cubur yemek mi?” Başımı iki yana salladım. “Kardeşim, pankreas kanseri olan ve doktorların birkaç ay ömür biçtiği babasını bir sonraki doğum gününde de yanında görmek istedi. Tek dileği buydu ama hepimiz bu isteğinin gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Yine de rol yapmaktan, yaşama devam etmekten vazgeçmiyoruz. Yıllardır görmediğim, tanıma fırsatı bulamadığım adamın, babamın yakında öleceğini bilerek günleri devirmek nasıl bir şey, biliyor musunuz? Daha şimdiden onu çok özlemek, gözlerimin önünde günden güne erimesine şahit olmak...” Kelimeler boğazımda tıkanıp kaldı. Birkaç saniye önceki alaycılığımın eser yoktu. Sesim titriyordu ve gözlerim buğulanmıştı. “Oysa siz ne kadar da şanslısınız. Sağlığınız sizinle, sevdiğiniz yanınızda. Ama siz onların birkaç hatasını büyütüp, başkalarına saldırarak zamanınızı katlediyorsunuz. Sanki zamanın efendisiymiş gibi boş şeylere üzülmeye kafa yoruyorsunuz. Böyle bir düşüncesizlik ancak aptallara yarar” Ortamdaki rahatsız edici sessizlik belki de susmam için bir işaretti ama konuşmaktan kendimi alamadım. “Ne olmuş ki çocuklarınız birkaç saçmalık yapmışlarsa?” diye

içtenlikle sordum. “Birkaç hata sığdırmışlarsa hayatlarına ne olmuş? Evet, yaptıkları şeyler yenilir yutulur şeyler değil ancak bir büyük olarak onlara yol göstermek yerine neden onları yanlışa itmeye devam ediyorsunuz? Neden onlara hayatlarını yaşamaları için fırsat vermiyorsunuz?”

Bir an fazla konuştuğumu hissettim, çok fazla konuştuğumu. Burnumu haddim olmayan işlere soktuğumu. Tam söylediklerimden pişman olduğumu belirtmek üzere dudaklarımı aralamıştım ki Efken’in annesinin kollarını boynuma sarmasıyla neye uğradığımı şaşırمام bir oldu. Efken’i yıllardır tanımama karşın annesini hiç görmemiştim. Beni ilk kez görüyordu ancak dokunuşundaki sıcaklık, bir annenin yavrusuna dokunmasını andırıyordu.

İçim ezildi sanki. Gözlerimden firar etmek isteyen yaşlara daha fazla mâni olamadım ve böyle bir krizin ortasında bile dikkatleri üstüme çektiğim için kendimden nefret ettim.

Yaklaşık bir dakika içinde geri çekilip hiçbir şey söylemeden, kaçarcasına banyoya sığındım. Elimi yüzümü yıkayıp, döktüğüm gözyaşları yüzünden mahvolan makyajımı temizledim ve kasıtlı olarak tuvalette bekledim.

Birkaç dakika sonra salondan gülüşme sesleri duyduğumda o kadar rahatlamıştım ki kendimi yere atacaktım neredeyse.

Tuvaletten çıktığımda Açelya’nın kapının önünde beni beklediğini gördüm. Bir süre bakıştıktan sonra, “Partide ne oldu?” diye sordu.

“Babam,” dedim. “Kriz geçirdi yine. Yüzü öyle acı içindeydi ki...”

Açelya’nın yüzünden bana ne kadar sarılmak istediğini anlayabiliyordum ancak bunu yapmadı. Çünkü adım kadar emindim ki bana sarılsaydı gözyaşlarına boğulacağı-mın ve kendimden iğreneceğimin farkındaydı.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsa,” dedi. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bu sözün öylesine söylenmediğini, acımı yüreğinde hissettiğini anladım. Dudaklarım titredi ama tekrar ağlamayacaktım.

“İyi ki varsın,” dedim. “Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. İyi ki yıllarca kahrımı çekmişsin.”

Açelya muzipçe kıkırdadı. “Benim için zorlu bir deneyimdi.”

Omzuna hafifçe vurarak karşılık verdim.

Salona ilerlediğimizde Efken’in babası, “Madem böyle bir işe giriştin,” diye sert ses tonuyla oğluya konuşuyordu. Efken’inse gözleri yerden ayrılmıyordu. “Her şeyi usulüne uygun yapalım. Şu işi bir araştıralım; neymiş, ne değilmiş?” Bakışları daha da sertleşti. “Her şeyin kanuna uymasına özen gösterelim.”

Efken mahcubiyetle gülümsedi.

İçeri girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. Açelya’yla sandalye çekip otururken Sarp’ın neşeli sesi duyuldu: “Anne, bak,” dedi beni işaret ederken. Sanki o üç yaşındaydı, bense vitrinde gördüğü oyuncak askerdim. Sesinde öyle bir neşe, öyle bir heyecan vardı. “Bu, benim kız arkadaşım.”

Kan yanaklarıma hücum ederken gözlerimi kırıştırdım. Beni dikkatle inceleyen Sarp’ın anne ve babasına başımı eğerek selam verdim. Birkaç dakika önce onlara aptal olduklarını söylediğimi unutmaları için bildiğim tüm duvarları içimden sıralamaya başlamıştım bile.

Sarp’ın babası ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalıydı ki bana rahatlatıcı bir tebessümle baktı. “Merhaba, dedi. “Ben Altan.”

“Memnun oldum,” derken sesimin titremesini önleyebildiğim için kendimi tebrik etmek istedim. “Ben de Eylül.”

Sarpın babası, "Oğlumuzun arkadaşının onu bu hobisinden uzaklaştıracağını düşünmüştük," dedi alayla. "Meğer sen de dövüşçüymüşün."

Sarpın sesi ovundur gibiydi. "Siz bana sakın birini bulmamı söylemişsiniz ama gittim, kendimden daha iyi dövüşen birini buldum. Nasılım ama?"

Hanka, dedi annesi. Yüzünde samimi bir gülücük oluşmuştu. "Her tartıştığımızda birbirinizi hastanelik edersiniz artık. Bakışlarını bana çevirip kendini tanıttı: Avcan."

O kadar heyecanlanmışım ki avuç içlerim terden sırlıklanmıştı. Cansız bir tebessüm sunmayı becersem de iki kelime edecek durumda değildim. Neyse ki Efken, "Anne" diye çığırıp tüm dikkatleri üstüne çekerek beni büyük bir yükten kurtarmıştı. "Bak, bu da benim sevgilim. Eğer yapacağım testleri geçerse onunla evlenebilirim."

Açelya'nın tek kaşu havaya kalktı ve bu Efken'i susturmaya yetti de arttı bile.

Memnun oldum. Açelya'nın babası sevecenlikle konuşurken utançtan yerin dibine girme sırası arkadaşımdaydı. Ben Hasan, Efken senden çok bahsetti."

Açelya'nın gözleri parıldadı. "Öyle mi?" derken sesindeki mutluluğu fark etmemek imkânsızdı.

Efken az önce Açelya'nın sessiz azarını işitmemiş gibi, "Anne" dedi. "Açelya'ya birkaç gelin *skilli* öğretsene. Yemek yapmayı, temizlik yapmayı falan yani."

Efken'in annesi alayla oğluna baktı. "Sen önce dişlerini fırçalamayı öğren de," dedi. "Başkalarının temizliğini sonra düşünürsün."

Açelya'nın dünyası başına yıkılmış gibiydi. "Efken," dedi. "Dişlerini fırçalamıyor musun sen?"

Gecenin geri kalanını sohbet ederek ve gülüşerek geçirdik. Efken'in ailesiyle Sarp'ın ailesi o kadar iyi anlaşılıyor ki gecenin başında hararetle kavga ettiklerine inanmak zordu. Onları böyle görmek içimde çiçeklerin açmasına sebep oldu.

Sarp'ın annesi ve babası kendi arabalarıyla evlerine döneceklerdi. Bu yüzden apartmanın önüne geldiğimizde onlara kısaca veda etmemiz gerekti. Erkek arkadaşımın ailesiyle pek iyi bir başlangıç yapmadığımızdan adım kadar emin olmama rağmen Sarp'ın annesi Aycan abla giderken bana sıcacık bir kucaklama bahşetmişti. İşte, o an kelimenin tam anlamıyla rahatlamıştım.

Açelya ise Efken'in yanında kalması konusundaki ısrarlarına rağmen taksi çağırıp evine gitmeye karar vermişti. "Saçmalama istersen," demişti Efken kalması için ısrar edince. "Annenle babanın pek hoşuna gitmez bence." Efken'in ebeveynini yıllardır tanımıyorduk ancak arkadaşımın aksine biraz daha geleneksel yapıları olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Ben onları kandırırım," demişti Efken. "Sen merak etme."

Bakışlarından anladığım kadarıyla olumlu bir karşılık almayı bekliyordu ancak Açelya, Efken'in kolunu çimdiklemişti.

En nihayetinde Sarp'la baş başa kalmış; karanlık, şehirde kol gezerken sessizce ilerliyorduk. Erkek arkadaşımın motoru az ilerideydi ama yolu biraz uzatıp yürümekte sakınca görmemiştik.

Eylül, dedi Sarp uzun bir sessizliğin ardından. "Bugün olanları anlatmak ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak reddettim. Konuşmak istemememin nedeni Sarp'ı uzak görmem falan değildi. Aksine, o bana bu dünyadaki en yakın kişilerden biriydi. Ancak o sıkıntılı anları hatırlarsam bu güzel akşama bir balta savuracağımdan korkuyordum. Böylesine güzel bir rüyadan uyanmak istemiyordum.

Bir gece, sadece bir geceliğine tek derdi erkek arkadaşının ailesiyle tanıştığı için kalbi delicesine atan kız olarak kalmak istedim.

Sarp anlayışla başını salladı. Belki ne hissettiğimi biliyordu, belki de hiçbir fikri yoktu ama saygı göstermesi gerektiğini hissetmişti.

Adımları önce yavaşladı, ardından durdu. Onun aksine kaldırım taşının üstündeydim ama erkek arkadaşım yine de benden uzundu. Vücudunu bana çevirirken bir elimi tutup parmaklarımı dudaklarına götürdü.

“Benim evime gidelim mi?” diye sordu tatlı tatlı. “Sanırım bu gece senden uzak kalmak istemiyorum.”

Benim de tek isteğim buydu ancak bunun mutsuzluğumla alakası yoktu. Şimdi ve yarın... Geçmişte ve gelecekte. Nefes aldığım müddetçe Sarp'ı yanımda istiyordum.

Hayat, sizi dikenlerle kaplı bir yolda yürütmeye zorlayabilirdi ancak elini sımsıkı tuttuğunuz birine sahipseniz bunun ne önemi vardı ki?

“Olur,” dedim Sarp yanağıma bir öpücük kondurmadan önce. “Gidelim.”

12. BÖLÜM

DOST

Cansu Atik

Efe, Ege tarafında küçük ve oldukça uygun fiyatlı bir otel bulunduğunu söylediğinde içimde uçuşan kelebeklere engel olamamıştım. Bu, onunla yapacağımız ilk tatildi. Gündüzleri sakın sularda yüzecek, akşam da iki kadeh şarap ve ışıldayan yıldızlar eşliğinde romantik bir akşam yemeği yiyecektik. Üç günlük bir tatil olmasına rağmen çok güzel anılar biriktirecek, birbirimizle ilgili yeni şeyler öğrenecektik.

Gelgelelim, sevgili erkek arkadaşım beni on dokuzuncu kez suda boğmaya çalışınca bu tatille ilgili kurduğum romantizm dolu hayaller suya düşmüş oldu.

Uçağımız o kadar erkendi ki otele gelene kadar düşündüğüm tek şey odamıza gidip uyumaktı. Ancak Efe benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Otele giriş yapar yapmaz bavuluma uzanıp mayomu âdeta suratıma attı. Küçük bir çocuk gibi zıplayarak otelin plajına gitmemiz *gerektiğini*, buna *mecbur* olduğumuzu ve hiçbir şansımızın *olmadığını* vurguladı.

Enerjisi bazen beni bile hayrete düşürüyordu.

Plaja gittiğimizde uzanıp güneşin keyfini çıkarmaya çalıştım ancak sevgilim elbette beni orada da rahat bırakmadı. Suyu girdikten sonra kafamı zorla suya soktu, belimden tutup savurdu. Ona göre bana iyilik yapıyor, suyun soğukluğuna alışmama yardımcı oluyordu ancak dışarıdan nasıl bir görüntü çizdiğimizi az çok tahmin edebiliyordum.

Nefes nefese su yüzüne çıkıp gözlüğümü çıkardım ve Efe'ye su fırlattım. Erkek arkadaşım kahkaha atarken, "Beni boğacaksın!" diye çığırdım ama o gülmesini kesmedi.

"Sana asla zarar vermem."

"İsteyerek zarar vereceğini ben de düşünmüyorum zaten," diye karşılık verirken küçük adımlarla ondan uzaklaştım.

Efe bu küçük girişimimi hemen fark etti ve âdeta kan kokusu alan köpek balığı gibi tehlikeli bir edayla bana doğru yüzdü. "Benden kaçamazsın," derken sesini özellikle boğuklaştırmıştı.

Çığlık atıp kaçmak istedim ama son yarım saattir yaptığı gibi beni birkaç saniyede yakalayacağından emindim. Bu yüzden düşmanımı şaşırtarak bir savaş narası attım ve ileri atıldım.

Efe suyun üstünde yüzükoyun şekilde uzandığından ağırlığımı üstüne verip onu dibe batırdım. Afallayıp çırpındı ama ellerimden kurtulamazdı. Şimdi onu nefes nefese bırakma ve beyaz ışıkla yüzleştirme sırası bendeydi.

Suyun altında debelenmeleri sonuç vermeyince elini karnıma götürüp gıdıkladı. Şaşkınlığımın da etkisiyle bir kahkaha patlattım ve uzaklaştım. "Hile yaptın," diye mız-mızlandım Efe su yüzüne çıkar çıkmaz.

Erkek arkadaşım zar zor nefes alıyordu ama gözleri hâlâ ışıldıyor, dudaklarındaki tatlı gülümseme varlığını koruyordu. "Ölmekle hile yapmak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu," diye kendini savundu.

Alınmış gibi yüzümü buruşturdum. "Ve ilk seçeneği seçmedin, öyle mi?"

Efe gülerken yüzüme su fırlattı. O sırada bizden oldukça uzak olan bir çift bize hayretler içinde bakıyordu. Kızın

kolları çocuğun boynuna dolanmıştı. Çocuk da sakince suda hareket ederken ellerini kızın bedenine sarmıştı.

"İnsanlarda bir çeşit travmaya sebep olduk sanırım," dedim.

Efe çaktırmadan baktığım noktaya kaçamak bir bakış attı ve hemen bana dönüp gülümsedi. Bana doğru yüzerken kaçmaya çalıştım ama o -şaşırtıcı şekilde- beni boğmak yerine sevgi dolu bir kucaklama sundu.

"Eğer," dedi. "Bu sahildeki herkes bir kitap ya da film karakteri olsaydı eminim ki izleyiciler ya da okuyucular bizi daha çok severdi."

"Neden?" derken kollarımı boynuna doladım. "Birbiri-mizi neredeyse öldürmek üzere olduğumuz için mi?"

Düşünür gibi kafasını salladı. "Yani sebepleri arasında bu da var tabii ama benim kastettiğim bu değildi. Enerjimiz inanılmaz uyumlu."

"Ben hiç öyle düşünmüyorum," dedim. Yüzümdeki ciddiyeti korumak çok zordu. "Her an bana bebek gibi davranan birinin kollarına koşabilirim."

Efe hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bak sen," dedi. "Bu savaş sen başlattın. Ateşkes buraya kadarmış."

Beni suda diğer tarafa atarken dudaklarımdan bir kahkaha koptu. "Şakaydı," diye haykırdım ama üstüme atlayıp beni gıdıklamaktan geri durmadı.

Sonunda sakinleştiğimizde sudan çıktık ve biraz güneşlenip bir şeyler yedik. O sırada saatler geçmiş, batmakta olan güneş sayesinde gökyüzü, mavi ve turuncunun en güzel tonlarına bürünmüştü. Ancak su hâlâ sıcaktı ve birçok kişi gittiğinden plaj oldukça sakindi. Biz de son kez suyun ve sessizliğin tadını çıkarmak için dubalara kadar yüzdük.

Efe büyük, plastik toplara dayadığı ellerine çenesini vasladı. Etrafta kuş civıltıları ve oldukça uzaktan duyulan birkaç insan kahkahası dışında hiç ses yoktu.

Konusu açılınca konuşmayı planlıyordum ama daha fazla içimde tutamadım. “Eylül’le konuşmanız gerekiyor,” dedim aniden. “Sizin ondan uzaklaşmanız onu çok incitti ve zaten yeterince zor bir dönemden geçiyor, kafası yeterince dolu. Ona bir yük de biz bindirmeyelim.”

Efe’nin itiraz etmesini bekledim ama birkaç saniye sessizce uzaklara baktıktan sonra başını hafifçe salladı. “Buğra ile konuşurum, onu tekrar gruba girmeye ikna etmem basit olur.” Kıkırdadı. “Ruh hastası, sadece gaza gelip gruptan çıkmıştı ama Yiğit’in tekrar Eylül’le arkadaş olabileceğini sanmıyorum artık.”

Moralim bozuldu. “Yiğit, Eylül’ü Sarp’a gönderdiğinde bile onunla arkadaşlığını kesmemiştin.”

Efe başını onaylar gibi sallarken üzüntümü paylaştığını gözlerinden okumakta zorlanmadım. “O yüzden ümitli değilim zaten, dedi. “Yiğit, Eylül’e çok değer veriyordu, hâlâ veriyor. Ne olursa olsun, ondan uzaklaşmayı düşünmemiştin bile. Ama şimdi... Umursanmadığını düşünüyor. Ne sen ne de ben onu bu düşünceden alıkoyabiliriz.”

Arkadaşımla ilgili kötü söz etmemesine rağmen Eylül’ü savunma ihtiyacı hissettim. “Eylül de Yiğit’e çok değer veriyor. Erkek arkadaşının rahatsız olduğunu bilmesine rağmen onunla iletişimini kesmedi. Ayrıca Sarp’ı deli gibi sevmesine rağmen yılbaşı gecesi Sarp’a değil, önce Yiğit’e gitti. Ama ne hikmetse bu çok çabuk unutuldu. Yiğit’i anlıyorum ama. Ama. Öfkeden daha fazla konuşamadım. Üstelik tam olarak kime sinirlendiğimi bilememek canımı daha da sıkıyordu.

Efe tek kaşını kaldırdı. “Açelya suratıma kasmaya çalıştığında alkış tutan sevgiline bak sen, dediğinde bozuk

ruh hâlime rağmen gülümsedim. “İşine gelince tırnaklarını ne de güzel çıkarıyorsun.”

“Haksız mıyım?”

“Değilsin, dedi. “Bak, Eylül’le konuşup bu buzları eritmeye çalışırım ama Yiğit’le ilgili olay... Onu biraz zamana bırakalım, ne dersin?”

Başımı hafifçe salladım. Yiğit’i ikna edebileceğimi zannetmiyordum ama en azından Efe ve Buğra’nın küçük bir adım atmasını sağlayabilecektim.

Oradan ayrılırken sonunda sinirimden nedenini buldum. Birine değil, bir şeye öfkeliydim; hayata... Bu kadar güzel insanların kalplerini bu kadar kırdığı için.

Otele gelip duş aldıktan sonra banyoda kırmızı, mini elbisemi giydim. Efe tüm bu süre zarfında kapıda uluma taklidi yaparken ciddiyetimi korumak ve gülmeden giyinmek çok zordu.

Kapıyı açtığımda erkek arkadaşım elinde havlusuyla bekliyordu. “Efe,” dedim. “Elbisemin fermuarı sıkıştı, yardım edebilir misin?”

“Bir yardımsever olduğumu hiç bu kadar hissetmemiştim.” Kıkırdayıp banyodan çıktım. Kıyafetimi gayet düzgün giydiğimi gören erkek arkadaşım şok içinde elini ağzına götürdü. “Beni kandırdın.”

“Biraz öyle yaptım.”

“Bu ihanetle yaşayabilir miyim, bilmiyorum,” derken hayalî gözyaşlarını siliyordu. “Seni bir şartla affederim, benimle duşa girersen.”

Onu banyoya doğru itip kapıyı kapatmaya çalıştım ama Efe son anda kafasını aradan uzatmayı becerdi. “Sev-

gılım, dedi hafifleri uzatarak. "Ben de istemezdim ama durum ciddi, anlamıyorsun."

"Öyle mi." dedim yapay bir hüzünle. "Ne gibi ciddi bir durum varmış ortada?"

Derin bir nefes aldı ve başını öne eğip alnını kaşdı. "Doktorumla görüştüm, dedi. "Benimle çıplak bir şekilde duşa girmezsen bir daha asla doğum yapamayacağımı söyledi."

Suratına yapıştırmak için elimi kaldırdım ama kapıyı hızla kapatıp kendini duşun güvenli kollarına attı.

Yemek ve oteldeki eğlencelere katıldıktan sonra saat on bire yaklaşırken odamıza çekildik. Aslında biraz daha uyanık kalmayı istiyorduk fakat o kadar yorulmuştum ki bir adım atmak için bile enerjim kalmamıştı. Üstelik enerjiyle beni ona katlayabilecek erkek arkadaşım bile biraz uyumaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Banyoda kırmızı bir şort ile uzun, siyah bir tişört giydikten sonra içeri döndüm. O sırada Efe üstüne sadece siyah bir şort giymiş, klimayı açmıştı.

"Öyle üşümez misin?" dedim yanına kurulurken.

Efe dantel işlemeli yelpazemi alıp yüzünü yellerken, Sıcaktan baygınlık geçirmektense biraz üşümeyi tercih ederim. Elindeki yelpazenin işlemelerini ve çiçek desenlerini beni fark etmiş olacaktı ki bir anlığına durdu. Hermer ardından yüzüne sarkastik ve sinir bozucu bir gülümseme verilestirdi. "Güzel yelpazeymiş, hayatım," dedi.

"Buyukannenden mi aldın?"

Omzuna bir tane vurup yelpazemi onun canı ellerinden kurtardım. Ruh hastası

Biraz sohbet ettikten, günü değerlendirdikten sonra ışıkları ve klimayı kapattık, pencereyi açtık, beyaz çarşafı ve yastıklara gömüp gözlerimizi kapattık. Rahat bir pozisyon bulmak için Efe'ye sırtımı dönmek zorunda kalmıştım. O ise göğsünü sırtıma yaslamış, kolunu belime sarmıştı.

Efe'nin nefesi düzene girdiğinde uykunun benim de bilincimi örtmeye başladığını hissettim. Rüya âlemi beni yavaşça kollarına çekerken uyuduğundan emin olduğum Efe'nin eli, karnımın üstünde hareket edince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sanki yüzyıllardır uyuyormuşum gibi gözlerim aniden açıldı. Efe genelde beni sınırlandırmak için abuk sabuk laflar ederdi ancak şu anki hareketlerinin şakadan ibaret olmadığını sadece saliseler içinde anladım.

Efe beni istiyordu. Sadece ruhsal olarak değil, fiziksel olarak da.

Bir yanımin ruhu okşandı. Güzel olduğumu ve onu etkilediğimi bilmenin saçma egosu bir an için beni hapsetti. Ancak diğer yandan, daha önce böyle bir deneyimim olmadığı için panikledim ve ne yapacağımı bilemedim. Belki Efe'nin arzularını tahmin etmem gerekirdi ama aklımın ucundan bile geçmemişti.

Efe'nin eli yukarı çıkarken durdu. Hiçbir şey söylemedi. Geri çekilmedi ancak elini hareket de ettirmedi.

Onayımı bekliyordu.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken yanaklarımin ısındığını hissediyordum. Tüm cesaretimi toplayıp yumruklarımı sıktım ve sırtüstü uzanıp korkusuz görünmeye çalışarak gözlerine bakıp gülümsedim. Efe rol yaptığımı anlamamıştı. Belki sebebi karanlıktı, belki sandığımdan daha iyi rol yapıyordum, bilmiyorum.

Dudaklarımızı buluşturmadan önce, "Seni seviyorum," diye fısıldarken elleri aldığı onayın cesaretiyle özgürce ha-

reket etmeye başladı. Öpüşüne karşılık verirken kendime mutlu hissetmem gerektiğini söylüyor, kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum. Efe'yi, âşık olduğum erkeği mutlu edecektim. Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Ancak, benim mutluluğum ne olacaktı? Bedenime duyduğum saygıyı, kim olursa olsun, bir erkek uğruna kenara mı atacaktım? Kadın olmanın güzelliğini böyle bir çirkinliğe mi boyayacaktım?

Mesele onunla ne kadar yakınlaştığım değildi, hayır. Hatta eminim ki bir gün bunu isteyecektim. Mesele şu an hazır olmadan kendime saygısızlık yaparak, kalbimin kırılma ihtimalini yok sayarak sadece Efe'yi mutlu etmek için aptalca davranmamdı.

Titrek bir şekilde nefes alınca öpüşmemiz bölündü. İşte o an Efe'nin, bir şeylerin yolunda olmadığını tahmin ettiği ve şüpheyle bana baktığı andı. Onu hayal kırıklığına uğratmanın verdiği mutsuzlukla gözyaşlarımın akmasını engellemeyizken, "B-Ben," diye kekeledim. Kelimeler buhar olup uçuşmuştu sanki. Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamış hissediyordum. "Özür dilerim," dedim en sonunda. Bu iki kelimeyi sarf etmek bile benim için çok zordu.

Efe'nin gözlerinde önce anlayışlı bir bakış peyda oldu. Hemen ardından dudaklarında tatlı bir gülümseme filizlendi. "Ne için?" derken sesi fısıltıdan farksızdı. O kadar tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu ki sanki kalp yerine ince bir cam taşıyordum ve onu kırmamak için çırpınıyordu.

Dudaklarımı büzmek dışında cevap veremedim.

Efe üstümden kalkıp sağ tarafıma uzanırken başımı göğsüne koymam için kolunu kaldırdı. Hiç düşünmeden başımı kalbinin üstüne yasladım ve kalbinin tatlı atışlarının kulağımda yankılanmasına izin verdim.

"Özür dileyeceğin hiçbir şey yapmadın, Cansu," derken sesindeki samimiyet ruhumu ferahlattı. Bu sözleri sadece

beni rahatlatmak için sarf etmiyordu, bu sözlere yürekten inanıyordu. “Hatta beni uyardığın için sana teşekkür etmeliyim.” Saçlarımın arasına bir buse kondururken derin bir nefes aldığını işittim. “Lütfen kendini hazır olmadığın bir şeyi yapmak istemediğin için suçlama. Aksine, kendine olan saygınla gurur duy.”

Şakasına, “Beni sevmekten vazgeçmedin mi yani?” dedim ama Efe bu şakayı fazla ciddiye almış gibiydi.

“Cansu,” derken gücenmiş gibiydi. “Erkek ya da kadın, insan karşısındaki insanın istediklerine ve istemediklerine saygı duymalıdır. Eğer böyle bir sebepten seni sevmekten vazgeçseydim, bu sana hiç değer vermediğim anlamına gelirdi. Yalan söylemeyeceğim, sana dokunmak gerçekten hoşuma gidiyor ama benim isteklerim sana zarar verecekse nasıl mutlu olabilirim, sana zarar veren bir şeyden nasıl zevk alabilirim? İnsan, bedeninin birkaç dakika alacağı zevk için kimseyi zorlamamalı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Efe Çağlar’ın çocuksu ve hiçbir şeyi ciddiye almayan tavırlarının altında böyle olgun, genç bir adam yatıyordu.

Hangisine vurulduğumu düşünmedim bile. İki tarafı da kalbimin en güzel yerine sahipti.

Efe saçlarımı okşarken anlayışı için ona teşekkür etmek istedim ama alacağım cevabı biliyordum. Teşekkürü hak edecek bir şey yapmadığını söyleyecek, bir de bunun için dakikalarca nutuk atacaktı.

Bu yüzden daha iyisini yaptım, ona sımsıkı sarıldım.

Efe de sarılmama karşılık verirken dışarıdan yansıyan ışığı dışında oda karanlığa gömülüydü. Yine de hiç bu kadar aydınlıkta olduğumu hissetmemiştim. Orada uyulurken hayatımın en huzurlu uykusunu çekeceğimden emin idim.

O gece Efe'yle yakınlaşmamış olabilirdik ama tensel çekimden daha fazlasını kazanmıştık. Çok kısa konuşsak da birbirimizin ruhunda iz bıraktığımızı, bir gün birbirimizin hayatından çıksak bile bu izin orada bir yerlerde sonsuza dek nefes alacağını biliyorduk.

Efe bir gün beni kırabilirdi, incitebilir ya da terk edebilirdi. Ancak yine de o izi taşımaktan mutluluk duyacağımdan emindim.

Eylül Cesur

Belçin ellerini birbirine kenetlemiş, hülyalı bakışlarla Cansu'yu dinlerken, "Sonunda," dedi. "Ruh hastası eski flörtlerinden sonra Efe gibi biriyle sevgili olman ilaç gibi geldi."

Kendimi tutamayıp kıkırdarken, "Sana ne oluyor?" diye sormadan edemedim.

Belçin'in yüz ifadesi gülmekten çok uzaktı. "Onun takıldığı çocuklar benim psikolojimi daha çok bozdu," diye kendini savundu. Ela gözlerinde öfke kıvılcımları peyda olmuştu ama bu kıvılcımlar sadece bahsettiğimiz erkeklerle mi yönelikti yoksa bizzat Cansu'yu da haşlamak mı istiyordu, emin olamadım.

Açelya kıvrıcık saçlarının bir kısmını kulağının arkasına iterken, "Hayatına nasıl insanları aldıysan," dedi Cansu'ya. "Efe yapması gerekeni yaptı diye bir alnını öpmediğimiz kaldı."

Cansu dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleştirdi. Sarı saçları sanki parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Cildi her zamankinden daha parlak görünüyordu. Ruh hâlindeki neşeye diyecek yoktu. *İşte, dedim kendime. Gerçek sevginin insana yaptığı budur*

Kızlarla sohbet ederken görmesem de aniden bana bakan bir çift göz hissettim. İçgüdülerim izlendiğimi söylerken tüylerim diken diken oldu ve başımı kaldırıp arkama bakma ihtiyacı hissettim. Tam o an Efe ve Buğra'yla karşılaşmak gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırmama sebep oldu.

Efe bakışlarını kaçırıp çocuk gibi kıvranırken Buğra konuşmayı hatırlayıp, "Merhaba," dedi.

Bana kızgın olduklarını o kadar içselleştirmiştim ki benimle konuştuğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. "Şev, selam.

Deniz, elinde sade sodayla arkadaşlarının arkasından çıkıp masamıza otururken ortamın ne kadar gergin olduğunu fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi. "Nasılsınız?" dedi Açıyla'nın yanına otururken.

"İyiyiz, dedi Açıyla. Deniz kadar kayıtsız olmasa da rahat bir görüntü sergilemeye çalışıyordu. "Sen nasılsın?"

Deniz omuz silktikten sonra ortamda kısa ancak bir o kadar da rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bu sessizlik içimize ne kadar işlerse işlesin, bozmaya cesaret edemedim. Sanki konuşursam her şeyi yıkacak, enkaza çevirecektim.

Buğra ve Efe iki yanıma otururken sessizce onlara bakm. Günler önce dönmelerine rağmen Efe tatil yorgunluğunu üstünden hâlâ atamamış gibiydi. Mavi gözlerinden avkusuzluk akıyordu. Kırmızı, bol bir tişört ve siyah, bol tişört giymişti. Buğra ise Efe'nin aksine daha dinç duruyordu. Siyah pantolonu ve aynı renk tişörtü, siyah saçlarıyla hoş bir uyum içindeydi.

"Evlül, diye lafa girdi Efe. "Sana çok kırgın olduğumu bilmiyorsun. Sadece Yiğit'e karşı değil, genel olarak dostluğum karşı umursamaz olduğundan dolayı senden uzaktım. Açıkçası seninle konuşmayı bile düşünmüyordum. Biraz da Cansu sayesinde, olaylara senin açısından bak-

maya çalıştım. Tavrını hâlâ doğru bulmuyorum ama az da olsa seni anlıyorum.”

“Sizi asla değersiz görmüyorum,” dedim hemen. “Böyle hissetmenize sebep olduğum için çok üzgünüm. Sadece Efken’in yanında olmam gerektiğine o kadar odaklandım ki Yiğit’in durumunun ciddiyetini tam anlamıyla kavrayamadım sanırım. Öte yandan durumu kötü olsa da ciddi bir şeyi olmadığı haberini de almıştım. Evet, sizin yanınızda olmam daha doğrudu ama o an akıl edemedim bunu.”

“Bize ne kadar değer verdiğini biliyoruz,” dedi Buğra. “Ama Yiğit artık bundan o kadar emin değil.”

Yüzümün düşmesine engel olamadım. Arkadaşlarımı bile bu kadar gücendirmişken onun bana ne kadar kırılmış olabileceğini hayal bile etmek istemiyordum. O, her durumda yanımda olan çok değerli bir dosttu. Bense onun gözünde başka bir arkadaşımı sözlerimle teselli etmeye o kadar dalmıştım ki hastanelik olmasına rağmen yanına geç gitmiştim.

“Biliyorum,” dedim sessizce.

Bakışlarımı kucağımdaki ellerime sabitlediğimde Açelya, “O sana çok değer veriyor,” dedi. “Zaten sana bu yüzden bu kadar darılmadı mı?” Kendinden emin bir tebessüm sundu. Sözlerine gerçekten inanıyor muydu yoksa rol mü yapıyordu, emin değildim. “Sizi uzaklaştıran sevginiz ve dostluğunuza verdiğiniz değer, zamanı gelince sizi yeniden bir araya getirecek.”

Dudaklarımı zorla yukarı kıvrıdım. “Umarım.”

Bizim buraya gelme sebebimiz şu, dedi Efe. Çekine-
k on bakımı ama bakışları korktuğumun aksine sıcak
kı m ozledik arkadaşım

vedence bu basit cümle gözlerimin dolmasına, duygusallaşmamına ve tarifsiz bu mutluluk yaşamama

sebepler oldu. “Ben de sizi özledim,” dedim bir kolumu Buğra'nın, diğerini Efe'nin omzuna atarken. Dostlarım sarılmama karşılık verirken sözlerimin ne kadar gerçek olduğunu, onları ne kadar özlediğimi tam olarak o an fark ettim.

Fark ettiğim bir diğer şey dost seçiminde ne kadar başarılı olduğumdu. Gerçek dostluk tam olarak buydu. Küsebilir, iletişiminizi kesebilirdiniz ama birbirinize olan sevginiz sizi mutlaka yeniden bir araya getirirdi. Dostum dediğiniz insanın kalbini kıramazdınız, kırsanız bile pişmanlık yakanızı bırakmazdı. Onun duygularını ve niyetini ondan daha iyi bildiğiniz zamanlar olurdu.

İşte, benim dostlarım da tam olarak böyle insanlardı. Çoğu zaman beni, benden iyi tanıyorlardı.

Sarılma faslımız bitince “Ee,” dedi Deniz. Bir yandan da sodasını keyifle yudumluyordu. “Ne konuşuyordunuz?”

“Cansu ve Efe tatilde neredeyse işi pişireceklermiş, ondan bahsediyorlardı.”

Açelya'nın patavatsız yorumu üzerine zavallı Deniz sodayı burnundan püskürttü.

Efe kulaklarına kadar kıpkırmızı olurken hayretle Cansu'ya baktı. “Böyle şeyler anlatılmaz!”

“Sadece senin ne kadar anlayışlı olduğunu söylemek istemiştin, derken Cansu yerin dibine girmişti. Beyaz teni alev alev yanıyor gibiydi. “Detay vermedim, üstünkörü bahsettim.”

Ama yine de ayıp!”

Buğra, Aman, Efe,” derken keyfini gizlemeye gerek görmüyor gibiydi. “Alt tarafı yedi saniye falan sürerdi zaten.”

Cansu masum gözlerle bize baktı. “İyi bir şey mi bu?”

Belçin fısıldar gibi bir sesle konuşmaya çalıştı ama sesi hevecandan o kadar yüksekti ki hepimiz duyduk. “Çok kötü bir şey.

“Saat demek istedi!” diye çığırdı Efe. “Saat, evet!”

Açelya kahkaha atarken, “Efe, dedi. “İstersen seni Efken’e yönlendirebilirim. Sana yardımcı o-”

“Bir saniye!” diye doğrulurken tüm algılarım anında açıldı. “Sen Efken’le ilgili böyle bir konuda nasıl bilgi sahibi olabiliyorsun?”

Açelya kıpkırmızı oldu. Dalga geçen taraftan dalga geçilen tarafa o kadar hızlı bir geçiş yapmıştı ki afalladığı görülebiliyordu. “Sadece şakaydı,” dedi. Sessizce gözlerimi kısmakla yetindim. “Eylül, bana şöyle bakma!”

Kendimi abartılı tavırlarla sandalyeye bıraktım. Dramatik bir edayla elimi alınma koyarken, “Bana en son bu kadar itiraz ettiğinde Efken’den hoşlandığını iddia etmiştim, diye mırıldandım. “Şu an onunla sevgilisin!”

“Lütfen, dedi Efe yalvaran bir sesle. “Bu kadar samimiyet canımı sıktı. Özelimizi kurcalamayı bırakabilir miyiz artık?”

Buğra yüzünü buruşturdu. “Ama çok eğleniyordum!”

Efe yan masadaki istekalardan birini kapıp Buğra’ya doğru sallayınca onları ayırmakla o kadar çok uğraştık ki konuştuğumuz utanç verici konuları bir anda unuttuk.

13. BÖLÜM

YAPBOZ PARÇALARI

Ömer'in durumu her geçen gün kötüye gidiyor, bedenindeki değişimler onun ne kadar az zamanı kaldığını vurguluyordu. Kilo kaybı korkutucu bir hızla devam ediyor, cildindeki renk günden güne azalıyordu. Bedeni o kadar güçsüzleşmişti ki Atlas'ın yardımını olmadan zar zor yürüyordu. Çok kısa bir süre sonra tekerlekli sandalye yardımıyla bir yerlere gideceğini, sonrasında tamamen yatağa mahkûm kalacağını hatta bir süre sonra zaman zaman düşünme yetisini bile kaybedeceğini biliyorduk.

Biliyor ve üç maymunu oynamaya devam ediyorduk.

Psikolojik ve bedensel sağlığı her geçen gün kötüye gidiyordu ama buna rağmen benimle ve kardeşlerimleyken sanki acılarını unuttuğu hissine kapılıyordum. Anılarımızı ve düşüncelerimizi paylaştığımız o değerli dakikalarda içten gülümsemeler ve kahkahalar paylaşıyorduk. Sanki uyanacağımızı bildiğimiz bir rüyanın içindeydik. Tıpkı bir rüyanın sonlanması gibi bu güzel anların da sonlanacağını, uyanmak zorunda kalacağımızı biliyorduk. Er ya da geç Ömer yorulacak, uyumaya çekilmek zorunda kalacaktı. Biz de o yanımızdan ayrıldıktan sonra oluşan ölümcül sessizlikle savaşmak zorunda kalacaktık.

Ancak her seferinde içimde bir umut filizleniyordu ve *belki*, diyordum. *Belki de bu rüya hiç bitmez. Belki de babam yanımdan hiç ayrılmaz.*

Ancak işler elbette umduğum gibi gitmiyordu.

O gün de Ömer yorulana kadar sohbet etmiştik. Saar beşe doğru Ömer her zamanki gibi enerjisini tüketmiş,

Atlas'ın yardımıyla odasına çekilmişti. Salonda Yağmur, Bahadır ve ben yine insanın tenine işleyen o sessizlikle sarmalanmıştık. Bahadır annesinin telefonunu kurcarken Yağmur kapalı olan televizyona dikmişti bakışlarını. Yüzündeki ifadesizlik, gözlerindeki yoğun sisle kuvvetli bir tezat oluşturuyordu. Kendiyle uğraşmayı, yeni cilt ürünleri denemeyi çok severdi ama son zamanlarda makyaj bile yapmıyordu. Sarı-kahve tonlarındaki göz alıcı saçlarını bazen taramayı unuttuğu oluyordu. Yine güzeldi, yine dikkat çekiciydi ama artık üstüne bir çeşit kara bir gölge çökmüş gibiydi.

Arkadaşlarımın ve Sarp'ın yanımda olduğu anlar dışında ben de kendimi böyle hissediyordum: Tıpkı bir enkaz gibi. Çoğu erimiş, kendini bile aydınlatmaktan aciz küçük bir mum gibi. Ancak şöyle bir baktığımda kabul etmek zorundaydım ki benim hüznüm, Yağmur'un hissettiklerine oranla devede kulak kalırdı. Ben hiç tanıma fırsatı bulamadığım babam için üzülüyordum. O ise onunla yıllarını paylaşmıştı. Onun kollarında sevgiyi tatmıştı ilk kez.

Onun üzülop de kahrolacağı çok fazla anısı vardı.

Salona çöken kasvet dolu sessizliği nasıl bozacağımı düşünüyordum ki birden aklıma altın değerinde bir fikir geldi. Heyecanla, "Yağmur," diye söze atıldığımda kız kardeşim dikkatini anında bana çevirdi, benimkilere benzeyen yeşil gözlerini kırıştırdı.

"Efendim.

"Ömer'in en sevdiği film ne?"

Yağmur birkaç saniye gözlerini kısıp düşündükten sonra, "10 Things I Hate About You," dedi. Birkaç saniye daha düşündükten sonra, "Evet, evet," diye ekledi. "Bir keresinde en sevdiği filmin bu olduğunu söylemişti, eminim."

Şaşırmadan edemedim. Hatırladığım kadarıyla Yağmur'un bahsettiği film, içinde romantizm ve komedi un-

surları barındıran bir gençlik filmiydi. Çok severek izlemiştim ama nedense Ömer'den biraz daha ağır konulu bir film seçmesini beklerdim.

Dudaklarıma tatlı bir gülümseme yerleştirirken, “Ne dersin,” dedim. “Ömer için bir şeyler yapalım mı?”

Yağmur'un duruşu değişti, gözleri kısıldı. Sözlerim sadece onun değil, Bahadır'ın da dikkatini çekmişti. Küçük kardeşim telefonu kurcalamayı bırakıp meraklı bakışlarını doğrudan gözlerime dikti.

“Ne var aklında?”

Soru Yağmur'dan değil, Bahadır'dan gelmişti. Heyecanla gülümsedim ve planımı anlatmaya başladım.

Ücretsiz açık hava sinemasının olduğu çimenlik alan, yıldızların ışıl ışıl süslediği lacivert gökyüzünün tam altındaydı. Rüzgâr saçlarımızı savuracak kadar güçlü, bizi üşütemeyecek kadar çelimsizdi. İnsanlar arkadaşlarıyla, sevgilileriyle ya da aileleriyle gelmiş; çimenlere serdikleri örtülere kurulmuşlardı.

Ömer rahat etsin diye gelirken yanımıza bir büyük minder, bir de katlanabilir sandalye getirmiştik. Daha çok zorlanacağını bilmesine rağmen mindere, bizim yanımıza oturmayı tercih etmişti.

Sonunda yere kurulmayı başardığımızda, “Nedir bu ısrarınız, anlamadım ki,” diye söylendi. Yaklaşık iki gün önce kardeşlerime anlattığım plandan habersizdi. “Sırf o saçma dram filmlerinden birini izlemek için bu kadar yol geldiğimize inanamıyorum.”

Ne kadar yorgun olduğuna, yüzünde haddinden fazla netlik kazanan elmacık kemiklerine aldırmamaya çalışı-

surları barındıran bir gençlik filmiydi. Çok severek izlemiştim ama nedense Ömer'den biraz daha ağır konulu bir film seçmesini beklerdim.

Dudaklarıma tatlı bir gülümseme yerleştirirken, “Ne dersin, dedim. “Ömer için bir şeyler yapalım mı?”

Yağmur'un duruşu değişti, gözleri kısıldı. Sözlerim sadece onun değil, Bahadır'ın da dikkatini çekmişti. Küçük kardeşim telefonu kurcalamayı bırakıp meraklı bakışlarını doğrudan gözlerime dikti.

“Ne var aklında?”

Soru Yağmur'dan değil, Bahadır'dan gelmişti. Heyecanla gülümsedim ve planımı anlatmaya başladım.

Ücretsiz açık hava sinemasının olduğu çimenlik alan, yıldızların ışıl ışıl süslediği lacivert gökyüzünün tam altındaydı. Rüzgâr saçlarımızı savuracak kadar güçlü, bizi üşütemeyecek kadar çelimsizdi. İnsanlar arkadaşlarıyla, sevgilileriyle ya da aileleriyle gelmiş; çimenlere serdikleri örtülere kurulmuşlardı.

Ömer rahat etsin diye gelirken yanımıza bir büyük minder, bir de katlanabilir sandalye getirmiştik. Daha çok zorlanacağını bilmesine rağmen mindere, bizim yanımıza oturmayı tercih etmişti.

Sonunda yere kurulmayı başardığımızda, “Nedir bu ısrarınız, anlamadım ki,” diye söylendi. Yaklaşık iki gün önce kardeşlerime anlattığım plandan habersizdi. “Sırf o saçma dram filmlerinden birini izlemek için bu kadar yol geldiğimize inanamıyorum.”

Ne kadar yorgun olduğuna, yüzünde haddinden fazla netlik kazanan elmacık kemiklerine aldırmamaya çalış-

rak gülümsedim. “Bu kadar şikâyetçi olmak zorunda mısın? Sadece bir film. Beğenmezsen gideriz, söz.”

Küçük bir çocuk gibi somurtmaktan vazgeçmedi. “Bunun yerine sizinle sohbet edebilirdim!”

“Baba,” dedi Yağmur. Yüzünde gülücükler saçıldı. Uzun bir sürenin ardından ilk kez biraz olsun rahatlamış görüyordum onu. Kız kardeşimin yüzündeki mutluluğun bulaşıcı olmaması imkânsızdı. “Bahadır’dan farkın yok.”

Küçük kardeşim başını bize çevirdi, düşünceli bir edayla kaşlarını kaldırırken alnının kırışmasına sebep oldu. “Bunu iyi anlamda mı söyledin yoksa kötü anlamda mı?”

Küçük kardeşim o kadar masumdu ki gülümsemeden edemedim. “Kesinlikle iyi anlamda.”

Yağmur’un yerine verdiğim cevap Bahadır’ı tatmin etmiş gibi durmuyordu ama sessiz kalmayı tercih etti.

Yeşil alanda birbiriyle sohbet eden insanlar, büyük beyaz ekranda hareketlenme olunca sessizliğe gömüldü. Herkes tüm dikkatini ekrana vermiş, çıkacak filmi sabırsızlıkla bekliyordu ama ben ve kardeşlerim doğrudan Ömer’e bakıyorduk.

Kulaklarımız hareketli bir şarkının ritmiyle dolarken göz ucuyla ekranda beliren şehri ve üstünde yazan yeşil yazıyı gördüm: *10 Things I Hate About You*.

Alanda şaşkınlıktan kaynaklanan birkaç ses yükselirken Ömer’in dudakları hafifçe aralandı. İrileşmiş gözlerinden hissettiği hayret rahatlıkla okunuyordu. Sonunda gözlerini kırıştırdı ve bize baktı. “Bir dram filmi izlemeyecek miydik?”

Atlas’a kaçamak bir bakış attım. Normalde bugün izlenecek filmin türü bile bu filmle benzer değildi ama sevgili erkek kardeşim görevlilere kelimenin tam anlamıyla yal-

vardığı ve bir miktar da rüşvet teklif ettiği için şu an bu filmi izleyebiliyorduk.

Bahadır neşeyle gülümserken işaret parmağıyla beni gösterdi. “Eylül ablamın fikriydi, baba!”

Ömer bakışlarını bana çevirdiğinde dudaklarında minik, anlamlı bir tebessüm peyda olmuştu. Bana bakışı o kadar derindi ki böylesine küçük bir jestin onu bu kadar etkilemesine şaşırdım.

Bana böyle minnettar bakması hoşuma gitse de garip bir şekilde kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu. Onun için bir şeyler yaptığımı düşünmesi beni mutlu ediyordu ama bana bir şeyleri borçlu olduğunu hissetmesini istemiyordum. Görevliler teknik bir arızadan dolayı başka bir film izlemek zorunda kaldığımızı izleyicilere açıklarken Ömer’e utangaç bir tavırla gülümseyip filmi izlemeye başladım. Neyse ki hepimiz filme odaklanmıştık da bu konuyu rafa kaldırdık.

Filmin bitmesine yakın, yanımda oturan Ömer, “Bu filmi sevme sebeplerimden biri ne, biliyor musun?” diye fısıldadı. Ne kadar yorgun olduğu her hâlden anlaşılmasına rağmen gözleri ışıltılıydı.

Başımı çok küçük bir açıyla çevirerek gözlerine baktım. “Ne?”

“Kat, kelimenin tam anlamıyla sana benziyor.” Bahsettiği kişi, bayılarak izlediğimiz filmin esas kızıydı.

Kaşlarını hafifçe çatarak, “Kız sarışın, kahverengi gözleri sahip. Vücudu da benimkine oranla daha az kaslı. Tam olarak neyi benzettin?”

Babamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Dış görüştüğünden değil, dedi. “Davranışlarından bahsediyordun.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. “Bir dolu insanın önünde tişörtümü çıkarmadım ben.”

Babam anlamıyor olmama hayret eder gibi gözlerini devirdi ve sabır dilenircesine bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Kastettiğim o da değil,” diye kendini anlatmaya koyuldu. “Kat oldukça inatçı, başka insanların ne düşündüğünü umursamayan, zaman zaman katlanılmaz bir kız.”

İğneleyici bir sesle konuşmadan edemedim. “Beni şımartıyorsun.

“Ama tüm bunların yanında hiçbir kalıba sığmayan, sevdiklerine değer veren, hayatını istediği gibi özgürce yaşayan biri. Soğuk görüntüsünün altında sevdiklerine karşı her zaman uysal. Kimseye kendini ezdirmeyecek kadar sert bir karakter ama düşmanına bile merhamet gösterecek kadar yumuşacık bir kalbe sahip.”

Gözlerimden dökülmek için ısrarcı olan yaşları susturmaya çalışarak gözlerimi kırpiştırdım. Bir yandan da tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. “Senin için böyle biri miyim?”

Gülümsedi. “Daha fazlasısın.”

Babama yaptığımız küçük sürprizin üzerinden sekiz gün geçmişti. Bana baktığında gördüğü şeyin büyüklüğü ve bunu benimle paylaşması kalbimi ısıtmış, oradaki buzları eritmişti. İçimden bir ses ona karşı temkinli olmayı bırakmamam konusunda beni uyarsa da o sesin artık o kadar da kuvvetli olmadığını hissediyordum. Üstelik her geçen saniye biraz daha kısılıyordu.

Babam da bendeki değişimi fark etmiş, bakışlarındaki mesafenin günden güne yok olduğunu görmüştü. Bu du-

rumun onu ne kadar mutlu ettiğini gizleme gereği duymuyor, benimle zaman geçirmek için fırsat kolluyordu. Enerjisi yettiğince geziyor, sohbet ediyor, yemek yiyorduk. Bazen baş başa çıkıyorduk, böyle zamanlarda Atlas yerine ona ben yardımcı oluyordum. Bazense kardeşlerim de bize eşlik ediyordu. Her şey mükemmeldi, her şey.

Sonrasında babam tekerlekli sandalye kullanmaya başladı.

Bu zamanların geleceğini hepimiz biliyorduk, tıpkı daha kötüsünün geleceğini bildiğimiz gibi. Ama yaşamak çok başkaydı. Her şey yolunda giderken, birkaç gün için bile olsa gerçeklerden sıyrılmayı başarmışken hakikat yüzümüze bir tokat gibi çarpmıştı.

Ömer'in sağlık durumunun kötüye gitmesi hepimizde deprem etkisi yaratmıştı. Artık vaktimin çoğunu babama ayırıyor, arkadaşlarımla ve Sarp'la görüşmeyi ihmal ediyordum. Bu durumdan mutsuz olduklarını, beni özlediklerini biliyordum ama ses çıkarmıyor, benim için en iyisini istiyorlardı.

Yine babamın evinde tüm günümü geçirdiğim bir gün, akşam yemeği yerken Ömer aniden, "Erkek arkadaşınla tanışma fırsatı hiç bulamadım," dedi. Üstüne bol gelen bir eşofman ve siyah bir tişört giymişti. Tekerlekli sandalyesinde oturuyor, iştahı izin verdikçe yiyordu. Normal bir insana göre az yemesi canımı sıksa da bu üzücü duruma alışmaya başlamıştım.

Yağmur, "O kadar çoklar ki," dedi. "Hangisiyle tanıştım?" Herkesin kaşlarını kaldırıp ona baktığını fark edince gevşekçe sunduğu gülümseme birkaç saniye içinde soldu. "Sadece şaka yaptım," derken yüzünün hâli o kadar komikti ki kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırman gerekti.

Biraz Yağmur'u kurtarmak için, biraz da bu fikir çok

hoşuma gittiği için Ömer'e dönüp. "İstersen bir akşam onu vemeğe çağırayım," dedim.

Ömer gülümseyip başını olumlu anlamda sallarken dikdörtgen masanın öteki ucunda duran Ayperi, elindeki su bardağını sertçe masaya koydu. Çıkardığı gürültü ve bardağın yarısından fazlasının etrafa saçılışı dikkatleri üzerine çekerken o, hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti. Ateş saçan bakışlarını makarnasından ayırmıyor, hızlı hızlı yemeye devam ediyordu.

Kocasının kendisine ihanet ederek var ettiği çocuğunun aniden hayatına girmesi, üstelik eşinin ve kendi çocuklarının onu zamanla çok sevmesi her kadının katlanacağı bir şey değildir. Bu yüzden Ömer'in karısı olarak bu masada oturmanın onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Bana bakmak, kocasının ihanetine bakmak gibiydi. Kocasını affetmek adına uydurduğu tüm bahanelerin yok oluşuydu.

Ancak şöyle bir bakarsak, bu hikâyede benim suçum neydi? Neden benim de onun gibi bir kurban olduğumu göremiyordu? Bu sorular eskiden beni çok öfkelendirirdi. İnsanlar tarafından sayılmamak, anlaşılmamak kontrolden çıkacak kadar hiddetlenmeme neden olabilirdi. Ancak ölümün yanı başımda, bizzat babamın bedeninde nefes aldığını görmek zamanla beni daha uysal biri yapmıştı. Ölümün aniden çıkagelip tüm planlarımızı yok edebileceği bir dünyada neden nefret duyacaktım ki? Hayatım bu gibi olumsuz duygularla kendimi yemem için fazla zora değil miydi? Kötü duyguların beni ele geçirmesine izin vermek yerine bana zarar veren insanları hayatımdan çıkarıp yoluma bakmam gerekmez miydi?

İtmen sol tarafımda duran sürahiyi alıp Ayperi'nin önüne bozalmış bardağını doldurduğumda o da en az dikkatimi kadar yaşımış görünüyordu. Bunun basit bir hare-

ket olmadığını bildiğini anladım. Zeytin dalı uzattığımı o da görüyordu. Bakışlarında bir anlık kararsızlık gördüm. Sanki zihninin içinde öfkesi ve merhametini bir teraziye koymuş, hangisinin daha ağır bastığına karar vermeye çalışıyordu.

Kafasında kurduğu mahkemenin nasıl sonuçlandığını paylaşma gereği görmeden başını tekrar tabağına çevirdi ve yemeğine devam etti. Ancak bu sefer daha sakindi.

Akşam yemeğinden sonra evime dönmek istediğimi söyledim fakat Bahadır o kadar ısrar etti ki onu kırmak içimden gelmedi. Babam ve Ayperi erkenden uyumaya çekildikten sonra gece geç saatlere kadar kart oyunu oynadık. Atlas, Bahadır'ın kazanmasına iki el izin verince küçük kardeşim ağabeyinin ne kadar beceriksiz olduğuyula ilgili birkaç söylemde bulundu. O saatten sonra Atlas için asıl zafer oyunu kazanmak değil, Bahadır'ı ekarte etmektir.

Oyunumuz bittikten ve bir animasyon filmi izledikten sonra biz de uyumaya çekildik. Normalde salonda ya da misafir odasında yatardım ancak çarşaf lar yeni yıkandığı ve şu an sırlıklam olduğu için Yağmur'la yatağını paylaşmak zorunda kaldım.

“Sence,” dedim kız kardeşimin rahat yatağına kurulmuşken. İçerisi, dışarıdan zar zor süzülen ışık dışında kapkaranlıktı ancak bu ışıkta bile Yağmur'un sarıya çalan saçları kusursuz görünüyordu. “Annen sırf kalmamam için tüm çarşaf ları yıkatmış olabilir mi?”

Yağmur sorumu düşünmeye ihtiyaç duymadı. “Saçmalama, Eylül, dedi. “Elbette bunun için yıkatmış.” Kıkırdamadan edemedim ancak Yağmur benim aksime, durumu ciddiye alıyor gibiydi. “Kötü bir kadın değil, biliyordun.”

“Evet,” dedim. “Ancak bana kötü davranıyor.”

Buna verecek bir cevabı yoktu. “Haklısın,” dedi. “Zamanında onun gibi davrandığım için hislerini anlıyorum ancak onu savunamıyorum. Umarım, bir gün davranışlarının ne kadar yersiz olduğunu fark eder.”

Gülümsedim. “Tıpkı senin gibi.”

Yanakları belli belirsiz pembeleşirken cevap verdi: “Tıpkı benim gibi.”

Yaklaşık yarım saat sonra, Yağmur yatağın dörtte üçüne yayılmışken o kadar bunaldım ki kalkıp mutfağa gittim ve kendime bir bardak soğuk su koyarken biraz telefonumla ilgilendim. Çok uykum vardı ancak Yağmur’un bacağı ya da kolu üstümdeyken rahatça uykuya dalmam imkânsızdı.

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturdum ve bir yandan su içerken diğer yandan sosyal medya hesaplarımda dolaşmaya başladım. İzlediğim videoya o kadar odaklanmışım ki içeri birinin girdiğini ancak, “Merhaba,” diye bir ses işitince fark ettim.

İstemedenden irkilerek gelen kişinin kim olduğuna baktığımda Ayperi’yle göz göze geldim. Buzdolabını açıp ne yiyeceğini incelerken bir yandan da kum sarısı saçlarını dağınık bir topuzla toparlıyordu. İncelemeyi ve saçını toplamayı bitirdiğinde iki kâse puding ve iki adet tatlı kaşığı alıp karşıma oturdu. Kâseyi ve kaşığı önüme koyarken beni de düşünerek hareket etmesinden nasıl bir anlam çıkaracağımdan emin olamadım.

Sessizlikle geçen koca bir dakikanın ardından, “Senden nefret ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu. Kahverengi gözleri yorgun görünüyordu ancak bu yorgunluğunun dinlenmekle alakası olmadığından emindim.

“Etmiyor musun?”

Başını hüznle iki yana salladı. Konuşmadan önce mutfak penceresinden dışarıyı izledi. Sözcükleri kafasın-

da tarttığını görebiliyordum. “Senden değil,” dedi. “Sana baktığımda gördüğüm şeyden nefret ediyorum.” İkisi arasındaki farkı sormak istedim ama ses tonu o kadar samimi, bakışları o kadar derindi ki lafını bölmemenin en iyisi olduğuna karar verdim. “Eylül,” dedi. “Annenin seni çekiştirerek kapımıza getirdiği günü, Ömer’e nasıl umut ve mutlulukla baktığını hatırlıyorum. Bugün bile o kızın orada bir yerde olduğunu biliyorum ve sadece o kız için bile senden nefret edemem. Söz hakkın olmayan bir konuda seni yargıladığımın da farkındayım, bunun yanlış olduğunun da. Öfkemi Ömer’e değil, sana kusarak hata yaptığımın da farkındayım ama...”

Sözcüklerinin devamını getiremeyince, “Ama,” diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

“Seni kabul etmek, çok sevgili eşimin yediği haltları kabul etmek anlamına geliyor,” dedi. Böyle düşündüğünü sezmiştim ama bunu onun dudaklarından açıkça işitmek şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. “Yalnızca bundan kaçıyorum, yüzleşmekten. Çünkü Ömer’le şu an yüzleşmem.”

“Neden?”

Bana uzaylıları yediğimi söylemişim gibi baktı. “Nedenini biliyorsun.”

“Çünkü o ölüyor.” Bu cümleyi söylerken sesimin titrememesi için deli gibi uğraşmam gerekmişti. Ayperi başını yavaşça salladı. “Ama o öldükten sonra içindeki zehri akıtmak için bir daha asla fırsat bulamayacaksın, farkında mısın?”

“Evet ama ne yapabilirim?”

Derin bir nefes aldım. Konuşmadan önce sözcükleri tartma sırası bana geçmişti. “Ona açık ol,” derken içinde bulunduğum durumun garipliğine hayret ettim. Beni yıl-

lardır görmeyen babamın, bu zamana kadar bana pek hoş davranmayan eşine ilişki tavsiyesi veriyordum. “Onun iyiliğini düşündüğün kadar kendi hislerini de umursa. Belki onun istediği de budur, senin gerçek duygularını öğrenmek. Seni ne kadar kırdığını bilmek. İzin ver, telafi etsin. İzin ver; ayaklarına kapansın, af dilesin. Kırgınlığını hiçbir şey toparlayamaz. Hepimiz biliyoruz ki ihanetin geri dönüşü olmaz ama madem onu affetmeye karar verdin; izin ver, o da payına düşeni yapsın.”

Ayperî'nin kafası karışmış görünüyordu ancak sözlerimden rahatsız olduğunu belli eden herhangi bir mimik yapmayınca konuşmayı sürdürdüm: “Hepimiz bir gün ölümü kucaklayacağız, istesek de istemesek de. İşte, o zaman tüm keşkelerimiz her zamankinden anlamlı olacak. O gün geldiğinde babamla konuşmamanın verdiği pişmanlıktan sıyrılabilir misin?”

Ayperî derin bir nefes aldı. “Peki ya bu konuşmanın sonunda pişman olursam?” dedi.

Biraz düşündüm. “Bir şeyi yaptığın için pişman olabilirsin,” dedim. “Ancak her zaman bir geri dönüş yolu vardır. Fakat hiçbir şey yapmadığın için pişman olmak bambaşkadır.”

Ayperî'nin gözleri dolu dolu oldu. Ben de ondan farksız değildim. Ağlamamak için kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım, birkaç damla kaçak yaşın gözlerimden firar etmesini engelleyememiştim. “Burada oturup çocuğum yaşındaki kızdan akıl aldığımı inanamıyorum,” derken içten bir gülümseme sundu.

Omuz silktim. “Aşk hayatında benim de birkaç başarısızlığım oldu,” dedim. “Sanırım oradan geliyor bu bilgim.”

Kaçlarını ilgiyle kaldırdı. “Anlatmak ister misin?” O an hangisine daha çok yaşıracağıma karar vermedim. Ken-

dimle ilgili bir şeyler paylaşacak kadar onu yakın görme mi yoksa problemlerimle ilgilenmesine mi hayret etmeliydim?

Derin bir nefes aldım. “Bir arkadaşım vardı,” dedim Yiğit’in ela gözlerini ve içten gülümsemesini zihnimde canlandırarak. “Her şeyimi onunla paylaşacak kadar yakındım. Hani bazı insanlar vardır, hata yaptığında ne kadar zavallı olduğunu yüzüne vurmak yerine elini tutarlar. Gerekirse seninle hataya çekilirler ama asla seni yargılamazlar. İşte, o da öyle bir dosttu.”

“Sonra ne oldu?”

Dudaklarımı birbirine bastırırken buruk bir gülümseme sundum. “Bana âşık oldu.”

Ayperı derin bir nefes aldı. “Ve sen, hislerine karşılık vermedin.”

“Onu çok sevdim,” dedim. “Onu o kadar sevdim ki kalbime bakabilse ve benim için ne kadar değerli olduğunu fark etse mutluluktan ölürdü.” Yüzümün düşmesini engellemeye çalıştım ama başarısız oldum. “Onu gerçekten sevdim, sevginin en saf hâliyle. Onun beni sevdiği şekilde sevedim sadece. O benim için çok değerli bir dosttu ve daha öteye gidemedi.”

“Peki, neden olmadınız?” dedi. “Yani anlıyorum, onu dost olarak görmüşsün ama ona o kadar değer vermişsin ki hence ilişkinize bir şans tanısaydın ona âşık olman kaçınılmaz olurmuş.”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Sanmıyorum,” dedim. “Ona aşktan daha samimi bir sevgi beslemiştim ama daha fazlasını veremezdim.”

Bu konuda bana katılmıyor gibiydi. “Çok az insan bir başkasına böyle bağlanır. Böyle bir bağ ile bir insan-

la ömür paylaşabilirsin. Bu, tutku gibi anlık duygulardan daha kıymetlidir.”

Onu ikna edemeyeceğimi anlayınca, “Belki de haklısın,” diyerek konuyu kapattım. “Yiğit’le, yani sana bahsettiğim arkadaşımın tanıştığım dönem, Sarp’la tanışmamış olsaydım ve ona kapılmak yerine Yiğit’e bir şans verseydim hangimizin haklı olduğunu görmüş olurduk ama sanırım bunun için artık pek bir şansımız yok.”

Dudaklarını hafifçe araladı. “Çok zor bir seçim olmalı. Peki, seni Sarp’a iten neydi?”

Derin bir nefes daha aldım. “Yiğit benim için çok kıymetliydi. Bana istediğim her şeyi veriyordu; dinginlik, güven, huzur... Ama içten içe, yüreğimin derinliklerinde bundan fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Asi biriyim ben. Ele avuca sığmam, hırçınım. Yiğit kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ama benim cayır cayır yanmaya ihtiyacım vardı. O ateş de Sarp’ın ta kendisiydi.”

Ayperi gülümsedi. “Yüreğinde zaten ateşle doğan biri, neden ateşe koşar ki?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğim gayet açık. Sarp’a kapılıp gitmişsin ancak onda, sende olan şeylerden fazlası yok. Birinin seni tamamlayabilmesi için bazı noktalarda birbirinizi dengelemeniz, farklı olmanız gerekir. Birbirine uyan hiçbir yapboz parçası tamamen aynı değildir.”

“Bence yaşadıklarımızı bilmediğin için böyle konuşuyorsun.

“Sabahtan beri Yiğit’e olan derin sevginden bahsedersen sensin, dediğinde irkildim. “Bak, siz gençlerin anlamadığı bir konu var. Aşk, istesen de istemesen de bir gün biter. Neden, biliyor musun? Çünkü insan fırtınadan yorulur ve

vaşı ilerledikçe sakinlik, dinginlik arar. İkinizin de içinde gök gürlüyorken sakin limana nasıl ulaşmayı planlıyorsun?”

Gülümsedim. “Haklı olabilirsin,” dedim. “Ama aşk böyle bir şey değil midir zaten?” Derin bir nefes aldım. “Sakin sularda yüzmesi kolaydır,” dedim. “Mühim olan fırtınada ne kadar dayandığın.”

Ayperı gülümsedi. “Haklısın,” dedi. “Ama kasırganın kendisi olsan bile, fırtınayla sonsuza dek baş edemezsin.”

Düşüncelerini etkileyemeyeceğimi anlayınca çareyi gülümsemekte ve konuyu değiştirmekte buldum. Ayperi ile sohbet ederek saatleri devirmek benim için de şaşırtıcıydı ancak yaptığımız tam olarak buydu. O kadar çok konudan bahsettik, kendimizi konuşmaya o kadar çok kaptırdık ki sabah ezanı okunmaya başlayınca kısa bir şok geçirmekten kendimizi alamadık.

Ona annemi anlattım, ne kadar üzgün olduğunu. Onun da kalbinin kırık olduğunu. Anneme hâlâ öfkeli olduğunu görüyordum ancak nefret etmiyordu artık. Belki istese de istemese de asıl yüklenmesi gereken kişinin yataklarında uyuyan adam olduğunu anlamıştı, belki de hâlâ ona kızgındı. İki koşulda da emin olduğum bir gerçek vardı ki Ayperi, bana yansıttığından daha iyi bir kadındı.

14. BÖLÜM
İYİLEŞMEK

KAKTUS TEA

Cansu Atik

Efe'nin evinde, balkonlarındaki masanın iki ucuna oturmuş; kolamızı içerken bir yandan da tavra oynuyorduk. Saat gece yarısına geliyordu ancak ikimizin de uykusu yoktu. İkimiz de o kadar hırslanmıştık ki sanki sevgili değil de düşmandık.

Saniyeler önce attığım iki zar da üstünde altı nokta belircek şekilde durunca sevinçle ellerimi yukarı kaldırdım. Efe'nin öfkeyle alınına vurmasına neden olacak bu zarlar, altıncı sıradaki pullardan tam dört tane almam anlamına geliyordu. Bu da beni pullarımı tamamen toplamaya, yani kazanmaya oldukça yaklaşıyordu.

“Şu zarları tutmadan at, diyorum,” diye sitem etti Efe. “Her seferinde hileye başvuruyorsun.”

“Ne zaman kaybetsen...” diye aynı hiddetle karşılık verdim. “Hile yaptığımı söyleyerek cazgırlık ediyorsun ama kabul et, seni gayet hakkımla yeniyorum.”

Efe aşağılar gibi, “Kim?” dedi. “Sen mi beni hakkınla yeniyorsun? Ciddi bir şekilde oynamaya başlasam ağlamaktan gözlerin kan çanağına döner.”

İkimiz de yalan söylediğinin, beyhude bir çaba içinde gururunu kurtarmaya çalıştığının farkındaydık. Bu yüzden sinirini bozmak için omuzlarımı oynatarak dans etmekle yetindim. Efe de o sırada şans getirmesi için zarları tuttuğu avucunu öpüp tavlaya bıraktı. Zarlar beş ve dört gelecek şekilde konumlanınca dansımdan da sinir bozucu bir kahkaha koyuverdim. Evet, aslında oldukça yüksek

sayılardı ancak beş ve dördüncü sırada Efe'nin zaten hiç pulu yoktu. Bu yüzden pul toplamak yerine var olan pullarını hareket etmekle yetindi.

Zarı tekrar aldığımda, "Biliyorsun," dedim. "Her zaman pes edebilirsin. En azından onurlu bir mağlubiyet olur."

"Bak, Cansu," derken bir elini dizine koydu. Türk dizilerinde gördüğümüz kabadayılar gibi bedenini eğdi. Duruşu o kadar yapay duruyordu ve sevgilime uymuyordu ki gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. "Çok konuşan kadından hoşlanmam."

Ellerimi uysalca karnımda birleştirdim. "Erim ne derse o."

Efe duruşunu anında değiştirdi, gözleri parıladı ve dudaklarında çocuksu bir gülümseme peyda oldu. Rolden bu kadar hızlı çıkması şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmamı sağlarken erkek arkadaşım, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Yanımdaki kâsedan bir fındık alıp Efe'ye fırlattım. "Hayır, aptal!"

"Nasıl yani?" dedi Efe sahte bir şokla. "Evlendiğimizde ayaklarımı yıkamayacak mısın yani?"

Ağzım şok içinde aralandı. "İğrenç!"

"Haftanın belli günleri ben senin ayaklarını yıkarım, bazı günleri de sen. Nasıl fikir? Mesela haftanın dokuz günü ayaklarımı sen yıkarsın-"

"Eğer bu muhabbete daha fazla devam edeceksen şuracıta kusacağım."

Efe kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attıktan sonra rolünü hatırlayıp uzulmüş gibi dudaklarını büzdü. Tam o an zar atma sırasının bende olduğunu hatırladım. Son dört pulum kalmıştı ve hepsi ilk sıradaydı. Eğer çift atarsam tüm pulları toplayacak ve oyunu kazanacaktım.

Zarları iki avucumda sallarken gözlerimi kapattım ve yüksek sesle mırıldandım: “Çekim yasası... İyi düşün, iyi olsun...”

Zarları aniden bıraktım. İlk zar çok fazla dönmeden tepesinde bir kalacak şekilde durdu ancak ikinci zar birbirini kovalayan uzun saniyeler boyunca dönmeye devam etti. Döndü, döndü, döndü ve en sonunda...

Mahalledeki diğer insanları düşünmeden ellerimi yumruk yaparak yukarı kaldırdım ve kocaman bir sırıtiş-la, “İşte bu be,” diye çığlık attım. Efe’ye şok içinde zarlara bakıyordu.

“Bu saatten sonra,” derken pulları tekrar dizmeye başladı. “Ne kadar doğal taş, büyü ve bunun gibi saçmalıklar varsa hepsini ezberleyeceğim,” dedi. “Bilime inanan bir beynim oldu da ne faydasını gördüm?”

Öne eğildiğimde Efe ne yapacağımı anladı ve sıkmam için yanağını uysal bir şekilde uzattı. Pulları tekrar dizerken, “Annenler ne zaman geliyor?” diye sordum.

Efe, “Tatilleri üç gece daha sürecek,” diye cevap verdi. “Dördüncü günün sabahı burada olacaklar işte.” Efe’nin son derece rahatsız olacağını bilerek yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Ne söyleyeceğimi anında anlamış olmalıydı ki işaret parmağını uyarıcı bakışlar eşliğinde suratıma doğrulttu. “Sakin, Cansu. Aklından geçenlerin tek kelimesini bile duymak istemiyorum.”

“Tatilde masum masum uyuduklarını düşünmüyorum,” dedim. “Döndüklerinde sana bir kardeş-” Efe kulaklarını tıkayınca sözümü kesen gülücükleri engelleyemedim.

“Neden bu konuda bu kadar katınsın?” dedim ellerini kucuklarında. “Küçük bir kardeş fena olmaz bence.”

Efe’ye annemle babamı tekrar ebeveyn olmak isterlerse tecrübeni koşulsuz şartsız severim,” dedi ciddiyetle. “Ama

bu kadar yaş farkı olacak bir kardeş istemiyorum. İnsan, kardeşikle bir şeyler paylaşmak ister. Oysa o benim çocuğum gibi bir şey olacak. Onun yerine biraz daha bekleyip baba olmayı tercih ederim, teşekkürler.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bence birazdan daha fazla beklemen gerekecek.”

“Neden ki?” derken o kadar rahat görünüyordu ki şaşırarak ona baktım. Ciddi olduğu ihtimali üstünde bir an için bile durmamıştım ama ona baktığımda sözcüklerinin şakayla alakası olmadığını anladım.

“Yani, diye söze girdim. “Daha çok küçüğüz.”

“Öyle, dedi. “Zaten ben de bu yaşında baba olmak istemem ama ilerleyen zamanlarda, kendi işime sahip olduğumda ve bir aileyi geçindirebilecek güce eriştiğimde neden olmasın? Ayrıca bence bize anne-baba olmak çok yakışır. Canımız sıkıldıkça çocuğumuzla güreşiriz.”

Efe bu zamana kadar bana geçici bir heves olduğumu hiç hissettirmemişti. Aynı şekilde ben de ona bu duyguyu asla tattırmamıştım ama şu an benimle bir gelecek kurmayı hatta çocuk bile yapmayı düşlediğini açıkça paylaşmadense beklemediğim bir şeydi ve ruhumu okşamıştı. Kalbimde sıcak bir tohumun filizlendiğini, orada tatlı bir mutluluğun kök saldıığını hissediyordum.

Bilmem derken taşları tavlaya dizgen ellerim yavaşladı. Bir gün kusursuza yakın ebeveynler olduğumuzu düşünürken neden olmasın?”

Öğretmenin tekrarlarlarken gözleri kısıldı. “Kusursuza

Biraz daha bekleyici olmamı istediği belliydi. “Zaman zaman düşünürüm de, ayon Anne babalarımızın gençliğinde yaşadığımızı bizim gençliğimizde yaşadıklarımızın alakası olmadığını gibi çocuğumuzun gençliği de bizimkinden farklı

olacak. Dolayısıyla onu anlamamız zorlaşacak. Bu zorlukla savaşıyor ve çocuğumuzu anlayabilecek olgunlukta olduğumuza inandığımızda çocuk yapma taraftarıyım.”

Efe kaşlarını ilgiyle kaldırdı ancak sözümü kesmedi. “Aynı zamanda,” diye devam ettim. “Çocuğumuza gerekli eğitimi verecek, onu sanata ve spora yöneltebilecek kadar maddi gücümüz olsun istiyorum. Elbette bazı şeyler içten gelir ama onu teşvik edebilmeliyiz. Ona doğruyu, yanlış öğretebilmeliyiz. Başka insanların yaşam alanına girmeye hakkı olmadığını bilmeli. Saygılı olmayı, insanları incitmemeyi öğrenmeli.”

Konuşmamın yarısında gözlerim dışarıdaki bir ağaca odaklanmıştı. Sözlerimi noktalandığımda bakışlarımı tekrar Efe’ye çevirdim ve onu, bana gülümserken buldum. Yanaklarım kızardı.

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç,” derken pulları dizmeye devam etti. “*Bana, sana âşık olmam için her gün yeni bir neden vermeyi nasıl başarıyorsun,* diye düşünüyordum. Yeni bir şey değil.”

Gülümsedim ve onun gibi pulları dizmeye devam ettim. “Aptal.”

Açelya Akpınar

İçinde bulunduğum arabanın camını aralayıp ılık Temmuz rüzgârının içeri girerek saçlarımı savurmasına izin verdim. Yanımdaki koltukta oturan Efken elindeki kum-pun ahiyetle yerken başımı dışarı çıkarmış, denizin tuzlu kokusunu içime çekiyordum. Gece çoktan İstanbul’a çök-mü. Evlerden süzülen ışıklar şehri süslemeye başlamıştı. İnsanlar caddelerde dost toplaşıp gülüşerek yürüyüşe çıkmıştı.

Efken ile yaz sıcağına tahammül edemediğimiz için ak-

şama doğru buluşmuş, kumpirlerimizi aldıktan sonra arabayı sahil kenarına çekmiştik. Aslında restorana oturup rahat rahat yemeğimizi yemeyi planlamıştık ama herhangi bir mekânda yer bulmak, koca okyanusta minik bir taş tanesi bulmak kadar mümkündü. Yine de şikâyetçi değildik çünkü önemli olan şeyin birlikte olmak olduğunun farkındaydık.

Arabamıza doğru hafif kilolu, kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellisinin başlarında görünen bir kadın yaklaşıncaya refleks olarak başımı arabanın içine çektim. “Güzeller güzelim,” dedi kadın arabamızın yanına gelince.

Efken duruşunu düzelterip, “Efendim,” deyince kıkırdadım. Siyah bir pantolon, ona çok yakışan fuşya rengi bol bir tişört giymişti. İyiden iyiye uzayan sarı saçları ince, lastik bir tokayla toplanmıştı.

Yanımdaki pencereden başını hafifçe uzatan kadın, Efken’in cevap vermesi karşısında afallayarak gözlerini kırıştırdı. Ardından dudaklarına samimi bir gülücük yerleştirdi. Bu tebessümü çok iyi biliyordum. Efken de babasından para aşırmadan önce ona aynen böyle bakıyordu.

Bakayım mı falına?” diye tatlı tatlı sordu kadın. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ama kadın ısrarcı olmayı bırakmadı. “Para almayacağım, merak etme.”

Abla,” diye atıldı Efken. “Senin karşında dolandırıcılık duayeni duruyor. Yer miyim bu numaraları?” Kadın tekrar ısrar edecek gibi oldu ama Efken ileri atılıp kadının elini tutmaya çalıştı. Ağırlığının büyük bir kısmını üstüme verince onu itmeye çalıştım ama erkek arkadaşım pek etkileniyor gibi değildi. “Gel, ben senin falına bakayım,” dedi. O sırada yanımıza gelen kadın korkarak geri çekilmeye çalıştı ancak erkek arkadaşım kadının eline daha sıkı asıldı. Çok değil, beş yüze bakarım.

Kadın sonunda elini kurtarıp hiçbir şey söylemeden teselli adımlarla uzaklaşırken Efken de tekrar yerine kuruldu.

Az önce yaşanan küçük kargaşanın neyin nesi olduğunu anlamaya çalışırken dayanamayıp bir kahkaha patlattım. Dönüp Efken'e baktığımda yeşil gözlerinin parıldadığını ve dudaklarında benimkine benzer bir gülümsemenin yer ettiğini gördüm.

“Senden öğreneceğim çok şey var,” diye itiraf ettim.

“Katılıyorum.”

Sohbetimiz sonlandıktan birkaç saniye sonra aklıma düşen bir anı dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Efken. Bakışlarından ne kadar meraklandığını görebiliyordum.

Kıvırcık saçlarımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Biliyor musun,” dedim. “Belçin bir keresinde Cansu’yu hiç istemediği bir yere götürmeye ikna etmiş. Üstelik bunu fal bakarak yapmış. Falcı kadını görünce aklıma geliverdi birden.” Efken şok içinde gözlerini aralarken kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “Haklısın, dedim hiçbir şey söylemese de. “Ben de aynı böyle olmuştum.”

“Aslında,” dedi. “Çok iyi fal baktığımı biliyor muydun?”

Onu yapay bir ciddiyetle süzerken, “Emin misin?” diye sordum. “Fal bakmak oldukça önemli bir iştir.”

“Ah, tatlım, derken elini önemsiz bir şeyi geçiştirir gibi havada savurdu. “Bu işin uzmanıyla konuşuyorsun. Elimi ver bakalım.”

Sol elimi uzatıp tutmasını, parmaklarını çizgilerin üstünden gezdirmesini izledim. Elimi böyle nazikçe okşamaları kalbimin ritmiyle oynarken çenemi kaldırdım ve sanki heyecandan bayılmak üzere değilmişim gibi yaptım.

Ben ve Efken’le sevgiliydik ve birçok sevgili gibi el ele tutuştuk ancak ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, her

seterinde dünya yok oluyor, saliseler içinde küllerinden yeniden doğuyor gibi hissediyordum. Böyle şeyler hissetme her seterinde anlam veremiyor; kendime, onu ne kadar tanıdığımı sorup duruyordum. Çok samimi olduğum bir aile dostumuz boşanma avukatıydı ve anlattıklarından yola çıkarak şunu söyleyebilirdim ki birçok insan yıllarca aynı vastığa baş koyduğu eşine bile böyle şeyler hissetmiyordu. Oysa ben daha yeni sevgilim olan bir adamın kalbimde depremler yaratmasını engelleyemiyordum.

Böyle şeyler hissetmek hoşuma gidiyordu ancak beni ürkütmüyor da değildi. İster istemez sınırları fazla aşıp aşmadığımı sorguluyordum. Onu yeterince tanıyıp tanımadığımı... Kalbimin anahtarını onun avuçlarına tamamen bırakmaya hazır olup olmadığımı...

İçimden bir ses o anahtarı çoktan Efken'e teslim ettiğimi söyleyince düşüncelerimden arındım ve içinde bulunduğumuz ana geri döndüm.

Her şeyden habersiz olan Efken gözlerini kısıp elimdeki çizgileri inceledikten sonra, "Hım," dedi.

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. "Ne görüyorsunuz, üstadım?"

"Sanırım," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Bu sahan çamaşır suyuyla temizlik yapmışsın."

Elimi çekip pazısına bir tane vurduğumda ciddiyetini kaybedip küçük, içimi ısıtan bir kahkaha attı. Hemen ardından oyuncuğundan hevesini alamamış çocuk gibi elimi tekrar uzandı. "Tamam, tamam," dedi. "Şimdi gerçekten tatlı olacak."

Orijinali pek manmamıştım ama yeniden elimi uzattım. Efken birkaç saniye elimdeki çizgileri inceledikten sonra sabredemeyip "Ne görüyorsun?" diye sordum.

Efken bilge bir ifade takınarak, "Eğitim hayatın biraz sıkıntıda sanırım" diye fikir yürüttü.

Gözlerimi kıstım. “İki dersten kıl payı kaldığımı biliyorsun zaten.”

“Ah, unutmuşum.”

“Hı hı.”

Efken gülümseyip fal bakmaya devam etti. “Geniş bir arkadaş çevren var anladığım kadarıyla.”

“Vay canına!”

“Ve son olarak,” derken başını kaldırdı ve insanı içine çekecek derinlikteki bakışlarını gözlerime sabitledi. “Hayatında, âşık olduğun biri var sanırım.”

Yanaklarım kızarıırken gülümsedim. “Bilmem,” dedim. “Olabilir.”

“Bence,” dedi Efken. “O çocuğu kaybetme.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “O kişi için tam olarak ne ifade ediyorum acaba?”

Efken tekrar elime dönerken, “Hım,” diye mırıldandı. “Bu kişi sana değer veriyor. Baksana, kader çizginin bir başka çizgiyle iç içe geçmesinden belli. Bu kişi kendini koruyabileceğini bilse de canını sıkan her şeye göğüs germek istiyor, senin için savaşmayı arzuluyor. Ah, bir de bu kadar kısa sürede aklını başından aldığı için endişeli çünkü daha önce kimse onu böyle etkileyememişti.”

Boğazım kupkuru olunca kendimi yutkunmaya zorladım. Bunlar, birkaç dakika önce düşündüğüm şeylerdi.

“Ayrıca,” diye devam etti Efken. “Elinden gelse öğrenci işlerindeki o kadını senin için döverdi ama kadının onu hırpalayabileceğinden endişeli olduğu için geri adım atmayı tercih ediyor.”

Başımı arkaya yaslayıp bir kahkaha attım. “Oldukça çürümüşüm.”

“Öyle deme.” diye kendini, yani *falımdaki adamı* savundu. “O kadın sadece diliyle onu komalık eder. Ne yap-sın yavrucak?”

“Pekâlâ,” derken bu sefer de ben onun elini tuttum. “Senin gibi bir ustayla elbette boy ölçüşemem ama şansımı denemek isterim.”

Efken gülümsedi. “Çaylakların yolunu açma taraftayım.”

Bakışlarımı elindeki çizgilere odakladım, parmaklarımı yavaşça elinin üstünde gezdirdim. O an ister istemez az önce hissettiklerimi Efken’in de hissedip hissetmediğini merak ettim. Bencilce olabilirdi ama dokunuşumun onu heyecanlandırmasını, ona ilgi duyduğum gibi onun da bana ilgi duymasını istiyordum.

Bir şey söylemem gerektiğini fark edince, “Dövüş sporlarıyla herhangi bir ilgin olabilir mi?” diye sordum.

Efken dayanamayıp bir kahkaha attı. “Yok artık!” dedi. “Ne alakası var?”

“Allah Allah, dedim. “Genelde falda yanılmam ama neyse.

Efken rolünü sürdürdü. “Arada bir aksaklıklar olabiliyor.”

Saniyeler sessizlik içinde geçerken tüm dikkatimi elindeki çizgilere verdim. Nihayetinde, “Sanırım bir şey görüyorum,” dedim.

“Nedir?”

“Hayatında bir kız var.

“Hayatında birçok kız var,” dedi gevşekçe. Adım kadar emindim ki tüm sırrımı almış biri için bile zıvanadan çıkmamak çok zor olurdu. Ancak sakinliğimi korudum.

Hani şu kıvrık saçlı — diye tanıttım

"O mu?" Gözlerini düşünceli bir ifadeyle kıstı. "Ah, seni hatırladım. İçlerinde en güzeli."

"Sana daha böyle konuşmaya devam edersen o güzeller güzeli kız katil olacak, benden söylemesi." Efken dudaklarını birbirine bastırıp görünmez fermuarını çektikten sonra bekleyişle bana baktı. "Neyse," diye sözlerimi sürdürdüm. "Sanırım bu kız seni beğeniyor."

"Hissettiği tek şey bu mu?" derken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Ancak bakışlara sızmış bir duyguyu örtmek için emeyi becerdim: Hayal kırıklığı. "Beni sadece beğeniyor mu?"

"Aslında," dedim. "Bu kızı biraz korkutuyorsun."

"Korkutmak mı?" Efken iyiden iyiye şaşırılmış görünüyordu.

"Evet," dedim. "Korkutmak. Onu korkutuyorsun çünkü hissettiklerini az önce senin dudaklarından duymak, senin de aynı şeyleri hissettiğini öğrenmek onu dehşete düşürdü ama bencilce bir mutluluk duyduğunu reddedemez." Dudaklarımda yeşermek isteyen minik bir tebessümüne izin verdim. "Tebrikler, Efken Tuna. Nasıl yaptığını o da bilmiyor ama onu etkilemeyi başardığın kesin. Onun için sonbaharda çiçek açtırabilecek sayılı insanlardansın. Seni düşünmeden uyuduğu tek bir gece yok. Bir gün hayatından çıkabilirsin, bunun bilincinde ama yine de gözlerine baktığında midesinde uçuşan kelebekleri yok edemiyor. İşin enteresan tarafı, o kelebekleri yok etmek istediğini söylese de bunun doğruluk payından o kadar da emin değil. Çünkü seni ayrı, ona hissettirdiğin bu renk patlamalarını ayrı seviyor. Ve böyle devam edersen sana çok yakında âşık olacak."

Sözlerim tükendiğinde Efken gözlerini kırpmadan, yeni bir tür keşfetmiş bir bilim insanı gibi bakıyordu bana. Gerilerek kendimi geri çektim. Midem heyecanla kasılırken

duygularımı bu kadar açtığım için pişman olup olmamam gerektiğini kafamda tartmaya başlamıştım. Evet, Efken'e duygularımı daha önce elbette açmıştım ama hiçbiri bu kadar içten olmamıştı.

Hata yaptığımdan emin olmak üzereyken, "Efken," dedim gerilerek. "Ben-"

"Açelya," diye sözümü kesti. Ne ara tuttuğunu bilmediğim elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarıma minik bir öpücük bıraktı. "Eğer ölmezsem, benden sıkılmazsan ya da bu ilişki bir şekilde bizi tüketmezse; şu anımı ve önümde uzayıp giden tüm yıllarımı sana armağan edebilir miyim?"

Bu, tüm itiraflardan daha samimi, tüm tekliflerden daha değerliydi.

Dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim. "Aldığım en güzel hediye.

Eylül Cesur

Neye daha çok gülsem karar veremiyordum, babamın Sarp'ı inceleyen bakışları eşliğinde ölüm sessizliğini korumasına mı yoksa Sarp'ın takım elbise giymesine mi?

Boğazına kadar çektiği kravatı, önünü iliklediği siyah ceket ve siyah pantolonuyla tam bir İstanbul beyefendisi gibi görünüyordu. Enteresan olan şeydi ki onun dışında hepimiz günlük kıyafetlerimizle sofraya oturmuştuk.

Sarp a babamın onunla tanışmak istediğini söylediğimde sanki ikinci bir ağızım ortaya çıkmış da onu parçalamak için yaklaşıyormuşum gibi bakmıştı bana. Ortalama 20 dakikada bir babamla ilgili sorular sormuş, hoşlanmadığını listesi çıkarılmış ve onları yapmamaya özen göstermek için ezberlemeyi bile planlamıştı. Neden bu kadar gergin olduğuna anlam veremesem de bu hassasi-

vevni müthiş derecede sevimli bulduğumu itiraf etmek
evindaydım.

Şimdiyse babamın evindeki geniş sofraya oturmuş, ak-
şam vemeği yiyorduk.

“Sarp, dedi Yağmur. Saçlarını dağınık bir topuz altın-
toplamaştı. Göz altında uykusuzluktan ya da çok ağla-
maktan halkalar oluşmuştu ancak şu an eğlendiğini gözle-
nindeki ışıltıdan görebiliyordum. “Çevrendeki dostlarına
talan şiddet uygular mısın? Malum, mesleğin bu.”

Sarp’in içtiği su boğazına takılırken Yağmur kıkırdadı.
Ayperi ve, Yağmur’u zapt etmesi için kaçamak bir bakış at-
tığımda mesajı alıp uyarıcı gözlerle boğazını temizledi. Ba-
bamın duruşu dikleşirken bakışlarını tabağından ayırmadı.

“Ne alakası var, Yağmur?” dedi Sarp’in hâline acıyan
Atlas. “Eylül de dövüşçü. Bizi dövüyor mu yani?”

Bir keresinde beni çok fena hırpalamıştı.”

Suratıma bir şeyler fırlattığın için olabilir mi acaba?”
dedi ve kendimi savundum.

Yağmur sözlerime aldırış etmeden Sarp’la uğraşmaya
başlamıyordu. “Yani sen şimdi Eylül’ü dövmezsin, yaptığın
işte sende birilerini dövme gibi bir istek uyandırmıyor, öyle
tr... Gözlerimi irileştirerek Yağmur’a baktığımda, “Ne
... anlam?” dedi. “Mesleki deformasyon diye bir şey var
... K... a... ”

Sarp Yağmur, dedi. Sesi o kadar nahif, o kadar efen-
... bir an yanımda oturan sevgilim mi yoksa onun
... Klonu mu diye sorgulamadan edemedim. “Ön-
do... uşçu olmak yoldan geçen herkese tekme tokat
... reggi yaratmıyor. Bu bilginin ne kadar yanlış oldu-
... demek isterim. Öte yandan, Eylül’ü dövüşürken
... bilmiyorum ama muazzam bir dövüşçüdür.
... larına gelsek beni haşat edebilir.”

“O nasıl olacak ki?” Konuşan bu sefer Bahadır’dı. “Yani Eylül ablam kız. Sen erkeksin, vücudun kocaman.”

Sarp’in dudaklarında tatlı bir tebessüm oluştu. “Dövüş, beden büyüklüğüyle alakalı bir şey değildir aslında,” dedi. “Evet, muazzam bir avantaj sağlar ancak asıl iş teknikte bitiyor. Eylül’se bu teknikleri su gibi ezberlemiş. Dövüş esnasında bedeni artık makine gibi otomatik olarak hareket ediyor. Ablamı dövüşürken görseydin ne demek istediğimi anlardın.”

Bahadır, Sarp’ı büyük bir hayranlıkla dinledikten sonra bana döndü. “Seni izleyebilir miyim?”

Gülümsedim. “Dövüştüğüm kulüp çok yakında tekrar açılacak. İsterseniz o zaman hepiniz beni izlemeye gelebilirsiniz. Ancak orası bir çocuk için pek-”

“Haksızlık bu!” diye kükredi Bahadır.

Bahadır’ın çığlıklarını duymayan babam, “Nasıl yani?” dedi. “Seni yumruklarla öylece oturup izleyeceğim, öyle mi?”

Gülümsedim. “İşimin kolay olduğunu hiç söylememiştim.

“Burada daha önemli bir mesele var,” diye ayaklandı Bahadır. “Eylül ablam, onu dövüşürken izlememe izin vermiyor.

Merak etme, Bahadır,” dedi Yağmur kayıtsız bir şekilde. “Çok istiyorsan yemekten sonra iki uçan tekme atarım suratına.

Atlas, Yağmur’u dirseğiyle dürttü. “Hep senin yüzünle aldatılan oluyor bu çocuk.”

“Yeni sındı ben suçlu oldum, öyle mi? Seni yendi diye za oyun oynatmayan kimdi acaba?”

Yağmur ve Atlas’ın sesleri karşılıklı olarak yükselince

Sarp, "Konunun benden çıkmasına sevinmeli miyim yoksa bu ikisinin bu kadar çabuk parlayabilmesine hayret mi etmeliyim, karar veremiyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Gülümsedim. "Merak etme, zamanla alışıyorsun. Hatta aniden kendini tartışmanın ortasında bile bulabiliyorsun. Hem de konunun seninle hiç alakası yokken."

Sarp, "Nasıl yani?" diye sordu ve tam da o an Yağmur, "Eylül kadar olamıyorsun," diye Atlas'a çıkıştı.

"Çok pardon," diye araya girdim. Yağmur'un bu davranışı, Sarp'a anlatmak istediğim şeye o kadar güzel bir örnek oluşturmuştu ki uğraşsak bu kadar iyi denk getiremezdik.

"Bazı şeyleri anlama konusunda kıtsın ya," dedi Yağmur sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi. "Atlas senden de kıt, onu demek istiyorum."

Atlas sinirleri bozulmuş bir şekilde annesine baktı. "Sence bunu aldırma için çok mu geç kalmışsınızdır?"

Yağmur huzur içinde salatasını yerken, "Bahadır," dedi. "Senden bahsediyor galiba."

Bahadır telefonundan kafasını kaldırıp kırılgan bakışlarla kardeşime bakınca Atlas kendini boğazlıyor gibi yaptı. Belki de isteği gerçekten de buydu, bilemiyorum.

Sarp, dedi babam. Sarp'ın duruşu doğal olamayacak kılde dikleşti. "Seninle biraz konuşalım mı?"

Sarp başını olumlu anlamda sallarken, "Elbette," dedi.

Babam gülümseyerek tekerlekli sandalyesini hareket ettirmeye çalıştı ancak gücü yetersiz kalınca Sarp hemen yanındaki sandalyenin arkasına geçti ve babamı istediği şekilde zorlendirdi. İkisini bu şekilde görmek yüreğime bir tür masalsiz bir ağrının düşmesine neden oldu. Sarp'ın babamı zorlamaya çalışması benim için çok

değerliydi. Evet, belki büyük bir şey değildi ama bir insanı tanımamıza vesile olan minik, düşünceli hareketleri değil midir?

Sarp ve babam salondan çıkıp bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, “Ne düşünüyorsun, Ayperi abla?” diye sordum. “Sence babam onu sevdi mi?”

Gülümsedi. “Sanırım buna şu an yapacakları konuşma karar verecek.”

Sarp Vural

Ömer ağabeyi balkona çıkardığımda dışarıda esen sıcak hava bir an için nefes almamı engellemişti. Salondaki klima sayesinde ne kadar boğucu giysiler içinde olduğumun pek de bilincinde değildim.

Tekerlekli sandalyenin kollarını bıraktıktan sonra kravatımı gevşetip Ömer ağabeyin karşısındaki sandalyeye oturdum. Ne kadar kaçınmaya çalışsam da kısa bir süre sessizce kemikli yüzünü incelemekten kendimi alamadım. Cildi, sağlıklı bir insan cildinin olamayacağı kadar sararmıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu kanıtlar nitelikteydi.

Gözlerimiz buluşunca yanlış bir şey yaptığım hissine kapılarak bakışlarımı kaçırdım. “Utanma,” dediğinde tekrar gözlerine baktım. “Birçok insanın hakkımda ne düşündüğünü biliyorum zaten.

Bir şey söylemek, onu motive etmek istiyordum ama soyut bir durumda ne söylenebilirdi ki? Ağzımdan çıkan sözlerle basit ve içi boş tesellilerin ötesine geçebilir miydik sanırım?

Ne konuşmak istedim, dedi sessizliğimi sürdüreceğimde... min olduğunda... Çünkü Eylül'e olan hislerinin gerçekliğinden... min olmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve konuşmadan önce sözlerimi zihin süzgecimden geçirdim. Şu an söyleyeceğim şeyler bir adamı huzura da kavuşturabilirdi, cehennem azaplarına da. Eylül'ün hayatında uzun bir süre olmamıştı, bu yüzden ona sonsuza dek kızacaktım ama yine de şu an istediği tek şey kızının yanında ona değer veren biri olduğunu bilmektir.

“Eylül'e olan duygularımı size nasıl kanıtlayabilirim, bilmiyorum,” diye lafa girdim.

“Onun hakkında ne düşündüğünü anlatarak işe başlayabilirsin.”

Kısa bir duraksamanın ardından sanki birinin bana bunu söylemesini bekliyordum gibi sözcükler dudaklarımdan otomatik olarak döküldü: “Zamanında çok hata yaptım. Eylül'e olan öfkem yüzünden duygularımı reddetmeyi bile denedim. İnsanı delirtecek bencillikler yaptım ama günün sonunda kendimi Eylül'e çekilirken buldum. Evet, onun kalbini kırdım, hem de çok. Ancak her seferinde benim canım daha çok acıdı. Bana incinen gözlerle baktığı her seferde kendimden nefret ettim. Şu an bile biliyorum ki ilerleyen zamanlarda birbirimizi üzdüğümüz anlar olacak. Bazen beni hiç anlamadığını düşüneceğim, bazen farklı dillerde konuştuğumuza inanacak. Ancak birbirimizi sevmekten vazgeçmeyeceğimize inanıyorum.”

Ömer beni dikkatle süzdükten sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Bir gün ayrılırsanız ne yapacaksınız?”

Boğazım kurudu. “Nasıl yani?”

Birbirinizi sevmekten vazgeçmeyeceğinize inandığını söylemiştin. Peki ya bir gün vazgeçerseniz ne olacak?”

Boyle bir şeyin ihtimali bile kalbime keskin bir ok saplamaya yeterdi. Vücudumdan bir ürperti gelip geçerken ben düşünürken Eylül'ün bir başkasına âşık olduğunu zihnimde bulduğumdan edemedim.

Ve düşüncesinden bile nefret ettim.

Karşımdaki bir arkadaşım olsa ona saçmalamaması gerektiğini söyler, konuyu kapatırdım ancak karşımdaki Eylül'ün babasıydı ve bir yanıt bekliyordu.

“Hayat ne getirir, emin olamıyorum,” dedim dürüst olarak. “Belki de haklı çıkacaksınız ve gelecekte aramızdaki bu ilişki içimizi maksimum bir buzdağının ısıtabileceği kadar ısıtacak. Ancak her ne olursa olsun, onun iyi olması için çabalayacağımı ve ilk vazgeçen taraf olmayacağımı çok iyi biliyorum.”

“Peki ya-”

Kabalık olarak görünüp görünmeyeceğini umursamamaya, “Hayır,” diye sözünü kestim. “Bir başka ihtimal yok.”

Eylül'ün babası sorgulayıcı bakışlarını gözlerimden ayırmadı. O kadar delici bakışları vardı ki birisi bana böyle baksa ya derdini sorar ya da rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım. Ancak gözlerimi ayırmadan ona bakmayı sürdürmekle yetindim. Ne kadar samimi olduğumu görmesini istiyordum. Eylül için nasıl yanıp tutuştuğumu, kalbimi yerinden söküp avuçlarına koymaya hazır olduğumu anlamalıydı.

Ömer derin bir nefes aldıktan sonra başını esen rüzgâra doğru çevirdi. Saçları dalgalanırken yoğun düşüncelere dalmış gibiydi. Aklından geçenleri benimle paylaşmasını heyecan içinde bekliyordum.

“İyi birisin, Sarp,” dediğinde afalladım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama karakterime övgü beklemediğim kesindi. “Eylül'ü isteyerek üzmeyeceğine, üzsen de gönlünü almak için çabalayacağına inanıyorum.”

Kendimi tutamadım. “Şüphemiz olmasın.”

Başını hafifçe salladıktan sonra, “Beni salona geri götürür müsün?” diye sordu.

Ayaklanıp söylediğini yaparken o an fark etmemiştim, aslında eve gidene kadar fark etmeyecektim ama Ömer, o an bana Eylül’ün kalbini emanet etmişti.

Eylül Cesur

Sarp’ın babamla ne konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama salona döndüğünde saygıyı elden bırakmasa da o tedirgin hâli buhar olup uçmuştu. Sadece kafası karışık gibiydi. Sanki bir şeylerden anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Akşam yemeğini sorunsuz bir şekilde atlattıktan sonra Sarp’la birlikte evden ayrıldık. Erkek arkadaşım boğucu kıyafetlerine daha fazla tahammül edemeyip Atlas’tan bir tişört ödünç almıştı.

Sadece sokak lambalarının aydınlattığı karanlık ve insansız sokaktan geçerken, “Söylesene,” dedim bedenimi hafifçe ona çevirip. Bir yandan da yürümeye devam ediyordum. “Babamla ne konuştunuz?”

Eskiden Ömer’den bahsederken *baba* kelimesini kullanmak damağымda ekşi bir tat bırakır, içimi huzursuzlukla kaplardı ama artık öyle hissetmiyordum. Yine de Ömer’e baba demek, ona olan sevgimi kabul etmeme rağmen atmakta güçlük çektiğim büyük bir adımdı.

Sarp’ın kusursuz yüzünde ışık kadar parlak bir gülümseme yer etti. Atlas’tan aldığı tişört kaslı bedenine muhteşem şekilde uyuyordu. Kahverengi saçları taralı ve özenliydi. Ela gözlerinde haylazlık parıltıları kol geziyordu. Sanırım, dedi. “Bu ikimizin arasında.”

Şaka yaptığını varsayıyordum ama bana kararlı bir bakış atınca ciddi olduğunu anladım. "Bu adil değil," dedim. "Bana soylemen gerekiyor."

"Hayır," derken eğlendiği belli oluyordu. "Gerekmiyor."

Küçük bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurdum. Yapıtım hareketin ne kadar saçma olduğunu farkındaydım ama merakım, bunu umursamama engel oluyordu. "Dunvanın en kötü kalpli erkek arkadaşısın!"

"Ben de sana tapıyorum, bebeğim."

Sımsıkı bir hareketle elini belime attı. Onu itmeye çalıştım ama bir koalanın ağaca tutunması gibi sımsıkı bedene sarılınca ondan uzaklaşma çabalarım sonuçsuz kaldı.

Somurtmaya devam ettiğimi görünce yumuşak bakışları eşliğinde harfleri uzatarak, "Sevgilim," dedi. Bunu yapmasından nefret ediyordum çünkü bu bakış her defasında içimi eritiyor, sert duruşumu korumam gerektiğini bilmeme rağmen kalbimin pelte gibi erimesine neden oluyordu. "Babanla senin hakkında kötü bir şey konuşmamız mümkün değil. Ancak gerçekten sana anlatmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu konuşma sonsuza dek onunla benim aramda kalmalıymış gibi geliyor. Lütfen beni bunun için zorlama."

Merakla yanıp tutuşmama engel olamasam da Sarp'ın sözleri o kadar içtendi ki derin bir nefes alıp yenildiğimi kabul ederek, "Peki," dedim. Gönülsüzlüğümü gizlemeye çalışıyordum ama mümkün değildi.

Sarp hissettiklerimin elbet farkındaydı ancak anlayışlı olmama sevinerek gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Yürümeye devam ettiğimizde bir kolunu omzuma atarak bana sarıldı. Bu sefer onu itmedim.

Sarp'ın motoru park ettiği alana doğru ilerlediğimiz sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından Sarp saç-

larımın arasına bir öpücük kondururken, “Seni özledim,” diye mırıldandı.

Başımı göğsüne yasladım. Duygularını paylaştığımı söylemeye gerek duymadım çünkü her bir hücremle aynı şeyi hissettiğimi bildiğinden emindim.

Elbette arada buluşuyor, mesajlaşıyor, birbirimizi arıyorduk ancak özellikle son günlerde vaktimin tamamını babama ayırıyordum. Hayatımızda olan büyük değişimleri birbirimizle paylaşacak vakti bile zar zor buluyorduk. Bu durum canımı sıkırsa da elimden bir şey gelmiyordu.

Motorunun yanına geldiğimizde Sarp durdu ancak sarılmayı bırakmadı. “Bu gece bana gelir misin?” dedi derinden gelen bir sesle. “Sabah yine babana bırakırım seni.”

Bunu deli gibi istiyordum ancak emrivaki yapmam annemin pek hoşuna gitmeyecekti. “Bilemiyorum,” dedim. “Anneme gece eve döneceğimi söylemiştim.”

Dudaklarını bir çocuk gibi büzerken, “Lütfen,” dedi. “Seninle vakit geçirmeyi özledim. Bir şeyler yapamaz mısın?”

Cevap vermek yerine telefonumu çıkarıp annemi aradım. Sarp’a pek umutlu olmamasını vurgulayan bir bakış atsam da yanımda zıpır zıpır durmaktan vazgeçmedi.

“Efendim, Eylül?”

Annemin sesini duyar duymaz kaşlarım çatıldı. Sesi çattıydı, sanki az önce çığlık çığlığa bağırmayı bırakmış ya da güçlü bir ağlama krizinden çıkmış gibiydi.

“Anne, derken telaşıma engel olamadım. Sarp’ın bile çocuksu gülümsemesi silinmiş, kaşları çatılmıştı. “İyi misin?”

İyiyim, dedi annem. “Ne oldu, neden aradın?”

Ben Bugün eve gelmesem olur mu diyecektim.

Normalde annem yüzlerce soru sorar, daha önce söylemediğim için bana kızar, annenin değeri ve evladının onu üzmemesi gerektiği hakkında üç saatlik bir nutuk çekerdi ama o an sadece, "Tamam," dedi.

İyice rahatlanarak, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. Hırıltılı sesi telefonumun hoparlöründe yankılandı. "Ömer'in durumu vüzünden sinirlerim bozuldu sadece."

Divecek hiçbir şey bulamadım. "Anladım," demekle yetindim sadece. Ayperi'yle bile sohbet edebiliyordum ancak yıllar önce annemin ruhunda açılan derin yaraya çare bulamıyordum. İncinmişti, ikinci kadın durumuna sokulmuştu, aşağılanmış ve değersiz görülmüştü. Üstelik hepsini kendi kendine yapmıştı. Belki de içindeki sızı bundandı.

Derin bir nefes alıp, "Anne," dedim. "Konuşmak ister misin?"

Ses tonundan cılız bir şekilde güldüğü anlaşılıyordu. "Bu gece değil, güzel kızım," dedi. "Sanırım bu gece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Hiç mutlu hissetmiyordum ama "Peki," dedim ona istediği alanı vererek. "Anne, seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Beni ayakta tutan şey de bu zaten."

Telefonu kapattıktan sonra Sarp'a döndüm. Neler olduğunu sorduğunda ona annemin sesinin ne kadar kötü geldiğinden ve babamın durumuna ne kadar üzüldüğünden bahsettim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Babanı hâlâ seviyor. Biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kırptırdım. "Aradan yıllar geçti, Sarp. Ayrıca sana o kadar kötülük yapan birini hâlâ sevebilir misin? Hiç sanmam."

“Onu seviyor,” dedi düşüncesinden vazgeçmeyerek. “Ama onunla bir daha asla birlikte olamayacağını biliyor, durumu kabullenmiş. Hoş, olmaması da gerekiyor. Ondan iğrenmek istiyor, nefret ettiğini söylüyor olabilir ama bu, kalbinin parçalara ayrılmasına engel olamaz.” İlık rüzgârda uçuşan saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Hayat her zaman adil değildir,” dedi. “Bazen nefret etmemiz gereken insanlara dünyanın en masum sevgisiyle bağlanabiliriz. Şaka gibi bir zıtlık ama can acıtacak kadar gerçek.”

Söyledikleri kafamı karıştırdı. “Belki de haklısın,” dedim pes ederek.

Sarp elimi sıkıca tutarken, “Atlatacak,” dedi. “Onu sevmeyi bırakır mı, bilmiyorum ama başkalarını tanıdığı, acısının onu bu kadar harap etmediği zamanlar gelecek.”

Ona inanmak isteyerek gülümsedim. “Sana gidebiliriz,” dedim konuyu değiştirerek. Annemin kalp kırıklıklarıyla ilgili konuşmak canımı fazlasıyla sıkmişti.

Sarp da aynı şekilde gülümsedi. “Gidelim,” dedi. “Sana kendi ellerimle kızarmış tavuk hazırlayayım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “KFC’den tavuk sipariş etmek kendi ellerinle yemek hazırlamak değildir.”

Sarp şok olmuş gibi dudaklarını araladı ama bakışlarından ne kadar eğlendiği belli oluyordu. “Nasıl yani?” dedi. “Kendi ellerimle bilgisayara girip sipariş veriyorum ya işte.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım ve ilk kez az da olsa rahatlama hissettim. Sarp’ın duygularımı olumlu bir şekilde bu kadar kolay etkileyebilmesine bayılıyordum.

Tamam, dedim. “Öyle olsun.”

Sarp sırtarak motora bindikten sonra kaskımı takıp arkasına kuruldu ve gaza asılırken beline sımsıkı sarıldım.

Bir keresinde Sarp bu hareketime bayıldığını söylemişti. Ona tutunuyor gibi değilmişim de sarılıyor gibiymişim. İkisi arasında tam olarak ne fark olduğunu sorduğumda romantikliğinin değerini bilmediğimle ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Sarp'ın evinin önüne geldikten ve motordan indikten sonra apartmana ilerleyip asansöre bindik. Sarp'ın evinin olduğu kata çıktığımızda asansörün kapısını açar açmaz Sarp'ın komşusu Yasemin teyze her zamanki gibi kapıda, elinde bir çöp poşetiyle belirdi.

Ben, "İyi akşamlar," derken Sarp da yaşlı kadına, "Nasılsın, sapıgım?" diye selam verdi. Gülümsemeden edemedim. Böyle söylemesinin sebebi Sarp ne zaman eve girse ya da dışarı çıksa kadının sihirli bir şekilde kapıdan başını çıkarıp Sarp'a hesap sormasıydı. Sarp, bu yaşlı kadının kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma huyundan nefret ediyordu ancak onu sevdiğini reddetmesi de mümkün değildi.

Yasemin teyze yüzünü buruştururken, "Terbiyesiz," diye mırıldandı.

"Ben de seni çok seviyorum."

Sarp'ın yaşlı kadını sinir etme girişimleri tam gaz devam ederken, "Nasılsın?" diye sordum Yasemin teyzeye.

"Seni şu domuzun yanında görmesem daha mutlu olacağım. Güzelim kızsın, ne buluyorsun şu herifte?"

Sarp kapıyı açmaya uğraşırken bize doğru döndü ve kaslarını meydana çıkararak, "Bilmem," dedi. "İnanılmaz vücudum, harika kişiliğim ve muhteşem yüzüm onu bir miktar etkilemiş olabilir."

Yasemin teyze sinirlenip içeri girdikten sonra kapıyı âdeta suratımıza çarptı.

Sarp'la birbirimize bakıp üç saniye boyunca sessiz kaldık. Ardından kendimizi tutamayıp bir kahkaha patlattık.

Eve girdiğimizde Sarp hemen yemek sipariş etti. Artık aşına olduğum evde duşa girdim. Günün tüm pisliğini üzerimden atıp, Sarp'ın dolabında benim için ayırdığı çekmecedен sarı bir külot, üzerinde sarı papatyalar olan beyaz bir sütyen çıkardım. Erkek arkadaşımın evinde kıyafetlerimin bulunması başta çok enteresan gelmişti ama artık birbirimize o kadar alışmıştık ki bu durumu sorgulamayı bırakmıştım.

İç çamaşırlarımı giydikten sonra üstüme bol bir şort geçirdim. Sarp'ın benim için ayırdığı çekmecedе tişörtlerim olmasına rağmen Sarp'ın bölmesine gidip siyah tişörtlerinden birini kapıp giydim.

Havluyla saçlarımı kuruladıktan, sağa sola dökülen saçlarımı topladıktan sonra salona ilerledim. Hava o kadar sıcaktı ki saçlarımı kurutma gereği görmedim.

Salona geldiğimde tavuklarımız çoktan gelmişti ve Sarp onları salonun ortasındaki sehpa'ya yerleştiriyor, bardaklarımızı kolayla dolduruyordu. Bana şöyle bir bakış attıktan sonra, "Tişörtlerimi giymenden nefret etmeli miyim yoksa etmemeli miyim, emin olamıyorum," dedi.

Sırtarak üçlü koltukta yanına kuruldum. "Seni bu ikileme sokan nedir?"

"Öncelikle, beğendiğin ve severek giydiğin tişörtlerimin gizemli bir şekilde ortadan kaybolması biraz canımı sıkıyor," dedi. Tişörtlerini gizlice çantama sıkıştırmıyormuşum gibi masum masum gözlerimi kırıştırdım. "Öte yandan tişörtlerim üstüne o kadar yakışıyor ki seni tamamen soyup sadece bu tişörtlerden giydirmek istiyorum." Gözlerini kıstı. "Aslında düşündüm de sanırım hiç giydirmeme taraftarıyım."

Yanaklarımın kızardığını hissetmiyormuşum gibi işi şakaya vurmak isteyerek göz devirdikten sonra haliya oturdum ve yemeğe odaklandım. Sağlıksız gıdaların vücuduma ne kadar zarar verdiğini bilsem de arada bir küçük kaçamaklar yapmaktan kendimi alamıyordum. Tavukları iştahla mideme yollarken Sarp da yanıma oturdu ve tıpkı benim gibi sessizce yemeye koyuldu. Babamın evinde de sofrada harika yiyecekler vardı ama o kadar gerilmiştik ki boğazımızdan doğru dürüst tek bir lokma bile geçmemişti.

Patateslerimden birini ağızma atarken, “Bence babam seni sevdi,” dedim.

Gülümsedi. “Nereden çıkardın bunu?”

“Çünkü siz konuştuktan sonra sana gözlerini kısıp bakmaktan vazgeçti.”

Sarp acılı tavuğunu ağızına götürürken bir an donakaldı. “Yemeğin başında bana dik dik baktığını ve benim fark etmediğimi söyleme sakın.”

Gülümsedim. “İçin rahat edecekse söylemem.”

Sarp şok olmuş bir şekilde ağızını bir karış açtı. “Nasıl fark etmedim?”

Korkudan kafanı kaldırıp etrafına bakmıyordun bile,” derken kıkırdadım. “Nasıl fark etmeyi bekliyorsun ki?”

Sarp bana hak verir gibi başını salladıktan sonra, “Neyse” dedi. “Biz sonuca bakalım. Beni seviyorsa sıkıntı yok.”

Sarp’la yemek yemek, güzel bir animasyon filmi izlemek ve sıkıcı okul hayatlarımızdan konuşmak bir an için de olsa tüm dertlerimi rafa kaldırmama neden oldu. Sarp da benim gibi üniversite öğrencisiydi ancak okuduğu bölüme göre çok ama mutluluk almıyordu. Hayatını spor üzerine odaklamıştı. Babamın yanı sıra bu konuda eğitimler vermek istiyordu. Zaten babamın zamanında bu fikir biraz daha ısınmaya

başlamıştı. İnsanlar genelde ona üniversite okuması gerektiğini söylese de ben, onu sporda ilerlemesi konusunda destekliyordum. Evet, üniversitede bölümünü tamamlasa ve iyi bir yerde işe girse çok iyi maaş alabilirdi. Ancak biraz daha az kazanıp, hayalindeki mesleği icra etmesi onun için daha büyük bir kazanım olmaz mıydı?

Derin sohbetlerimizi gece bire kadar sürdürdük. Ardından o kadar uykumuz geldi ki uyumaya çekildik. Sarp'la hangi tarafta yatacağım konusunda hiç konuşmamıştık ama âdeta bir anlaşmaya varmış gibiydik. Genelde sol tarafa yaslı olan yatağın sol tarafında yatıyordum, bu gece de öyle yaptım.

Sarp yatağın sağ tarafına uzanıp ince pikenin altına girmeden önce çok sıcak olduğunu söyleyerek tişörtünü çıkardı. Elbette bunun ucuz bir palavra olduğunu ikimiz de biliyorduk. Tek amacı, görkemli kaslarını sergilemekti.

Sarp yanıma sırtüstü uzandığında başımı göğsüne yasladım, sol elimi çenemin altına sıkıştırdım. Sarp saçlarımdan bir tutam alıp parmakları arasında dolaştırırken dışarıda ışıldayan ayı ve gökyüzünü izledim.

Gerçek huzur bu, diye düşündüm aniden. Gerçek mutluluk bu.

“Babam beni yazma konusunda cesaretlendirmeye çalışıyor.”

Aniden sarf ettiğim bu sözcükler karşısında şaşkına uğradım çünkü düşünceler aklımdan geçer geçmez kelimelere evrilmiş ve dudaklarımdan dökülivermişlerdi. Ancak Sarp herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedi ancak konuştuğunda ses tonundan sırtıttığını anlamak mümkündü. “Seninle tanıştığımızda çok kitap okuyan bir tip olmadığını söylemiştin. Bu kadar kısa sürede basit yazılar yazmaya bile yeltendin. Ey *Dorian Gray'in Portresi*... Sen nelerce kadınsın!”

Gülümsedim. Sarp'ın en sevdiği ve ödünç verdiği kitaptı bu. Hatta bana duygularını açarken bu kitaptan bir alıntı yapmıştı.

Ateşten yanan ateşe doymaz ...

“Sen de beni iyice cahil ilan ettin,” derken sırttım. “Elbette ben de çocukluğumdan beri kitap okuyorum ve ara sıra bir şeyler yazıyorum. Ancak bunların hiçbiri benim için tutku seviyesine ulaşmamıştı. O yüzden kendimi bu konularda bir yerlere koymamıştım hiç. Ancak babam beni cesaretlendirince... Bak, bir başkası dedi diye bir şeyleri yapmak istemek çok saçma, biliyorum ama-”

“Aslında o kadar saçma değil,” diyerek sözümü kesti. “Belki de baban orada var olduğunu bilmediğin bir ateşi canlandıracak ilk kıvılcımı ateşlemiştir, nereden biliyorsun?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sence yapabilir miyim?” diye sordum. “Bir kitap yazabilir miyim?”

Dudaklarında kocaman bir sırıtış yer aldı. “Sevgilim, istersen her şeyi başarabileceğini bana ve kendine defalarca kanıtlamadın mı sence de?”

Koşulsuz desteği ve ikinci kez düşünmeden bana güvendiğini söylemesiyle mutluluktan havalara uçtum. Ancak kısa bir an sonra kaşlarımı hafifçe çattım ve başımı kaldırıp cenemi Sarp'ın göğsüne yerleştirdiğim elime yasladım.

Ya kitabımdan herkes nefret ederse ve kimse satın almazsa?

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attı. Kahkahası o kadar rahat dolu ve canlıydı ki benimle dalga geçtiği için beni rahatlatmıştı. “Eğer kitabın yoksa gülüşünün beni mest etmesine izin vermem gerekirdi. Ama şimdi rahat ettim.”

“Çünkü senin gibi bir çocukta sonra bir çocuk sever gibi yanağımı okuyabiliyorum. Eğer kitabın yoksa gülüşünün beni mest etmesine izin vermem gerekirdi. Ama şimdi rahat ettim.” dedi. “Bir

işin sonucunu görmenin tek yolu o işe başlamaktır. Başlamaktan korkanlar, güzelliklere asla ulaşamazlar, hayatım.”

“Bunun korkularımı azaltması mı gerekiyor?”

“Korkularını yok etmesi gerekiyor.”

“Ortaya çok kötü bir şey çıkarabilirim,” dedim. Sarp bana öyle güveniyordu ki böyle bir ihtimali hiç düşünmediğini anladım. “Sadece yazmak için bir şeyler yazmak istemiyorum. Birileri kalemimde hayat bulsun, yazdıklarım yüreklerine işlesin istiyorum.”

Sarp’ın gülümsemesi bozulmadı hatta sekteye bile uğramadı. “Sence böyle düşünen biri kötü bir iş çıkarabilir mi?” Sessiz kaldığımı görünce konuşmayı sürdürdü: “Bak, bin çeşit insan var. Herkesin zevkine hitap eden bir şeyler yapman mümkün değil. Sadece yazarlıkta değil, hemen hemen her meslekte durum bu. Herkesin yorumunu takip kendini harap edersen bırak yaşamayı, adım bile atmazsın. Bir işi elinden geldiğince iyi yaptıysan, sana göre kusursuzsa o iş mükemmeldir. Gerisinin ne önemi var?”

Sarp’ın anlık söylediği bu sözcükler hayatımda duyduğum en doğru ve mantıklı nasihatti. Kelimeleri ruhuma işlemiş, içimi ferahlatmıştı. Alnıma bir öpücük kondurduğunda, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Ne olursa olsun yanımda olduğun için.”

Gülümsedi ancak bir şey demedi. Hoş, tatlı tebessümü bana verebileceği en iyi cevaptı.

Başımı tekrar Sarp’ın sıcak göğsüne yasladım. Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından, “Sarp,” dedim.

“Efendim, güzelim?”

“Benden sonra öleceğine söz ver, olur mu?”

İfadem kaldırıp ona bakmadım ancak ses tonu ne kadar üzgün olduğunu açık ediyordu. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Omuz silktim. Gözlerim yanmaya, görüşüm buğulanmaya başlamıştı. Sarp'ın söylediği bu güzel sözcüklerin üstüne böyle karamsar şeylerden bahsetmemem gerektiğini biliyordum ama nedense sözcükler çıkıvermişti ağzımdan

“Ben sadece...” Kelimeler boğazıma dizildi ve konuşmadım. “Seni de kaybetmek istemiyorum.”

Sarp bir şey demek yerine derin bir nefes aldı ve şefkatle başımı okşamaya başladı. Bu sevgi dolu hareketi beni rahatlatmalıydı belki ama hiçbir işe yaramadığı gibi kalbimdeki yarayı daha da büyüttü ve hıçkırıklar bedenimi sarsarak dudaklarımdan döküldü.

“Ağla,” dedi Sarp. Bir eliyle saçlarımı okşamaya devam ederken diğer koluyla tüm bedenimi sıkıca sarmıştı. Sanki güvende olduğumu, yalnız olmadığımı hissettirmeye çalışıyor gibiydi. “Benim güçlü, savaşçı kızım.”

Konuştuğumda sesim o kadar kırılmış ve güçsüz çıktı ki hayret ettim. “Korkuyorum,” dedim. “Onu kaybetmek istemiyorum. Keşke sonsuza dek yabancı olsaydık ama böyle ayrılmasaydı hayatımdan.”

“Eylül...”

“Babamın durumunu öğrendiğimden beri tek bir şey diliyorum,” diye sözünü kestim. “Umarım çevremdekiler bana çok büyük zarar vererek hayatımdan çıkar ama yine de başlarına bir şey gelmez. Çünkü bu kocaman bir yük. Sarp. Hiçbir hikâyeye yakışmayan bir son. Sevdiklerimi ölüme uğurlamaktansa bana kötülük edip hayatımdan çıkmalarını tercih ederim.”

“Eylül,” dedi Sarp. Sesi yumuşak ve anlayışlıydı. “Şu an ne dilediğini bilmiyorsun. Böyle şeyler söyleme.”

Söylediklerim mantıksız olabilirdi ama umursamaları omuz silktim ve başka bir konudaki korkumu paylaşmaya koyuldum: “Ölmesinden deli gibi korkuyorum,” dedim.

“Ama beni daha da dehşete düşüren birkaç şey var... Ya sesini unutursam? Yüzünün hatlarını, kokusunu... Ya yıllar sonra küçük ayrıntıları anımsayamazsam? Ya mutlu olduğunda gözlerinin nasıl ışıldadığı silinirse hafızamdan?”

Sarp bir şey söylemek yerine iki kolunu da sımsıkı bedenime sardı. Nefesindeki düzensizlikten onun da benimle birkaç damla gözyaşı döktüğünü anladım.

Bir şey söylemedi, içi boş tesellilerde bulunmadı. Sadece öpücükleri ve kucaklamalarıyla yanımda olduğunu, acımı paylaştığını hissettirmekle yetindi.

Sarp’la birbirimize sımsıkı sarılırken hıçkırıklarına engel olamadım, olmak istemedim de. Her şey için, herkes için ağladım. Annem için, babam için, Ayperi abla için, kardeşlerim için, geçmişte bir sürü acılar çeken dostlarım için, Sarp’ı kaybetmekten korktuğum için...

Ve kendim için... Yıllar önce babasına sarılmak isteyip de bir köşeye itilen o küçük kız çocuğu için.

Orada Sarp benimle gözyaşı dökerken aramızda öyle derin bir bağ oluştu ki böyle bir bağın varlığından bile bihaberdim. Sanki birbirimize kalbimizden bir parça vermişiz gibi hissettim. Birbirimizin en zayıf noktalarını görmüş ve bu noktalara bile koşulsuz bir şekilde âşık olmuşuz gibi.

Aradığımı bile bilmediğim bir yanım tamamlanmış gibiydi.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum. Uyandı-
ğında güneş doğmak üzereydi. Gözlerim ağlamaktan ve
kusuzluktan deli gibi acıyordu. Birbirimize sarılarak
uyakalsak da sevgilim sırtını dönmüştü bana. Düzenli
den hâlâ uyumakta olduğunun habercisiydi.

İndim. Sarp’ın tenini incelerken buldum. Mesleği-
zin bize armağan ettiği birkaç morluk ve yara izi vardı
ama bu bile bedeninin güzelliğini bozamazdı. Derken

gözümde bir yara izi takıldı. Sol kanadının hemen altı, küçük bir noktadan biraz daha büyüktü.

Tuhaf, diye düşündüm.

Daha önce hiç fark etmemiştim.

KAKTUS TEAM

15. BÖLÜM

BURUK VEDA

Efken, Çember'in geri döndüğü haberini sabaha karşı saat dörtte arayıp hissettiği mutluluk yüzünden ağlayarak verdi.

Sevgili arkadaşım belge işleriyle uğraşmaktan her zaman nefret eden bir tipti ancak Çember'in geri dönmesi için öyle canla başla çalışmıştı ki amacına bu kadar hızlı ulaşmasına şaşırمامıştım. Ne kadar tanıdığı varsa hepsinden yalvar yakar yardım istemiş, Çember'i illegal bir dövüş kulübünden legal bir kuruluşa çevirmek için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Efken bu güzel haberi verir vermez uyku mahmurluğu üzerimden saniyeler içinde çekilmişti. Anında doğrulmuş, kulübümüzde resmî olarak yapılacak ilk dövüşe ne kadar çıkmak istediğimden bahsetmiştim. Efken ilk dövüş için Sarp'ı düşündüğünü söyleyince onu çeşitli yollarla ikna etmem gerekmişti.

Elbette bu yollardan birisi Açelya'yı aldatıldığına ikna etmekle ilgili yaptığım tehditti.

Şimdi de aşına olduğum Çember'deki soyunma odamda üstüme siyah bir sporcu sütyeniyle aynı renk şort geçirmiş, dakikalar sonra gerçekleşecek dövüşü hevesle bekliyordum.

Nasıl görüdüğümü merak ederek aynaya baktığımda yeşil gözlerimdeki parıltının âdeta odayı aydınlatacak kadar kuvvetli olduğunu gördüm. Kahverengi saçlarımı tek ve sıkı bir örgüyle toparlamıştım. Sanki içimde yeniden bir alev dans etmiş, yanaklarım bu alevin tesiriyle al al olmuştu.

Aynada kendime bakmayı bırakıp yerimde zıplayarak odada turlamaya başladım. Aşağı inmek üzere olduğumu farkındaydım ama sanki saatlerce burada beklemem gerekiyormuş gibi sabırsızdım. Bir an önce ringe çıkmak ve karşıma çıkacak zavallı rakibimi pataklamak istiyordum. Bu kadar hevesli olmamın tek nedeni Çember'in dönüşü üstüne yapılacak ilk dövüşe çıkmam değildi.

Bu geceyi özel kılan Ömer'in, kardeşlerimin ve arkadaşlarımın beni izlemeye gelmesiydi. Onlara hayatlarının en iyi gösterisini sunmak, onları hiç tanımadıkları bir Eylül'le tanıştırmak istiyordum.

Kapı çalındığında düşüncelerimden sıyrıldım ve içeri giren Sarp'ı izledim. Gülümsemeden edemedim, aklıma ilk tanıştığımız an gelmişti. O gün de bir dövüşe çıkmak üzere odamda bekliyordum. Kapı çalınmış ve bir yabancı başını içeri uzatıp bu kulüpte yeni olduğunu söylemişti.

Hayatımı sonsuza dek değiştiren o yabancı...

"Hazır mısın?" dedi Sarp içeri girerken. Başımı hevesle aşağı yukarı sallayınca gülümsedi ve koruyucu bandajlarını işaret etti. "Yardım etmemi ister misin?"

Dudaklarımdan minik bir gülümseme firar ederken benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Sarp cevabımı beklemeden bandajlara uzanıp tam önümde durdu. Bandajı parmaklarımdan geçirip bağlarken bir an her şeyin kendini tekrar ettiği hissine kapıldım. Sanki ne yaşarsak yaşayalım, bir şekilde başladığımız noktaya itiliyorduk. Küçük bir farkla: Her ne kadar aynı bedenlere sahip olsak da yola çıktığımızda olduğumuz kişi değildik artık. İstediklerimizle, istemediklerimizle, tutkumuzla, zalimliğimizle o kişiyle aramıza uçurumlar örmüştük.

Sarp bandajları parmaklarımin arasından geçirip işini bitirdiğinde tamamen hazırdım. Gerginlikle dudaklarımdaki ölü derileri kemirirken Sarp o rahat tavırlarıyla ellerini ceplene

soktu ve duvara yaslandı. “Biraz endişeli görünüyorsun.”

Ona ne kadar zeki olduğuyla ilgili hoş olmayan bir ima yapmak istedim ama o kadar diken üstündeydim ki bunu bile yapamadım. “O dövüşü kazanmam gerekiyor.”

“Öyle de yapacaksın zaten.”

Sarp’ın her konuda tasasız bir şekilde benden emin olması bana kusursuz bir mutluluk mu armağan etmeliydi yoksa sınırlarımı mi bozmalıydı, emin olamıyordum çoğu zaman. Ancak o an ikinci seçenekten ilerledim. “Duygularımı biraz önemser misin lütfen?”

“Önemsemediğimi nereden çıkardın?”

“O kadar umursamazsın ki böyle düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Yaslandığı duvardan doğrulup yeniden karşımda durdu ve uzanıp iki elimi de sıcak avuçlarıyla sardı. “Umursamaz değilim,” dedi. “Seni ve duygularını tahmin edemeyeceğin kadar önemsiyorum. Ancak senin aksine ben ne kadar güçlü olduğunun farkındayım. Muazzam bir potansiyelin var, Eylül. İstedığın her şeyi başarabilecek kadar güçlüsün. Biraz olsun kendine güven artık, tamam mı? Çünkü sevgilim her şeyi başarabilecek kadar muhteşem bir yaratıken bu kadar ürkek olması canımı sıkmaya başladı.”

“Ben ürkek değilim,” diye karşı çıksam da yüreğimde filizlenen duygunun tam olarak bu olduğunu içten içe kabul etmişim bile. “Sadece...” Sarp tek kaşını kaldırdı ve kazandığının bilincinde olduğu zamanlarda rakibine attığı bakışlardan birini bana gönderdi. Karnına vurup, “Çok kötüsün,” diye söylendim.

“Kaslarıma dokunmak için yer arama.”

“Biraz daha konuşursan kasların ölü bir bedene ait olacak.”

Olabildiğince korkutucu görünmeye çalışarak yaptığım tehdidime karşılık kahkahalarla güldü. "Rahatla biraz," dedi. "Oraya çıkıp her zamanki gibi harikalar yaratacaksın. Senden daha azı beklenemez."

Benden o kadar emindi ki sanki daha önce hiç maç kaybetmemiş, rakibim tarafından duvardan duvara vurulmamıştım.

Belki ben de böyle olmalıyım, diye geçirdim içimden. Bu ürkek güvercin tavırlarıma bir son vermeli, savaşçı kişiliğimi yeniden kucaklamalıyım.

Öyle de yaptım.

Efken kapıyı çalıp içeri girdiğinde ve dövüş vaktinin geldiğini söylediğinde güvensizliklerimi bir kenara bıraktım, duruşumu dikleştirdim ve benim için açtıkları kapıdan geçerek alt kata ilerledim.

Kalabalık beni görür görmez heyecanla bağırmaya başladı. Çılgık atanların arasında beni destekleyenler de vardı, rakibime bahis oynadıkları için modumu düşürme amacıyla hakaret yağdıranlar da. İnsanların bana bir pislik parçasıymışım gibi davranmasının moralimi bozacağından, bunun nasıl hissettirdiğini unuttuğumdan endişe etmişim ama bu korkumun ne kadar yersiz olduğunu anladım. Dövüşçü psikolojisini unuttuğum falan yoktu. Bisiklete binmek gibiydi bu, zihnimdeki tüm kayıp parçalar birden yerini bulmuştu. Edilen hakaretlerin modumu düşürmesine izin vermedim. Bir profesyonele yakışır edayla onları zihnimin derinliklerine attım ve bu maçı kazanmak için bana yeni bir neden yaratmasına izin verdim: *Bu piçlerin laflarını ağızlarına tık.*

Kafesin olduğu kata indiğimde etrafıma bakındım. Çember'in kapanmasının ardından burada birkaç küçük ama etkili değişiklik yapılmıştı. Yüksek olan tavanı düşürmek adına müşterilerin maçları daha rahat izleyebiler

ceği mini balkonlar yapmıştık. Buradaki biletleri almak için elbette ekstra ücret ödemek gerekiyordu ancak dövüşü o kadar net bir şekilde izliyordunuz ki ödediğiniz her kuruşa değiyordu. Öte yandan çember şeklindeki kafes biraz daha genişlemişti. Bunun dışında pek de bir değişiklik olduğu söylenemezdi. Dövüştüğümüz alan yine sarı, loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve mekâna ürkütücü bir hava katıyordu.

Balkonlardan birinde, tekerlekli sandalyesinde oturan babamla göz göze gelince istemeden gülümsedim. O kadar şaşırmış ve korkmuş görünüyordu ki bu hâlini sevimli bulmamak elde değildi. Sağlığı, mümkünmüş gibi daha da kötüleşmişti. Artık her zamankinden çok yoruluyor, her zamankinden daha çok uyuma ihtiyacı hissediyordu. Solgun teni ne kadar hasta olduğunu açığa çıkarırken kemikleri sayılacak kadar zayıflamıştı. Bu dağ gibi adamın birkaç ay içinde bu kadar eriyip gitmesi kalbime âdeta bıçak saplıyordu.

Babam gülümsediğimi görünce solgun dudaklarını yukarı kıvırdı. O sırada Bahadır yumruklarını yukarı kaldırmış, balkondan hafifçe sarkarak adımı haykırıyor; Atlas da düşmesin diye kardeşimizi belinden sıkıca kavriyordu. Yağmur'sa bana hakaret yağdıranlara yukarıdan bağırarak tehditler savurmakla meşguldü.

Babamın ve kardeşlerimin olduğu balkonun hemen yanında arkadaşlarım büyük bir heyecanla beni izliyordu. Efe aniden öne atılarak parmaklıklardan sarkınca Deniz ve Belçin arkadaşımı belinden yakalayıp düşmesini son anda engellediler. O sırada Buğra ve Cansu da patlamış mısırlarını yiyor, diplerinde birinin en yakın arkadaşı, diğerinin sevgilisi düşme tehlikesi atlatmamış gibi mutlulukla beni selamlıyorlardı. Hemen yanlarındaki Açelya bana öpücük atınca kaşlarımı çattım. Kaç yıllık arkadaşımın neden aniden bana cilve yaptığını sorgularken yanımdaki Efken'in, Açelya'ya aynı şekilde kur yaptığını fark ettim.

Anne ve habanızı flört ederken yakalamak gibiydi.

Evet, iğrençti!

Kapısı benim için açılan kafesten içeri girdiğimde sadece saniyeler önce yerini almış rakibime baktım. Sarı saçlarını sadece birkaç santim uzunluğunda olacak kadar kısacık kestirmişti. Normalde kadınlarda bu kadar kısa kesimi pek hoş bulmazdım ama bu kadının o kadar kusursuz bir aurası vardı ki onu başka bir saç modeliyle düşünemedim. Vücudu en az benimki kadar kaslı ve yağdan arınmıştı. Siyah bir tayt ve beyaz bir sporcu sütyeni giymişti.

Beni görünce kahverengi gözlerinde aşağılamanın peyda olduğunu fark ettim. Yüzünde öyle bir tiksinti ifadesi vardı ki sanki o bir öğretmendi, ben de hiçbir şeyden anlamayan zavallı öğrencisi.

Birazdan yere yığılacağını varsayarsak bu oldukça komik bir tavidir.

Onu sözlerimle delirtmek istedim ama birden bu oldukça basit bir çaba gibi geldi. Onun yerine duruşumu dikleştirmeli, dikkatimi toplamalı ve bu bakışın hesabını kusursuz zaferimle sormalıydım.

Adını bilmediğim -muhtemelen Efken söylemişti ancak çoktan unutmuştum- rakibim yerine geçerken onun karşısındaki pozisyonumu aldım. Gözlerim anında bedenini taramış, bir açık aramaya başlamıştı. Onun da aynı şekilde beni inceleyerek zayıf bir noktayı aradığını fark ettiğimde gözlerimi kıstım. Bu kadın asla kolay lokma olmayacaktı.

Bu düşünceme kahkahalarla gülmek istedim. Hangi rakibim zayıftı ki? Hangi maçı ter akıtmadan kazanmış, hangi maçta kaybetmenin eşiğinden dönmemiştin?

Ben bu düşüncelerde boğulurken kadın aniden hareketlenip üstüme atıldı. O kadar beklenmedik bir hamle olmuştu ki karşılık vermeyi beceremedim. Yapabileceğim

en başarılı hareket suratıma uzanan yumruğundan ustaca kaçmak olurdu, öyle de yaptım ancak geri çekilmem bazılarınin öfkelenmesine ve yuhalamasına sebep oldu.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım: Dünyanın geri kalanını zihnimden sildim ve geriye sadece rakibimi bıraktım.

Kadın tekrar öne atılınca bu sefer hamlesinden kaçmak yerine çevik bir hareketle eğilip boşluğuna bir darbe indirdim. Ancak kadın duraksamadı bile, ona hafifçe arkamı dönmemden yararlanıp dirseğini sırtıma indirdi. O kadar hızlı toparlanmıştı ki acıyla inlediğini duymasam savurduğum yumruğumun bedenine çarpmadığını bile düşünebilirdim.

Ancak benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu.

Acının bedenimi sarsmasına fırsat tanımadan bacaklarına bir tekme savurdum. Kadın yalpalayarak ileri doğru düşerken doğrulmasını beklemeden üstüne atıldım. Üstünlüğün bende olduğunu düşünmüştüm ancak kadının yanılgıya düştüğümü anlamamı sağlaması uzun sürmedi. Var gücünü kullanarak döndü ve beni altına aldı. Rollerin bu kadar hızlı değişmesinin şokunu yaşamadan edemedim.

Sarışın kadın yüzü ter içindeyken tek yumruğunu kaldırdı. Fırsattan istifade ederek savunmasız kalan kaburgalarına bir tane geçirdim ama suratıma inen darbeyi önlemek yerine sadece şiddetini azaltabilmişim. Yine de beklemeden bir yumruk daha attım. Duruşumuz yüzünden üstün gibi görünse de pozisyonumu en iyi şekilde kullanmayı becermişim.

Rakibim üstümden çekilirken ben de hızla doğruldum. Tekrar karşı karşıya geldiğimizde suratında aptal bir gülümseme vardı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki az önce beni küçümseyerek ne kadar büyük bir hataya düştüğünü anladığımı fark ettim.

Kafesin içinde âdeta kedi köpek gibi birbirimizi yedik. Bedenime inen şiddetli darbeler yüzünden vücudumun bazı yerlerinin çoktan morarmaya başladığını görebiliyordum. Öte yandan sağ bacağıma kuvvetli bir darbe almıştım ve canım acıyordu. Hareket etmekte güçlük çekiyordum.

Bir an önce bu maçı sonlandırmazsam hareket yetersizliğim ve yorgun düşmem yüzünden zaferin ellerimden kayıp gideceğinin farkındaydım.

Dövüş hiçbir zaman sadece bedenlerin kapıştığı bir spor olmamıştır. İşin içinde her zaman zekâ parıltıları ve birtakım aldatmacalar da vardır. İsteddiğiniz kadar yapılı olun; bazı teknikleri bilmiyorsanız, rakibinizi kandırma yeteneklerinden yoksunsanız bir dövüşü kazanmanız çok zordur.

Zihnimden bu düşünceler geçerken rakibimin kafasını karıştırmak için sağa doğru bir hamle yaptım. Kadın haklı olarak saldırdığım bölgeyi korumaya girişince hızla sol tarafa yönelerek onu şaşırttım.

Darbelerimin gücünü ve hızını aynı anda artırabilen bir dövüşçü maalesef hiç olmamıştım. Bu yüzden hızımı artırıp daha hafif ama yine de sert yumruklarla rakibimin boşluğuna tam beş yumruk indirdim.

Kadın iyice afallayarak geri gidince üzerine atıldım ve sırtını sert zemine bastırdım. Kadın altımda debeleniyor, doğrulmak için çırpınıyor, kalçasını kaldırmak için uğraşıyordu ama üzerine çıkıp onu yere bastırdım.

Bir

İki.

Üç.

Dört..

Beş.

Zaferim, çalınan zillerle duyurulunca nefes nefese doğruldum. Boğazım kurumuştu, kalbim delicesine çarpıyordu. Tüm vücudum ağrıdan ve heyecandan titrerken Efken'in yüzünde kocaman bir parıltıyla içeri girdiğini gördüm. O kadar bitkin ve yorgundum ki arkadaşımın şu an benden muhtemelen daha mutlu görüldüğünü düşünmeden edemedim.

O kadar tükenmişim ki Efken bir bileğimden tutup havaya kaldırıncaya bile duruşumu dikleştiremedim. Her an yere yığılacak gibiydim ancak ruhum hiç bu kadar dinç olmamıştı.

İlk kez kazanmış gibi hissetmişim.

Başımı yukarı kaldırdığımda arkadaşlarımın ıslıklar ve alkışlarla beni desteklediğini gördüm. Gözlerim onların üstünden geçip babamınkilere takıldı. Şok olmuş görünüyordu. Anlaşılan benden böyle bir performans beklemiyordu. Öte yandan benimle gurur duyduğunu da gizleyemiyordu.

Kaybeden kadına bahis yatırıncaların sarf ettiği kibarlıktan yoksun sözcükler havada uçuşurken Yağmur'un, Bahadır'ın kulaklarını tıkamaya çalıştığını gördüm. Dudaklarımda kocaman bir sırıtma oluşurken kız kardeşim aramızdaki mesafeye rağmen neye güldüğümü fark edip aynı şekilde sırıttı.

Efken benimle odama geldikten sonra yorgunluğum galip geldi ve kendimi âdeta bir un çuvalıymışım gibi koltuğa yüzüstü attım. Bedenimden ter kokusu yükseliyordu. Kesinlikle uzun bir duşa ihtiyacım vardı ama o kadar yorgundum ki koltuktan kalkmak bile inanılmaz zor görünüyordu.

“Sarp nerede?” dedim sırtüstü dönerken.

“Bahislerle ilgileniyor.”

Teek kaşını kaldırdım. “Bu işleri senin yapman gerekmiyor mu?”

“Evet, öyle.”

“Erkek arkadaşına kendi görevlerini yükleyemezsin.”

“Erkek arkadaşın da enayi olmasaymış.”

Başımı koyduğum yastıklardan birini alıp suratına fırlattım. Yasuğı havada kaparken dudaklarından bir kahkaha döküldü.

Tam o an kapı çaldı ve içeri babamla birlikte arkasında tekerlekli sandalyesini süren Yağmur girdi. Kız kardeşim sarı-kahve karışımı saçlarını dağınık ama güzel görünüm-lü bir topuzun altında toplamış, yüzüne çok hafifçe mak-yaj yapmıştı. Sürdüğü kapatıcı göz altlarında kendini belli eden yorgunluğu gizleyemiyordu ancak benimkine benzeyen yeşil gözleri ışıltılıydı. Hemen önünde duran babam da kendisine oldukça bol gelen beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Zayıf ve hastalıklı görüntüsüne rağmen yüzünde samimi bir mutluluk vardı.

“Kalbim duracaktı,” dedi Yağmur kollarını boynuma sararken. “Tebrik ederim. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. O kafesin içinde ayrı bir dünyada gibiydin.”

Yağmur’un sarf ettiği övgü dolu her sözcükle birlikte omuzlarımın duruşu daha da dikleşti ve yüreğim tarifi imkânsız bir mutlulukla doldu. Ailemin benimle gururlanmasını sağlamıştım ve bu, milyonlarca dövüşü kazanmaktan daha büyük bir zaferdi benim için.

Babam suratını buruşturmaya çalıştı ama etkilendiğini gizleyemeyecek kadar kötü bir oyuncuydu. “Bence o kadar da heyecanlanacak bir şey yoktu,” derken yalan söylediği her hâlimden belli oluyordu. “Hem ben onun dövüşüp ter dökmesinden kendisini sanata adayıp birbirinden güzel kitaplar yazmasını tercih ederim.”

Dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme oluşurken Yağmur tek kaşını kaldırdı. “Böyle söylemene şaşırardım çünkü bağırarak Eylül’e tezahüratlar yaptığından emindim.”

Babam dudaklarını büzdü. “Yanlıı duymuşsun.”

Kısa şakalaşmalarımızdan sonra Atlas da Bahadır’la birlikte içeri girdi ve tebriklerini sundu. Onlar da en az babam ve Yağmur kadar etkilenmiş görünüyorlardı.

Atlas ağırbaşlı ama bir o kadar da afacan bir adamdı. Babamın zamanında yaptığı sorumsuzluklar yüzünden erken olgunlaşmak zorunda kalmış, herkesin dayanağı hâline gelmişti. Yılların yorgunluğu âdeta omuzlarına düşmüş gibiydi ancak bu zamana kadar hiç şikâyet etmemiş, pes etmeyi bir an için bile aklından geçirmemişti.

Atlas konuşurken onun Belçin’e ne kadar benzediğini fark etmeden edemedim. Arkadaşım da dansa olan tutkusu yüzünden ailesi tarafından eleştirilmiş, şiddete maruz kalmış, kendi iyiliği için ailesiyle arasına duvar örme kararı almıştı. O da tıpkı Atlas gibi çok küçük yaşlarda büyümek zorunda kalmıştı.

İkisinin yolları birkaç kez kesişmişti ve bu karşılaşmalarda Atlas, Belçin’e olan ilgisini gizlemeyi becerememişti. Açıkçası ilerleme şansları olsa çok iyi bir çift olacaklarından kuşku yoktu ancak babamın hastalığı öyle bir zamanda Atlas’ın hayatına girmişti ki zavallı erkek kardeşim, ailesi dağılmasın diye çabalamak dışında bir şey düşünemez olmuştu.

Bu düşünce yüzümde buruk bir gülümseme oluşturdu.

Yanlıı zamanda hayatımıza giren insanların bizde bıraktığı yarım kalmışlık, işte tam olarak buydu.

Efken dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra Bahadır, Atlas ve Ömer de odadan çıkarak bizi Yağmur’la baş başa bırak-

tı. Kız kardeşim bir saniye bile beklemeden koltukta yanıma kuruldu. Yüzünde heyecanlı ve bir o kadar da sabırsız bir ifade vardı. Sanki çok uzun bir süredir bana anlatmak istediği şeyler varmış da ağzının fermuarını kapalı tutmak zorunda kalmış gibiydi.

“Annemle babamın arası limoni,” diye lafa girdi ve nedenini sormama fırsat bırakmadan açıklamaya devam etti: “Annem ona geçmişte yaptıklarının hesabını sormuş, içindeki tüm zehri akıtmuş.” Kaşlarımı kaldırdım. Demek Avperi abla sözlerimi oldukça ciddiye almıştı.

“Sanırım bu iş benim başımın altından çıkıyor,” dedim kızma ihtimalini göğüslemeye hazır bir şekilde. “Annene duyguları konusunda açık olmasını tavsiye etmiştim.”

Yağmur şaşırmış gibi durmuyordu. “Biliyorum,” dedi. “Annem anlattı. Açıkçası ilk başta ikinizin de yanlış yaptığı konusunda şüpheye düşmeden edemedim ama sonra...” Lafını tamamlamadan önce derin bir nefes aldı. Sanki çok uzun süredir şiddetli bir ağrıyla mücadele ediyormuş da ağrı kesicisi nihayet tesir etmeye başlamış gibi dudaklarına huzur dolu bir gülümseme yerleştirdi. “Bak, ikisi arasında soğuk rüzgârlar esiyor, evet ama babamı hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim. Sanki uzun süredir sırtında taşıdığı bir yükü sonunda bırakmış gibi. İkisi de aralarında yaşananlar yüzünden son derece mutsuz ama bir o kadar da rahatlamış gibiler.

Dudaklarımda cılız bir gülümseme oluştu. Onlar için kötü hissetsem de kısmen rahatlamıştım. Ne yaşanırsa yaşansın, insan ölümle yüzleştiğinde aklında soru işaretleri kalmamalıydı. “Sanırım iyi bir şey yapmışım o zaman.

Yağmur da dudaklarını bir gülücükle taçlandırdı. “Sanırım.”

Kız kardeşimle biraz daha konuştuk. Gelecekte bizi bekleyen hayatımızdan, korktuğumuz ihtimallerden, ger-

çekleştirmeyi deli gibi arzuladığımız hayallerimizden bahsettik. Yağmur farkında bile değildi ama kendisiyle ilgili verdiği her yeni bilgiyle bana hiç göstermediği taraflarından birini daha gösteriyordu. O anlatırken dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Onu daha önce tanımamanın ürüntüsüyle tanımak için daha fazla geç kalmamamın verdiği mutluluk birbirine karışmıştı.

Yağmur çıktıktan sonra hızlıca duş aldım. Üzerime kot bir şort ve hardal rengi, bol bir tişört geçirdim. Vücudumdaki terden arınmak ve temiz kıyafetler giymek yenilenmiş gibi hissetmemi sağlamıştı.

Çantamı sırtıma geçirip aşağı inmek üzere kapıyı açmıştım ki tanıdık bir yüzü tam karşımda görmemle irkilerek bir adım geri çekildim. Dudaklarım şaşkınlıktan aralanmış, kalbimin atışı hızlanmıştı. Düşünme becerim çalışmayı durdurmuştu ve mantığımı duygularım esir almış gibiydi.

“Sey, dedim tam karşımda dikilen Yiğit’e. “Merhaba.”

Yiğit muhtemelen kapıyı çalmak için kaldırdığı yumuşağını yavaşça indirdi. “Merhaba.”

Yiğiti haftalardır görmüyordum ancak yokluğunu o kadar hissetmiştim ki sanki yıllar geçmiş gibiydi. Alçısı et çıkmıştı, hatırladığımdan daha kısa olan sarı saçdağınıktı. Mavi gözlerinde hem heyecan vardı hem genlik.

“Nasılsın?” diye sordum sanki hiçbir sorun yokmuş akındığım tavrın doğru olmadığını bilsem de ne yapabileceğimi bilemediğimden içi boş kelimeler sarf etmek için bir şey yapamadım.

“Nasıl dedin? Bu gece harikaydın.”

“Emin ben izlediği düşüncesi yanaklarımı al al ederim. Seninle birlikte tekrar gururlandım. Ne yaşarsak yaşayalım,

kalbimi ne kadar kırarsa kırsın ona mesafe koymak ya da ondan nefret etmek gelmiyordu içimden. Belki de ona daha az değer vermem gerekiyordu, belki de aptallık ediyordum. Ancak sevgi de birçok aptallık doğuran kırıcı bir duygu değil midir zaten?

“Beni izlediğini bilmiyordum,” dedim. “Seni diğerlerinin yanında görmemiştin.”

Ellerini bej rengi şortunun ceplerine sokarken gülümsedi. “Biraz gizli geldim sayılır,” dedi. “Daha doğrusu, seni izleme kararını çok ani aldığım için haber vermeye fırsat bulamadım.” Derin bir nefes aldı. “Bana birkaç yüz lira kazandırdın, teşekkür ederim.”

Bana bahis oynaması düşüncesi o kadar hoşuma gitti ki dişlerimi göstererek sırıtmadan edemedim. “Sana maddi olarak sürekli istemeden fayda sağlıyorum, değil mi?”

“Öyle, diye kabul etti. “İlk tanıştığımızda da cüzdanımı kurtarmıştın, unuttun mu?”

Unutmamıştım.

Aramızda tatlı, kesinlikle rahatsız edici olmayan ancak bir o kadar da garip bir sessizlik oluştu. Yiğit’in bir şey söylemesini beklerken gerginlik içinde yanağımın içini kemirdim.

Ne söyleyeceğimi bilmeden, “Yiğit,” diye atıldığım anda arkadaşım da, “Eylül,” diye lafa girince ikimiz de bir an için afalladık.

Önce sen, dedim hemen.

Yiğit konuşmadan önce derin bir nefes aldı, sertçe yutkundu. Kelimeleri zihin süzgecinden geçirdiği aşikârdı.

“Sana biraz fazla tepki verdiğimi fark ettim, dedi sonunda. “Sana kırılmıştım ama söylediğin şeyleri sakın ka-fayla düşündüm. Hem sırf beni incitmemek için erkek ar

kadaşınla nasıl durumlara girdiğın geldi aklıma. O yılbaşı günü istesem Sarp'a gitmeyeceğini de anımsadım." Hassas konulara girdiğini fark etmiş olacak ki duraksadı. "Yani özetle, üzgünüm."

"Asıl ben üzgünüm," dedim. "Senin iyi haberlerini aldığıın için rahat davrandım ama yapmamalıydım. Senin yerinde kim olsa değer görmediğini düşünürdü. Ancak kesinlikle öyle bir durum yok. Kendini suçlama, asıl hata bana ait."

Yiğit gülümsedi. "İkimiz de kendi eksiklerimizi gördüğümüze göre..." dedi. "Sanırım tekrar arkadaş olmamız için hiçbir neden kalmıyor."

"Katılıyorum," derken aynı içtenlikle gülümsedim.

"Eylül."

Sarp'ın tanıdık sesi kulaklarımı doldururken gerilmeden edemedim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş, son karşılaşmalarındaki tartışma sahneleri zihnime şimşek hızıyla düşmüştü. Sarp ve Yiğit de bu anları düşünüyor olmalıydılar ki ikisinden de çıt çıkmıyor, gergin bakışlarını birbirlerine göndermek dışında bedensel bir harekette bulunmuyorlardı.

"Merhaba," dedim Sarp'a. "Yiğit de bugün beni izlemeye gelmiş, sohbet ediyorduk biraz."

Sarp bana baktı. Dudaklarında öyle zorlama bir gülümseme belirdi ki âdeta bir şeyden iğrenmiş gibiydi. "Ne güzel," dedi. "Aranızın düzelmesine çok sevindim, Yiğit."

Yiğit, "Teşekkür ederim, Sarp," diye aynı sahte kibarlıkla karşılık verdi. "Ben de aranızdaki ilişki sorunsuz bir şekilde ilerliyor diye aynı mutluluğu paylaşıyorum."

Sarp alaycı bir ifadeyle nefes verdikten sonra yeniden bana döndü. "Ben Elken'in yanında olacağım. İşin bittiğinde gelirim"

Sarp arkasını dönüp rahat görünen ancak öfkeli olduğunu belli eden sert adımlar atarak uzaklaşınca Yiğit'le göz göze geldik.

“En azından manipülatif olduğumu iddia etmiyor artık,” dedi. “Bence aramızdaki ilişki büyük ölçüde yol katmış durumda.”

Küçük bir kahkaha patlattım. İkisini bir an için çok yakın arkadaş olarak hayal etmekten kendimi alamadım. Evet, garip ve gerçekleşmesi imkânsıza yakın bir düşüncedydi ancak hayal etmesi bir o kadar keyifliydi.

Gülüşlerimize ara verdikten sonra, “Seni özlemişim, arkadaşım,” dedim.

“Ben de seni, sevgili dostum.”

Yiğit'le biraz ayaküstü sohbet ettikten sonra tekrar buluşmak, hayatımızda olup bitenleri iki yakın dost olarak detaylıca konuşmak için sözleştik. Dürüst olmak gerekirse onu gerçekten çok özlemiştim. Dostluğu, arkadaşlığı ve bana verdiği değer benim için hep ayrı bir noktada olmuştu. Bu yüzden şimdi aramızı düzeltmek üzere bir adım attığımız için çok seviniyordum.

Ancak Sarp elbette benimle bu düşünceleri paylaşmıyordu.

Yiğit'le aramızdaki arkadaşlığa sessizliğiyle cevap vermeyi tercih ediyordu ancak ne düşündüğünü bir bakışından, ses tonundan anlayabiliyordum. Fakat içimden bir ses, Yiğit'in benden tamamen vazgeçtiğini anladığında aramızdaki dostluğu anlayışla karşılayacağını fısıldıyordu.

Bahislerin hesaplanmasını beklemeden arkadaşlarım ve ailemle Çember'den ayrıldığımda hepsinin gözlerinin ışıltı

ışıl olduğunu görebiliyordum. Özellikle dostlarım maçı kazandığım için ayrı, Yiğit'le aramı sonunda düzelttiğim için ayrı seviniyorlardı.

Çember'in kapılarından geçip ılık bir rüzgârın estiği havaya adımımızı atar atmaz kaldırımda bekleyen annemle karşılaşmak şok içinde dudaklarımı aralamama sebep oldu. Sadece ben değil, arkadaşlarım da aynı şekilde gergindi zira onlar da annemin; Yağmur, Atlas ve babamla karşılaşmasının nelere sonuç verebileceğini kestiremiyorlardı.

“Merhaba, anne,” dedim herkesi arkamda bırakıp annemin yanına giderken. “Beni dövüşürken izlemeyi sevmediğini sanıyordum.”

Sarılmama karşılık verirken, “Hâlâ sevmiyorum,” dedi. Beyaz, kısa kollu bir gömlek ve kahverengi, yazlık bir pantolon giymişti. Oldukça salaş ama bir o kadar da şık görünüyordu. “Kızımın yumruklanmasını izlemek hoşuma gitmiyor.”

Dudaklarımı büzdüm. “O hâlde burada ne işin olduğunu sorsam kabalık etmiş olmam, değil mi?”

Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşurken babama kaçamak bir bakış attı. “Belli değil mi?” dedi. “Ömer'le aramızdaki hesapları kapatmaya geldim.”

Ona bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığımı söylemek üzereydim ki kendimi frenlemeyi başardım. Ayperi ablanın kavuştuğu huzura annemin de kavuşmaya, yılların sırtına yüklediği soru işaretlerini bir nebze olsun çözmeye, içindekileri dökmeye hakkı yok muydu?

Bir şey söylemeden arkamı dönüp babama baktım. Terkerleki sandalyesinde olabildiğince doğrulmuş, meraklı gözlerle bizi izliyordu. Yanına gitmek üzere bir adım attım ama ne söyleyeceğimi anlamış olacak ki sandalyesini sürmekte olan Deniz'e bir şeyler söyledi. Arkadaşım, ba-

babam sandalyesini iterek yanımıza gelirken bir yandan da gerginlikle dudaklarını kemiriyordu.

Babam yanımıza geldiğinde hiçbir şey söylemeden anneme baktı. "Şey," dedim. "Biz sizi yalnız bırakalım."

Arkadaşlarım ve kardeşlerimin yanına gittiğimde, "Biraz garip bir karşılaşma olacak sanırım," diye bir yorumda bulundu Buğra.

"Öyle," diye karşılık verdim.

Normalde özel alana son derece saygılıydım ancak ikisi konuşurken onları dikizlemeden edemedim. Yaklaşık on dakika sonra sohbetlerinin çok uzayacağını anlamış olacaktılar ki annem, babamı bir bankın kenarına sürmeye başladı. Karşı karşıya oturduklarında, "Bence uzaklaşmamız gerekiyor," dedi Berfin. "Kendimi birilerine saygısızlık ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Böyle hissetmen çok doğal," diye karşılık verdi Cansu. "Çünkü yaptığımız şey birine saygısızlık etmek."

"Biraz uzaklaşmaya ne dersiniz?" dedi Efe. Mütemadiyen her şeyi şakaya vuran arkadaşım bile ciddiyete bürünmüştü.

"Haklısın," diye katıldı Yağmur. "Babamın ve annemi aldattığı kadının konuşmasını izlemek bir miktar midemi bulandırdı." Dik dik baktığımı görünce gülümsedi. "Alınmaca yok."

Gözlerimi devirdim.

Çember'in arka tarafında kalan çimenlik alana ilerleyip yere oturduk. Sohbet etmeye, dikkatimizi başka şeylere vermeye çalıştık ancak hepimizin düşüncelerinin annem ve babama odaklandığının farkındaydık.

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra annem nerede olduğumuzu soran bir mesaj attı. Ona konumumuzu gönderdikten dakikalık sonra kızarmış bir burun, şişmiş ve

sulu gözlerle karşımdaydı. Hemen önünde de ondan hâllice şişmiş bir yüzle ve yorgun bakışlarla etrafı inceleyen babam duruyordu.

“Evde görüşürüz,” dedi ve uzaklaştı. Babam da burnunu çekmek dışında bir şey yapmadı veya söylemedi.

Atlas’la birbirimize kaçamak bir bakış attıktan sonra hiçbir şey yokmuş gibi davrandık ancak hepimiz bir şeyler olduğunun farkındaydık, büyük bir şeyler.

Annem ve babamın ne konuştuğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Ne ben sormaya cesaret edebilmişim ne de annem konuşulanları anlatacak kadar güç toplayabilmişti.

Ancak neler yaşandığını anlatmasa da, sessizliğini her zaman korusa da gözlerindeki kırgın bakışlar tek bir şeyi anlatıyordu: Sarp haklıydı. Hem de her kelimesinde.

16. BÖLÜM

ATEŞKES

Saatler günlere, günler haftalara evrilirken dilediğim tek şey akıp giden zamanın ucundan tutmak, avuçlarımdan kayıp gitmesine engel olmaktı.

Kendimi kaçınılmaz sona hazırladığımı düşünmüştüm. Nihayet babamın ölümünü göğüsleyecek kadar cesur olduğumdan ve her şeyin karşısında dimdik durabileceğimden adım kadar emindim neredeyse. Birlikte gezintiye çıktığımız her saniyenin kıymetini bilmiş, benimle ilgili merak ettiği her şeyi anlatmış, ona kendisiyle ilgili sorular sormuştum. Bir kız, babasını birkaç ayda ne kadar tanıyabilirse o kadar tanımıştım onu. Artık her şeye hazır olmalıydım.

Derken, babamın gücü tekerlekli sandalyede dolaşamayacak kadar tükendi. Onu elektronik hasta yatağında, başında Ayperi abla tarafından tutulan hemşireyle gördüğümde anladım ki değil hazır olmak, onu böyle güçsüz görmeye bile dayanamazdım.

Yine de herkes gibi ben de rolümü oynadım. Mutluymuş gibi yaptım. Sanki bu süreç mutlulukla sonlanacak, babam sağlığına kavuşacakmış gibi kendimi kandırdım.

Babamın evinde kaldığım bir gece, güneş doğmadan birkaç saat kadar önce gördüğüm kâbus yüzünden kan ter içinde uyandım. Kalbim göğüs kafesimi delip geçecekmiş gibi atıyordu, zihnimin bana gösterdiği görüntülerin sağladığı panik yüzünden ellerim buz kesmişti.

Rüyamda ne gördüğümü hatırlayamıyordum ancak uyandığımda ağlıyordum. Ne ara gözyaşı dökmeye başladığımın farkında bile değildim. Derken kendimi sakinleştir-

meyi, zihnimi boşaltmayı başardım ve rüya âleminden sıyrıldım. Gözlerim karanlığa alışınca yatakta yalnız olduğumu fark etmemle kaşlarım çatıldı. Normalde tam yanımda Yağmur'un sekizinci rüyasını görüyor olması gerekiyordu.

Muhtemelen tuvalete gitmiştir, diye düşündüm ama nedense içimde huzursuzluk tohumu filizlenmişti. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunduktan sonra derin bir nefes alıp ayaklandım ve lavabonun yolunu tuttum. İçimdeki sesin fısıldadığı gibi içerisi boştu. Salonu da kontrol ettim ancak orada da kimseyi bulamadım.

Balkon penceresinin açık olduğunu fark ettiğimde bir an için duraksadım. Esen rüzgâr yere kadar uzanan perdeyi havalandırırken görüş alanıma sarı ve kahverengi tonların arasına hapsolmuş, dağınık olmasına rağmen oldukça ihtişamlı görünen birkaç saç tutamı girdi.

Perdeyi çekip kız kardeşimin sırtına baktım. Dirseklerini tırabzanlara yaslayacak şekilde eğilmişti. Üstünde mor, son zamanlarda kilo kaybetmiş bedenine oldukça bol gelen bir tişört ve siyah bir şort vardı.

“Yağmur.”

Duruşunu dikleştirip bana döndüğünde dikkatimi çeken ilk şey ıslak yanaklarıydı. Ağlamaktan şişen gözlerinin altı mosmordu. Burnunu çekip, “Ona veda ettim,” dedi. Gözlerimi kısıp anlatmayı sürdürmesini bekledim. “Çok fazla erkekle flört etmem onu korkutuyordu. Daha önce bu konuyu defalarca ele almıştık ancak ilk kez bu kadar ciddiydik. Bir gün başıma bir iş geleceğini, bir erkeğin beni kullanacağını ya da kalbimi parçalara ayıracağını düşünüyordu.” Sesi titreyince derin bir nefes almak için duraksadı. “Ona, buna asla izin vermeyeceğime, sadece değer verdiğim erkeklerle konuşacağıma dair söz verdim,” dedi. “Onu sevdiğimi söyledim.”

Ağlamamak için dişlerimi sıktım, tırnaklarımı avuç iç-

lerime batırdım ancak gözlerimin nemlenmesini engelle-
yemedim. “O ne dedi peki?”

“Bana inandı,” dedi. “Her ilişkimin ciddi olmamasını anlayabileceğini, devrin değiştiğinin farkında olduğunu söyledi.” Yanaklarını silerken dudaklarından hüzünlü bir gülücük firar etti. “Ancak yine de uzak durmam gereken erkekleri kendime yaklaştırmamamı önerdi. Ben de aynen öyle yapacağıma onu ikna ettim.” Gözleri yeniden nemlendi ve sadece birkaç saniye içinde yanakları yeniden ıslandı. “Bana bakışını görmeliydin, Eylül. Sanki rahatlamış gibiydi. Gözlerinde yıldızlar parıldamıştı. Onu mutlu ettiğim için mutluyum ama-” İkimize de acı veren ve yüzyıllar boyu süren sessiz saniyeler sonrasında o cümleyi tekrar etti: “Ona veda ettim, Eylül.”

Dudaklarım titrerken burnumu çektim. Artık ben de kendimi tutamıyor, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyordum.

İlık bir rüzgâr, Yağmur’un saçları arasında dans ederken kız kardeşim rüzgârın estiği yöne döndü ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. “Ağustos bitmek üzere,” dedi. “Sonbahar geliyor.”

Asıl gelecek olan şeyin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Ne diyeceğimi, Yağmur’u nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Tüm kelimeler anlamını yitirmiş gibiydi. Sanki duygularımı ifade edecek güçte hiçbir sözcük kalmamıştı.

Aramızdaki kısa mesafeyi birkaç adımda aşıp kollarımı bedenine sardım. O da sanki bunun özlemini çekiyormuş, içten içe ona sarılmam için yanıp tutuşuyormuş gibi karşılık verdi. Güçlü kolları bedenime öyle bir yapışmıştı ki o an yeryüzündeki en kuvvetli insanın bile bizi ayıramayacağından emindim.

Konuşmak için konuşup aptalca şeyler söylemek yerine sessizce sarılmayı sürdürdüm.

Yağmur da susmamı tercih ederdi zaten.

Ertesi gün akşama doğru zor da olsa babama, kardeşlerime ve Ayperi ablaya veda edip evime döndüm. Haftanın büyük bir bölümünü babamla geçirmeye başlamıştım. Babamın hastalığının ilk zamanları da arkadaşlarıma ve Sarp'a yeteri kadar vakit ayıramıyordum ancak son zamanlarda bu durum üst düzey bir boyuta ulaşmıştı. Haftanın büyük bir bölümünü babamla geçiriyor, kalan vaktimi de Çember'de dövümlere çıkarak ya da öfkemi kusmak için antrenman yaparak harcıyordum. Dostlarımı ve Sarp'ı çok özlemiştim, onlara yeterli vakit ayıramadığım için kendimi kötü hissediyordum ancak başka türlü de elimden gelmiyordu. Bana kırılmadıklarını, beni anladıklarını bilsem de gönül koyduklarından endişe etmeden yapamıyordum bazen.

Fakat eve döndüğümde karşımda Belçin, Cansu ve Açelya'yı görünce bu düşüncelerimin ne kadar yersiz olduğunu anladım.

"Kızlar," dedim şaşkınlığımı gizleyemedim. Haftalardır doğru dürüst konuşmadığımız için birden karşıma çıkmalarına şaşırılmış ancak bir o kadar da mutlu olmuştum.

Cansu doğal olamayacak kadar açık sarı saçlarını savurarak üstüme doğru koştı ve kollarını boynuma sardı. O sırada Açelya'nın yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Siyah bir pantolon ve turuncu bir tişört giymişti. Kollarını göğsünün altında birleştirip çenesini yukarı kaldırarak, "Dağ sana gelmiyorsa sen dağın ayağına gideceksin," dedi.

Belçin kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra hantal adımlarla yanımıza geldi. O sırada Cansu neredeyse nefesimi kesecek kuvvetteki sarılmasını sürdürüyordu.

Belçin, "Seni özledik," derken ela gözleri samimiyetle ışıldadı. "Ve sana küçük bir sürpriz yapmamız gerektiğini"

düşündük.

Sonunda şoku atlatmış, Cansu'nun sarılmasına karşılık verecek kadar kendime gelmişim. Minnetle, "İyi ki geldiniz, dedim. "Teşekkür ederim."

Kızlar beni mutlu etmenin verdiği memnuniyetle gü-lümsedikten sonra salona geçtik. Annem arkadaşında kalacağı için tüm ev bize kalmıştı. İstedığımız gibi argo sözcükler kullanabilir, erkeklerle ilgili açık saçık sohbetler edebilirdik.

Annem arkadaşında kalacağını söylediğinde rollerimiz değişmiş de anne olan benmişim gibi onu kısaca sorguya çekmiş, arkadaşına gittiğinde beni aramasını söylemişim ancak onu bunaltmamaya özen gösteriyordum. Zor bir dönemden geçiyordu ve üzüntüsünü bana yansıtmaktan kaçınıyordu. Bunu hiç söylememişti, ilerleyen yıllarda da söylemeyecekti ancak ben adım kadar iyi biliyordum ki bunun sebebi babamdan yeniden nefret etmemden korkmasıydı.

Anlat bakalım," dedim tam karşımdaki ikili koltukta, Belçin'in hemen yanında oturan Cansu'ya. "Efe'yle nasıl gidiyor?"

Cansu'nun yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanırken cilveli bir hareketle bacak bacak üstüne attı ve ellerini üstteki dizine yerleştirdi. "Çok güzel!"

Belçin dik dik Cansu'ya bakmayı sürdürdü. "O libido canavarıyla yiyiştığın düşüncesine hâlâ katlanamıyorum."

Cansu'nun yüzü birkaç saniye içinde kıpkırmızı kesilirken bir elimle şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı örtün. O sırada en az benim kadar şok içinde olan Açelya, "Belçin" diye arkadaşımızı uyardı. "Bu kadar açık sözlü olmamalısın!"

Oyle ama, dedi Belçin omuz silkerek. Sanki çok normal bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Düşünsenize, Cansu'nun, Efe'nin evinde kaldığını biliyorsunuz ve ertesi gün

onlarla buluşuyorsunuz. Gece neler yaptıkları gözlerinizin önüne gelmez mi?” Kusuyor gibi yaptı ancak taklidi o kadar gerçekçiydi ki bir an cidden kusmak üzere olup olmadığından emin olamadım.

Cansu, “Sus artık,” diye çıkıştı ancak suratındaki kocaman sırıtmayı önleyemedi. “Ayrıca gayet güzel bir düşünce.”

“Senin için öyle olabilir ama benim için Eylül’le Sarp’ı basmak gibi. Yani, iğrenç.”

Konunun ne ara bize geldiğini sorgulayacaktım ki Açelya, “Bu konu hakkında sessiz olabilir misin?” diye konuya daldı. “Bazılarımızın travması olabilir.”

Bizi Çember’de, soyunma odasındaki koltukta uzanırken yakaladığını anımsayınca vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Belçin hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Nasıl bir histi?”

Açelya’nın cevabı gecikmedi: “Cansu ve Efe’yi basmak gibi.”

İkisi aynı anda öğürmeye başlayınca onları susturmak için Cansu’yla çığlıklar attık.

Bağırışlarımız son bulduğunda, “Senin de anlatacakların yok mu?” dedi Cansu doğrudan bana bakarak. “Yiğit’le barıştınız sonunda. Nasıl gidiyor, konuşabiliyor musunuz?”

“Şu sıralar kimseyle çok sık konuşamıyorum,” dedim. “Ama aramız artık iyi. Birkaç kez mesajlaştık ve bazı şeyleri atlattığımızı hissediyorum.”

Açelya derin bir nefes alıp kendini koltuğa bırakınca kıvrıcık saçları etrafa saçıldı. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. “Sarp’ı çok seviyorum, diye lafa girdi. “Sana ne kadar değer verdiği gözlerinden okunuyor ancak bazen Yiğit’le nasıl olacağımızı düşünmeden edemiyorum.”

“Evet,” diye lafa girdi Cansu. “Bunu ben de merak ediyorum ama hayatta duygularımız her zaman karşılık bulmavabilir. Âşık olduğumuz kişi bizi sevemeyebilir. Bu durum ne kadar üzücü olsa da dünyanın sonu değil.”

Acelya takdirle başını salladı. “Senden böyle şeyler duymak o kadar güzel ki. Ne kadar olgunlaştığını görmek inanılmaz hoşuma gidiyor.”

Cansu gülümsedi. “Öyle ama,” diye konuşmayı sürdürdü. “Evet, aşkına karşılık bulamadı. Ne olmuş peki? Bana bir bakın. Deniz tarafından reddedilmeseydim Efe’yle asla birlikte olamazdım.”

Omuzlarımdan düşen saçlarımı geriye attım. “Benim hikâyemde Yiğit kendine istediği gibi bir yer bulamadı,” dedim. “Ama eminim ki ilerleyen zamanlarda kendi hikâvesini yazacak ve karşısına benimle birlikte olamadığı için sükretmesine sebep olan biri çıkacak.”

“Baksanıza, dedi Acelya aniden doğrularak. Gözleri ışıldamış, dudaklarına heyecanlı bir gülümseme yerleşmişti. “Neden bizimkileri de çağırıyoruz?”

Belçin de bu fikre katılır gibi başını salladı. “Haklısın,” dedi. “Eminim birlikte vakit geçirmek hepimize iyi gelir.”

Hatta Sarp ve Efken’i de çağıralım,” diye fikir yürütürken Acelya. Saniyeler içinde gerildiğimi görünce, “Bu sefer tartışmayacaklarına adım kadar eminim,” diye güvence vermişti. Tartışmalarının sende yarattığı etkiyi gördüler ve daha önce beni o kadar incitmek istemeyeceklerdir.”

Acelya’nın söylediklerine inanmak istesem de zihnimin bu fikre gitmesini, birbirlerine nasıl düşmanca saldırdıklarını anlamısamadan edemedim. Eğer o an kalkıp kızgınlığımı göstermesem aralarındaki tartışmaları bu boyuta taşınacağından adım kadar emindim.

Bunun pek iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Belçin “Geçen sefer birbirlerini nasıl yemişlerdi,

unuttunuz mu? Evet, ikisi de Eylül'ü çok seviyor. Bu yüzden kendilerini bir noktaya kadar tutuyorlar ama Sarp Yiğit'i rakip olarak; Yiğit'in de Sarp'ı, Eylül'ü elinden çalan bir hırsız olarak gördüğünü unutmamak gerekir.”

“Birbirlerine bu şekilde yaklaştıklarından nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?”

Belçin, Açelya'ya sanki kafasından ayaklar çıkmış gibi baktı. Tek kaşı kalkmış, yüzü buruşmuştu. “Nasıl mı emin oluyorum?” diye arkadaşımın sorusunu yineledi. “Bu iki adamın da arkadaşımıza âşık olduğunun farkındasın, değil mi? Asıl sen nasıl emin olmuyorsun?”

“Ama sonsuza dek araları böyle olamaz ki,” diye tartışmaya katıldı Cansu. “Bir yerde mutlaka sorunlarını çözmeleri gerekiyor. Ben Açelya'ya katılıyorum. Eylül'ü kırdıklarını anladıkları zaman ne kadar pişman oldular. hatırlasanıza. Aynı hatayı tekrar yapmazlar.”

“Aynı ortamda bulunmak, ikisini de müthiş derecede rahatsız edecek ama,” diye karşılık verdi Belçin.

Cansu'nun yanıtı gecikmedi: “Mutsuzluklarını içlerinde yaşayıp keyfimizi kaçırmadıkları sürece sıkıntı göremiyorum.”

Dayanamayıp bir kahkaha patlattım. “Cansu, bu kadar bencil olmana hayran mı olsam yoksa seni ayıplasam mı, bilemiyorum.”

“Her neyse,” dedi Açelya. “Benim fikrim ikisini bir araya getirmenin sıkıntı yaratmayacağı, en azından artık yaratmayacağı yönünde.” Bakışlarını bana çevirdi. “Ama önemli olan senin ne istediğin. Sonuçta senin evindeyiz. çağırıp çağırmama konusunda kararsız kaldığımız kişiler senin çevrenden insanlar. Kararı sen ver.”

Kızların söylediği şeyleri aklımdan geçirirken sessiz kaldım. Yiğit de Sarp da çok sevdiğim insanlardı. İkisinin de kalbimde ayrı bir yeri vardı ve o yerlere sonsuza dek sahip

olacaklardı. Bu yüzden Şu an birbirlerinden nefret etmeleri hiç hoşuma gitmiyordu ve ikisinin iyi anlaşmasını deli gibi arzuluyordum. Ancak olaylara mantık çerçevesinden baktığımda bu isteğimin basit bir hayalden öteye geçemeyeceğinin farkındaydım. En azından Yiğit'in hayatına başka biri girene, Sarp onu artık bir tehlike olarak görmeyene kadar.

"Ya aniden birbirlerini yumruklamaya başlarsa?" dedim korktuğum ihtimali dile getirerek. "Cidden sınırdan ve üzüntüden kendimi yerlere atarım artık."

"Öyle bir Şey olmayacak," diyen Açelya nedense bu konuda fazla emindi. "İkisi de seni ne kadar seviyor, bilmiyormuŐ gibi konuşma. Seni bir daha o kadar üzmeyi göze alabilirler mi?"

Őüphe içinde Belçin'e baktım. "Aslında ikisiyle de uzun süredir vakit geçirmiyorum."

Belçin yüzünü buruşturarak benimle tamamen aksi düşüncelerde olduğunu belli etmek dışında bir Şey söylemedi.

"Bakın," dedi Cansu doğrularak. "Bence Şöyle yapalım: Açelya, Efken'i arasın ve onu buraya davet etsin. Ancak açık açık Yiğit'in geleceğini, sorun çıkaracaklarsa gelmemeleri gerektiğini söylesin. Efken uygun bir dille Sarp'a açıklar durumu, ona göre karar verirler. Aynı Şekilde ben de Efe'yle konuşurum. EĞer kavga etmeye meraklılarsa, 'Erkekler ölsün!' sloganımızı atıp geceye devam ederiz."

Gülümsedim. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Böylece sonraki dakikalarda Açelya ve Cansu köŐelerine çekilip erkek arkadaşlarını aradılar. Açelya, Efken'e durumu sakince açıklarken Cansu'nun arada bir öfkeyle yükselen çığlık sesleri salona kadar uzanıyordu: "Kızı üzecekseniz gelmeyin sakın. İkinizi de döve döve kovarım evden!"

Telefonla konuşmalarını bitirdiklerinde salona geldiler. Cansu'nun yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki az önce-

ki çılgınlıklarını duymasam ne kadar tatlı olduğunu düşünürdüm.

Yaklaşık on beş dakika sonra Efken de Efe de arkadaşlarının sorun çıkarmayacaklarına güvence vermek ve yolda olduklarını söylemek için arkadaşlarımı aradılar. Herkesin toplandığını görünce dayanamayıp Yağmur ve Atlas'ı da davete ettim.

Sarp ve Yiğit'in tekrar aynı ortama gireceği düşüncesi gerilmeme neden olsa da neredeyse sevdiğim herkesi bir arada göreceğim için heyecanlanmıştım. Sonuçta hepimiz bunun için yaşamıyor muyduk? Sevdiklerimizin etrafımızda huzur içinde birbirine gülümsemesini görmek için.

Küçük partimize ilk gelenler Atlas ve Yağmur oldu. Kız kardeşim pembe bir pijama takımı giymiş, saçlarını dağınık bir topuz ile toplamıştı. Yorgunluğu ve içine işleyen üzüntüsü her hâlden belli olsa da şarap şişesi tuttuğu elini havaya kaldırırken gülümsedi. Atlas da aynı samimi gülümsemeyle selam verirken içeri girdi. Siyah bir eşofman, beyaz bir tişört giymişti. O kadar salaşlardı ki telefonumu alır almaz yola çıktıklarını düşünmeden edemedim.

Yağmur ve Atlas içeri geçtikten yaklaşık beş dakika sonra Sarp ve Efken de kapımızı çaldı. Erkek arkadaşım siyah bir şort ve aynı renk tişört giymişti. Nemli saçları şampuan, güzel vücudu sabun kokuyordu. Görünen o ki hararetli bir antrenmanı geride bırakmıştı.

Sarp içeri geçerken dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. O sırada Efken de bir kolunu Açelya'nın omzuna atmış, gülümsüyordu. Arkadaşıma bakarken yeşil gözleri âdeta ışık saçıyordu.

Grubumuzun diğer üyeleri toplanıp gelmeyi tercih ettikleri için onların ulaşması biraz zaman almıştı. Nihayet geldiklerinde onlara kapıyı açmak üzere ayaklanan Cansu olmuştu. Tam o an Sarp'a kaçamak bir bakış attım. Sorun olmayacağını güvencesini vermesine rağmen gerilmeden

edememiştim ancak yüzünde öfkeli olduğunu belli eden herhangi bir şey yakalayamadım. Onu dikkatle incelediğimi fark edince göz kırpıp sıcak bir gülümseme bahşetti ve bu içimi ısıtmaya yetti.

Cansu'nun tiz çığılığı duyulduğunda bir an için sohbetimiz kesildi ancak sadece saniyeler sonra Efe omzunda kız arkadaşıyla içeri girince endişeli sessizliğimiz kahkaha-lara evrildi. Cansu debeleniyor, Efe'nin kendisini bırakması için çırpınıyordu ancak Efe, bu darbelere bağışıklık kazanmıştı sanki. Âdeta bir heykel gibi kayıtsızlığını koruyarak Cansu'yu taşımaya sürdürdü.

“Merhaba,” dedi Yiğit. Hemen dibindeki Cansu ve Efe nin birbirine girdiğini ustalıkla görmezden gelebiliyordu. Sanki bu manzarayla sık sık karşılaşılıyor gibi tepkisizdi.

Sarp'ı görünce dudaklarında ela gözlerine yansımayan bir tebessüm oluştu. Sarp da hafif bir baş selamıyla karşılık verdi.

Bu, tahmin ettiğimin çok ötesindeydi.

“Aranızdaki ilişkiye karışmak istemem,” dedi Atlas. Cansu ve Efe'ye dünya dışı varlıklarmış gibi bakıyordu. “Ancak *bu* normal mi?”

Cansu az önce yuvarlandığı halıdan kalktığı anda sarı saçları karman çormandı. “Normal olmayan ne var ki?”

Efe, bir güreşçi edasıyla Cansu'yu ensesinden sarstı. “İste, seninle bu yüzden evleneceğim.”

İkisinin atışması, Sarp ve Yiğit'in arasında oluşan kıvılcıklar yüzünden havada dalgalanan gerginliği ok gibi bolarken hepimiz gülümsedik. Hemen ardından uzun sohbetler kapımızı çaldı.

Uzun zamandır çevremdekilere vakit ayıramıyordum. Her zaman sevdiğim bir aradaydı. Dolayısıyla mutlu olduğum bir noktaya kadar öyleydim de ancak Yağ-
cı'nın abartılı gülümsemelerine dikkat vermeden ede-

miyordum. En saçma esprilere bile uzun uzun gülüyor, olur olmadık yerlerde espri yapıp duruyordu. Sanki kendini mutlu olmaya, mutlu gibi görünmeye zorluyordu.

Atlas'a baktığımda onun da Yağmur'u izlediğini yakaladım. Düşünceleri sisli gözlerinin ardına hapsedilmişti, oradan geçenleri okuması zordu ancak bir şekilde benimle aynı şeyleri hissettiğinden emindim.

Yağmur çok acı çekecekti.

Ve bu acı onu büyütecekti.

Biraz Atlas'ı neşelendirmek, biraz Yağmur'u *gerçekten* mutlu etmek için, "Aklına hiç parti oyunu gelen yok mu?" diye ortaya seslendim.

"Buldum," dedi Buğra. Koltuklarda yer kalmadığı için sehpanın hemen yanında, yerde oturuyordu. Ancak aniden doğrulup elini beline koydu, siyah saçlarını savurdu. "Yakışıklılığımı oylayabiliriz."

Deniz kahverengi gözlerini devirip hemen yanında duran arkadaşının bileğini çekiştirdi ve onu tekrar yerde, yanında oturmak zorunda bıraktı.

"Aslında çok eğlenceli bir oyun biliyorum," dedi Efken. "Bir çeşit kelime oyunu. Neredeyse katıldığım tüm partilerde bu oyunu oynadık." Hemen yanında oturan Açelya tek kaşını kaldırıp erkek arkadaşını baştan ayağa süzdü. Efken onu hiç fark etmemiş gibi rahat davranmaya çalıştı ama, "Tabii, ben artık böyle etkinliklere pek katılmıyorum," diye eklemeyi edemedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Nasıl bir oyun bu?" diye soran Yiğit, muhtemelen karşısındaki çiftin arasındaki minik gerilimi fark etmemişti. "Biraz anlatabilir misin?"

"Oyun iki kişi arasında oynanıyor," dedi Efken. "Ama bu sizi yanıltmasın, izlemesi de oynaması kadar zevklidir.

Seçilen iki kişi özel isim olmama koşuluyla bir kelime seçiyor. Ardından oyuncular bu iki kelimedenden tek bir ortak kelime üretmeye çalışıyorlar.”

“İyi de aynı şeyi bulmak çok zor olmaz mı?” dedi Atlas.

Efken başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “İnan, ikinci ya da üçüncü turda ortak kelimeyi bulan çok arkadaşım var.” Açelya’ya kaçamak bir bakış attı. “Gerçi artık hiçbiri hayatımda değil.”

Yanımda oturan Sarp başını hafifçe kulağıma eğerek fısıldadı: “Görünen o ki Açelya şimdiden toksikleşmeye başlamış.”

Sarp’a az da olsa hak verebilirdim ama bunu ona söylemeyecektim. “Hiç alakası yok,” diye Açelya’yı savundum. “Dünyanın en iyi sevgilisi o.”

Sarp yüzünü buruşturdu. “Aman, aman,” dedi. “Bakıyorum da hiç ezdirmiyorsun arkadaşını.” Bakışları, oynayacak iki kişiyi nasıl seçeceklerini tartışan Efken ve Açelya’ya kaydı. “Bence Efken’in yumruğunu masaya vurma vakti geldi.”

Kendimi tutamayıp dirseğimle dürttüğümde beni sinir etmenin verdiği zafer sevinciyle dişlerini göstererek sırıttı. Ona uymamam gerektiğini bilsem de, “Öyle mi?” diye laf yetiştirmeden edemedim. “Açelya o masayı duvardan duvara vurup parçalasın diye mi?”

“Aslında herkesin duvardan duvara vurmak istediği bir şeyler olabilir,” diye fısıldayan Sarp’ın bakışları muzipleşti. “Mesela benim duvardan duvara vurmak istediğim-”

Daha fazla konuşmaması için kolunu hafifçe çimdikledim. Mesajı alıp dudaklarındaki görünmez fermuarı çekti ama gözlerindeki hınzırlık kaybolmadı.

Ne konuştuğumuzdan haberleri bile olmayan arkadaşlarım hâlâ oyuncuları nasıl seçeceklerini tartışıyorlardı.

En sonunda Cansu'nun şişe çevirerek seçim yapma fikri oldukça mantıklı görüldü.

Deniz bir koşu mutfağa gidip cam bir su şişesiyle geri döndü. Koltukta oturan herkes birkaç saniye içinde yerde, büyük sehpanın etrafına dizilmişti. Öne eğilip şişeyi çevirdim ve iki ucunun denk geleceği insanları merakla beklemeye başladım.

Şişe döndü, döndü ve bir ucu Buğra'ya, diğer ucu Efe'ye denk gelecek şekilde durdu. Dudaklarımdan küçük bir kahkaha firar ederken bu karşılaşmayı keyifle izlemek için arkama yaslandım.

“Tamam,” dedi Efe heyecandan yerinde kıpırdanarak. “Nasıl yapıyoruz şimdi?”

Buğra arkadaşını aşağılar gibi baktı. Bir yandan Efeni gösterirken diğer yandan sesini yükselterek, “Adam anlattı ya,” diye çıkıştı. Anlamsız yükselişi ne kadar heyecanlı olduğunun bir kanıtı gibiydi. “Aklın nerede?” Efe oturduğu yastığı Buğra'nın suratına atınca sözleri yarıda kaldı.

Nihayetinde ikisi de birkaç saniye boyunca sessizliğe gömüldüler ve aynı anda seçtiği kelimeleri söylediler. Buğra, “Bulut,” derken Efe de heyecanla, “Yatak,” diye karşılık verdi.

Yağmur ayıplar gibi Efe'ye baktı. “Aklın fikrin nerede acaba?”

Bu yorumu Cansu'nun kıpkırmızı kesilmesine neden olurken bir elimle ağzımı kapattım. Sarp da gülümsemesini gizlemek için başını aşağı eğmişti.

Efe, “Hiçbir yerde değil,” diye kendini savundu ama... Eh, ona inanmayacak kadar onu iyi tanıyorduk.

İkisinin yapması gereken şey bu iki kelimedenden ortak bir kelime türetmekti. İkisi de uzun uzun düşündükten sonra nihayet kelimelerini söylemeye hazırlardı.

“Beyaz,” dedi Buğra. O sırada Efe, “Rahat,” diye kendi kelimesini açıkladı.

Buğra'nın siniri gözle görülür bir şekilde artarken Atlas'ın kıkırdama sesleri kulaklarını doldurdu. Anlaşılan sevgili arkadaşım bu oyunu fazla ciddiye alıyordu. “Söyler misin?” dedi. Kelimeleri ne kadar kibar olsa da gözlerindeki alevler oldukça ürkütücü görünüyordu. “Yatak ve buluttan ortak bir kelime üreteyim derken nasıl oldu da *rahat* kelimesini buldun?”

Efe umarsızca omuz silkti. “İkisi de oldukça rahat görünüyor.”

Bu yorumu oldukça şaşırılmış görünen Deniz, “Bulutun, çizgi filmlerdeki gibi üstüne düşüp zıplayacağın bir kuş tüyü yumağı olmadığından haberdarsın, değil mi?” dedi.

Efe elini kaldırıp dur işareti yaptı. “Bunu asla bilemezsin.”

Buğra avuçlarını şakaklarının etrafına yerleştirdi. “Nasıl biriyle eşleştim böyle?”

“Sakin olun,” dedim ortamı yumuşatmak için. “Emim ki bu iki kelimedenden ortak bir kelime çıkarabilirsiniz.”

Açelya bunun pek mümkün olmayacağını vurgulamak istermiş gibi seçili kelimeleri yineledi: “Beyaz ve rahat.”

Durum gerçekten de pek umut vadetmiyordu.

İki arkadaşım tekrar sessizliğe gömüldükten kısa süre sonra kelimelerini buldular. “Yalvarırım,” diye doğruldu Buğra. “Mantıklı şeyler düşün.”

“Arkana yaslan ve kendini benim kollarıma bırak.”

Efe'nin bu cevabı Buğra'yı pek rahatlatmış gibi değildi. Yine de derin bir nefes aldı ve düşündüğü kelimeyi söyledi. Pijama. O sırada Efe, “Kefen,” diye ekledi.

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

“Efe’ye laf atıyorsun ama beyaz ve rahat kelimelerinden nasıl pijamayı üretebilirsin?” diyen Belçin’in dudaklarından kıkırdamalar döküldü.

“Yapabileceğimin en iyisi buydu,” diye kendini savundu Buğra. “Hiç beyaz renkte pijama görmediniz mi?”

Buğra şakaklarını ovuştururken, “Efe gibi düşün,” diye sesli düşündü. “Beynin yokmuş gibi varsay. Tam bir geri zekâlı olsan şu an ne derdin?”

Kısa bir sessizliğin ardından ikisi de aynı anda, nihayet aynı cevabı verdiler: “Uyku.”

Buğra rahatlamış gülücükler saçarken Efe şok içinde etrafına bakıyordu. Masum arkadaşım, “Şu an aynı kelimeyi bulduğumuz için sevinmeli miyim yoksa arkadaşım beyinsiz olduğunu varsayarak benimle aynı şeyi düşündüğü için üzülmeli miyim, emin değilim,” diye mırıldandı.

Cansu sevgilisinin yanağına bir buse kondurdu. “Üzülme, sen harika bir insansın.”

Efe duygusallığını belli eden bakışlar atmayı sürdürdü. “Çok teşekkürler, Cansu,” dedi. “Bunun şerefine akşam boydan bir fotoğraf gelir mi?”

Cansu emekleyerek yanıma geldi ve bu sayede Efe’yle arasına ciddi bir mesafe koydu.

Kısa bir gülüşmenin ardından Atlas şişeyi çevirmek üzere öne eğildi. Hızlıca dönen şişenin bu sefer bir ucu bende, diğeri Yağmur’da durmuştu. Kardeşim hevesle ellerini birbirine sürterken nedenini bilmediğim bir heyecan ve gerginlik hissettim.

Kelimelerimizi bulmamıza yetecek kadar bir süre geçtikten sonra ikimiz de derin bir nefes aldık ve aynı anda, “Halı,” dedik.

Ortamda, yaşadığımız şokun getirdiği sessizlik hâkimiyet sürerken gözlerimi kırpıştırarak Yağmur’a baktım. “Bu

halıyı çok severek aldığı için aklıma direkt halı demek geldi,” derken üstünde oturduğumuz halıyı gösterdim. O kadar şaşkındım ki nedense bir şeyleri açıklama ihtiyacı hissetmişim.

“Sahi mi?” dedi Yağmur. “Ben de az önce vişne suyu döktüğüm için-” Gözleri irileşirken bir eliyle ağzını örttü. “Eyvah!”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Öfkemi dizginlemeye çalıştım ama mümkün görünmüyordu. “Bu halının aynısını alacaksın bana.”

Yağmur tatlı tatlı gülümserken ne kadar gergin olduğunu gizleyemiyordu. “Elbette alacağım,” dedi. “Benim amacım da buydu.”

“Yalan söylüyor,” dedi Deniz. “On dakikadır lekeyi gizlemeye çalışıyor.”

Kardeş katili olmama birkaç dakika kalmıştı.

Belçin, “Bakalım, şimdiki kusursuz ikilimiz kimmiş?” diye yüzünde yapay bir sırıtmayla şişeyi çevirdi.

Şişe durunca Yağmur’a olan öfkem tamamen geçmişti çünkü o an yeni *kusursuz ikilimizin* Sarp ve Yiğit çıkmasının şokunu yaşamakla meşguldüm.

Efken huzursuzca yerinde kıpırdanarak, “İsterseniz şişeyi tekrar çevirelim,” diye bir fikir yürüttü.

Yiğit, “Ne gerek var?” derken Sarp da aynı anda, “Saçmalama, diye lafa girdi ama ikisinin de bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi.

Kısa bir süre düşündükten sonra, “Tamam,” dedi Yiğit. Hazırım

Sarp da hazır olduğunu söyleyince Efken üçten geriye saymaya başladı ve ikisi de aynı anda tuttuğu kelimeleri söyledi. Sarp “Işık,” derken Yiğit, “Sonbahar,” demişti.

Sarp duruşunu dikleştirirken bir kaşını hafifçe kaldırdı. Oldukça ciddi görünmeye çalıştığıнын farkında olsam da, garip bir şekilde şirin olduğunu düşünmeden edemedim.

“Ne yani?” dedi. “Eylül’e gönderme mi yaptın sen şimdi?”

Sonbahardaki mevsimlerden birinin eylül olduğunu anımsamam ve Sarp’ın bunu benimle ilişkilendirdiğini anlamam birkaç saniyemi aldı çünkü bu biraz... Derin bir düşünceydi.

“Yok artık,” dedi Yağmur gözlerini kocaman aralayarak. Arkadaşlarımdan birkaçı biraz gerilmiş olsa da yaşadığı şaşkınlık yüzünden dişlerini göstererek sırıtıyordu. “Sarp, paranoya konusunda kendimi kraliçe zannederdim ama sanırım tacı sana vereceğim.”

Dikkat dağıtmak ve ortamı yumuşatmak için, “Açelya’ya toksiklik yapıyor diyen adama bak sen,” diye takıldım ama görünen o ki bu pek iyi bir fikir değildi zira Açelya ellerini beline yerleştirmiş, hesap sorarcasına Sarp’a bakıyordu.

Sarp, “Elbette öyle bir şey demedim,” diye yalana başvurdu. “Sizin ilişkinize hep imrenmişimdir.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi, Sarp?”

Sarp her köşeden sıkıştırılmanın verdiği çaresizlikle etrafına bakarken, “Bence iki kelimeyi birleştirin,” dedi Cansu. “Yoksa Sarp birazdan ciddi sıkıntılar yaşayacak.”

Sarp minnet dolu bir bakışla Cansu’ya baktıktan sonra Yiğit’le tekrar düşünmeye başladılar. İkisi de kısa sürede bulduğu kelimeleri yüksek sesle söyledi.

“Güneş,” dedi Yiğit.

Sarp da bıkkın bir ifadeyle, “Masa,” diye seçtiği kelimeyi söyledi.

Yiğit’in omuzları düşerken hepimiz gülüşmeden edemedik. Efe, yüzünde kocaman bir sırıtmayla, “Cidden

mi, Sarp?” dedi. “Işık ve sonbaharı birleştirip bu kelimeyi mi uydurdun?”

Sarp burun kıvırdı. “Bu konuda beni aşağılayacak en son kişisin.”

“Eh,” diye fısıldadı yanımda oturan Cansu. “En azından Yiğit’in sana *güneşim* tarzı bir şeyler söylemeye çalıştığını varsaymadı.”

Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

İkisi tekrar derin düşüncelere daldılar ve tekrar kelimelerini söylediler ancak yine birbirinden çok alakasız şeyler uydurmuşlardı.

Yiğit ve Sarp’ın oyunları o kadar uzun sürdü ki izleyenler olarak eğlenmekten çok sıkılmaya başlamıştık. Defalarca oyunu yarım bırakmalarını teklif ettik ancak ikisinin de pes etmeye niyeti yoktu.

Dakikalar geçtikten sonra Sarp dirseklerini sehpayaya dayamış, stresten karıştırdığı saçlarını darmadağın yapmıştı. Yiğit de en az onun kadar cansız bir şekilde sehpayaya başını dayamıştı. Sanki bu işkencenin bitmesini umuyor gibiydi.

Ellerindeki kelimeler perde ve sandalyeydi. İkisinin karışımı olacak birkaç kelime sıralasam da söz konusu bu ikisinin beyni olduğunda çok fazla fikir üretmemem gerektiğini fark etmiştim. Zira aklımdaki, hiçbir zaman onların tahminlerine uymuyordu.

İkisi de birbirinden umutsuzdu. Aynı kelimeyi bulamayacaklarını, sonsuz bir döngünün içine hapsoldüklerini düşündüklerinden adım kadar emindim. Fakat sonra kelimelerini söyleme vakitleri geldi ve aynı anda, “Kahverengi,” dediler.

Yiğit başını heyecanla sehpadan kaldırırken Sarp da izlediği duvardan bakışlarını ayırdı. İkisi de şok içindeydi. Onları suçlayamazdım çünkü bu iki kelimedenden böyle bir şeyi nasıl çıkardıkları konusunda en az onlar kadar şaşkın-

dım. Sadece ben değil, hepimiz ne yapacağımızı bilemez bir hâldeydik. Efe bile son beş dakikadır telefonundan izlediği heyecanlı oyun videosunu durdurmuştu.

Yiğit gözlerini kırıştırtarak, “Kahverengi,” diye yineledi. Sanki konuşmayı unutmuş gibi sözcüklerin devamını getirmemişti ama Sarp ne söylediğini anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı. “Evet, kahverengi.”

Efken sonunda aynı kelimeyi bulmalarına inanamıyormuş gibi sessizlik içinde etrafı izlerken Deniz, yattığı halıdan doğruldu ve o da, “Kahverengi,” diye yineledi. “Bugünden sonra en sevdiğim renk.”

Atlas yumruk yaptığı ellerini havaya doğru sallarken, “Şükürler olsun!” diye bağırdı. “Yaşamak ne güzel şeymiş!”

Yiğit ve Sarp sonunda şoku atlatıp heyecanla bağırma-ya başladılar. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydiler ancak beni daha da şaşırtan bu değildi.

Sarp farkında olmadan beni köşeye iterken sehpaye çıktı. O sırada Yiğit de saf bir heyecanla tıpkı onun gibi yerinden fırladı. İki bir birbirlerine sıkıca sarılırken Yağmur ağzı bir karış açık hâlde ikisini izledi.

İkisini böyle saf heyecan ve mutlulukla birbirlerine sarılırken görmenin beni iyi hissettireceğini biliyordum ancak kalbimi bu kadar ısıtacağından habersizdim.

“Neyse,” dedi Sarp ortamından kalktığı için yanımda oturan Buğra. “İkisini hep daha çok yakıştırmıştım zaten.”

Yanımdaki yastığı Buğra'nın kafasına attım ancak arkadaşım kahkahalar eşliğinde eğilerek darbemden kurtuldu. Dayanamayıp bir kahkaha da ben patlattım ve birkaç dakika için bile olsa kayıtsızca güldüm.

O geceden sonra yaşayacaklarımı bilsem tebessüm etmeye bile cesaret edemezdim.

17. BÖLÜM
DİLEK

Üzerime çöken soğuk duvarlar, sonsuza dek uzayıp giden can yakıcı bir boşluk, ruhuma dokunan ucu zehirli hançerler ve kulaklarımı sağır eden bir sessizlik...

Kendimi aniden koca bir okyanusun ortasında buluyorum. Su o kadar soğuk ki tenimi yakıyor, ciğerlerim nefes almak için çırpınıyor. Panikle kollarımı ve bacaklarımı savuruyorum ancak ne kadar yüzersem yüzeyim çıkışı bulamıyorum.

Pes etmek üzereyim, buradan çıkış yok. Kapana kısıldım.

Derken bir ışık doğuyor suyun altında. Sadece karşımda değil, yüreğimde de parladığını hissediyorum. Dudaklarımda bir gülümseme yeşeriyor. Neden güldüğümü bile bilmiyorum. Tek bildiğim bu ışığın beni kurtarmaya geldiği. Artık güvendeyim.

Işığın ortasında bir yüz beliriyor. Hemen ardından benimkilere benzeyen gözler, yer yer ak düşmüş kahverengi saçlar... Babamın yüzü sonunda karşımda.

Bana bakıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor, elini uzatıyor. Tutmamı istiyor belli ki. Ona yaklaşmaya çalışıyorum ancak hırçın okyanus, onu benden uzaklaştırdığı gibi beni de başka bir tarafa sürüklüyor.

Babamın yüzü düşüyor, gözlerinde hayal kırıklığı âdeta nefes alıyor. Pes etmeyip tekrar yüzmeye çalışıyorum ancak ne kadar çabalarsam çabalayayım benden uzaklaşıyor. Okyanus benimle oynuyor. Yine de var gücümle ona ulaşmaya çalışıyorum. Fakat tam o an korkunç bir girdap babamı esir alıyor. Işığıyla birlikte benden uzaklara, sonsuzluğa sürükleniyor. Buradan kurtulmak için yeşerttiğim umutlarım da

onun gidişiyile yok oluyor.

Artık her şey siyah.

Her şey sessiz.

Ancak artık karanlık o kadar ürkütücü değil. Belki a buraya aitimdir.

Kendimi acımasız ve yok edici boşluğa bırakmak en hayırlısı olacak. Buraya kadarmış.

Kan ter içinde uyandığımda kalbim göğüs kafesimi delip geçecekmiş gibi çarpıyordu. Ciğerlerim yıllardır nefes almamışım gibi acı içindeydi. Bedenim zangır zangır titriyordu. Çığlık atmak istiyordum ancak dudaklarımdan tek bir fısıltı bile dökülmüyordu. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu fakat ne ara ağladığımdan habersizdim.

Rüya âlemiyle gerçekliği ayırmam uzun saniyelerimi almıştı. Ancak her şeyin zihnimin oynadığı ürkütücü bir oyun olduğunu fark etsem de rahatlayamadım. Dehşet içinde titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışarak oturdum ve Sarp'ın tanıdık odasına göz gezdirdim. Karanlık olduğu için çok bir şey göremesem de ders kitapları vüzünden darmadağın olan masasını ve bu masanın aksine okuma kitaplarının bulunduğu, şaşırtıcı derecede düzenli olan kitaplığını ayırt edebildim.

Hemen ardından başımı sağa çevirdim. Sarp yanımda tasasız bir bebek gibi uyuyordu. Üstünde sadece gri bir sort vardı, sırtı bana dönüktü. Saçları darmadağınikti. Onu uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım. Uyuyabilecek gibi değildim.

Dağınık çalışma masasının başına oturduğumda düşüdüğüm tek şey rüyamdı. Gerçek hayatta ölümü bu kar

yakından tecrübe etmem yetmemiştii anlaşılan. Zihnim, rüya âleminde bile mutlu olmayı bana çok görüyordu.

O an duygularımı bir şekilde dışa vurma ihtiyacı hissettim. Çığlık atmak, sağa sola yumruk atmak, şiddetle ağlamak istedim.

Tüm bunları yapmak yerine bir kalem aldım ve önümdeki buruşuk kâğıda birkaç dağınık cümle aktardım.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Güneş yer yüzünü ziyaret etmişti ancak yazmayı bırakmadım, bırakmadım. Kâğıda aktardığım her kelimeyle ruhumun kesikleri şifa buluyordu sanki. İşim bittiğinde yazdığım ilk eserime, amatörce kaleme alınmış şiirime hayranlıkla bakarken ellerim titredi. Fakat bu seferki titremem dehşetten değil, heyecandı.

Yazdığım esere o kadar odaklanmışım ki tam o an omzuma dokunan bir çift elle titredim ancak hemen ardından Sarp'ın kokusu burnuma doldu. Sevgilim iyice eğilip kollarını omuzlarımin etrafından sararken burnunu boynuma gömdü.

“Bence beni yatağımızda tek başına bırakman suç sayılmalı.” Konuşurken nefesi boynumu gıdıkladı, gülümse dim. Üstelik kendi odasındaki bir eşyadan ikimize aitmiş gibi bahsetmesini göz ardı edememiştim.

“Şiir yazdım.”

“Öyle mi” derken uykulu sesinde hafif de olsa dinçlik hissettim. “Bakayım.”

Kâğıda uzanmaya çalışsa da son anda göğsüme bastır dım. “Hayır, olmaz!”

Dudaklarını büzdü. “Ama neden? Dalgâ geçmeyeceğim, oz Senin yaptığın hiçbir şeyle alay edemem ki zaten.”

Yataktan yeni kalktığı için darmadağınık olan kahve- teni saçları, uyku mahmurluğu yüzünden baygın bakış-

ları ve boğuk sesiyle o kadar çekici görünüyordu ki ben an için ona direnemeyeceğimden korktum ancak ne ki kendimi frenlemeyi ve “Bunu önce babamın okuması daha doğru olur,” demeyi başardım.

O an gözlerini kırptırdı, uyku sersemliğini neredeyse atmıştı üzerinden. Başını anlayışla salladı. Az önceki ısrarcı tavrından eser yoktu. Şiirimi okumayı deli gibi istediğini biliyordum ancak sessizce arzularıma boyun eğiyordu.

“Peki,” dedi. “Nasıl istersen öyle olsun. Hazır hissettiğinde eserlerini benimle paylaşmak istersen onları okumaktan onur duyacağımı bil.”

Sarp’ın omzumdaki elini tuttum. “Söz konusu sen olduğunda bundan her zaman eminim zaten.”

Birkaç gün sonra, 6 Eylül günü akşama doğru Atlas tarafından arandığımda ve onların evine gitmem gerektiğini söylediğinde, bir şey olmadığı hususunda yemin etse bile düşündüğüm tek şey babamın son nefesini verdiğiydi.

Bu korku bile ruhumu perçinlemeye yetti.

Apartmana girdiğimde asansörü beklemeden koşarak merdivenlere yöneldim. Kapının aralık olması kafamı karıştırdıysa da düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Normalde tedbirli davranır, içeri bir yabancıнын girip girmediğini sorgular, gerekirse polisi arardım ancak o an panik o kadar vücudumu ele geçirmişti ki hiç düşünmeden içeri daldım.

Bu eve o kadar girip çıkmıştım ki ezbere bir şekilde babamın odasına daldım ve o an bir patlama sesi eşliğinde, “Sürpriz!” diye bağırarak kalabalığın sesi kulaklarıma doldu.

Bir anlık şaşkınlıkla etrafıma bakakaldım. Az önce patlatılan konfetiden çıkan jelatinler yere düşerken kardeş-

lerimin, Ayperi ablanın ve babamın gülümseyerek bakan çehreleriyle karşılaştım. Gözlerimi kırpiştirarak etrafı incelediğimde duvara yapıştırılmış rengarenk balonları ve üstünde *İyi Ki Doğdun!* yazan flamaları gördüm. Kardeşlerim ve babam başlarına rengarenk parti şapkaları geçirmiş ve yüzüme masum bir beklentiyle bakıyorlardı.

Zihnim bir an için zaman algısını tamamen kaybetse de son anda kendimi toparlayabildim ve “İyi de,” dedim. “Bugün benim doğum günüm değil ki.”

Sanki bu küçük ayrıntı kimsenin umurunda değil gibiydi. Bahadır aniden öne atlayıp bacaklarıma sımsıkı sarılırken Yağmur, “Biliyoruz zaten,” dedi bilmişlikle. Yüzü her zamanki gibi makyajsızdı ve göz altları ne kadar yorgun olduğunu haykırıyordu. “Ancak daha önce doğum gününü kutlayamamıştık ve *neden şimdi kutlamıyoruz ki,* diye düşündük.”

Yağmur o an söylemiyordu ama bu cümlenin ardında yatan gerçeği biliyordum. Babam doğum günümü hiç kutlamamıştı.

Bu, kutladığı ilk ve son doğum günüm olacaktı.

Gözlerimi yakan gözyaşlarını kırpiştirerek savurmaya çalışırken dudaklarıma minnet dolu ancak mutluluktan oldukça uzak bir tebessüm yerleştirdim. Bugün bana, babamla doğum günümü geçirdiğim bir anı parçası armağan edilmişti. “Teşekkür ederim.”

Kardeşlerime, Ayperi ablaya ve bağlı olduğu makineler izin verdiğince babama sımsıkı sarıldım. Özellikle sıra babama gelince ondan kopamamıştım ama uzaklaşmak zorunda olduğumu biliyordum. Hastalıklı görüntüsü bedenini tamamen esir almıştı. Eski cüsseli yapısından eser yoktu. Yeşil gözleri hiç olmadığı kadar yorgun bakıyordu ancak o sönmüş bakışlarından bile ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu.

“Senin için çok güzel yemekler yaptım,” dedi Atlas hemen önümüzdeki minik sehpa da duran atıştırma lıkları göstererek. Gerçekten de böreğinden kısırina birçok şey yapmıştı ve hepsi leziz görünüyordu.

Gülümseyerek Atlas’a doğru uzandım ve yanağına bir buse kondurdum. Kardeşim aldığı bu karılıktan memnun bir şekilde gülümserken Yağmur, ilginin bir başkasında olmasını biraz kıskanmış olacaktı ki dudak büzerek, “Benim de çok yardımım oldu,” dedi. Bir yandan da kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu.

Atlas da tıpkı Yağmur gibi kollarını birleştirirken tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?” dedi. Şimdi iki çocuk kavga ediyor gibi görünüyorlardı. “Sorabilir miyim, ne yaptın tam olarak?”

Yağmur afallayarak sehpa ya baktı ve atıştırma lıkların arasında bir şeyler bulmaya çalıştı. En sonunda zafer kazanmışçasına, “İşte!” dedi. Bir yandan da pembe kremayla bulut şekilleri verilmiş doğum günü pastamı kupa kaldırır gibi gururla kaldırmıştı. “Bu!”

Atlas şok içinde ağzını araladı. “Pastayı hazır aldık zaten!”

Yağmur meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. “Pastaneden kim aldı peki?”

Ayperı abla, babam ve Bahadır gülüşürken, “İkinize de çok teşekkür ederim,” diye tartışmalarını noktalamaya çalıştım. “Benim için bir şeyler yapmaya çalışmanız o kadar kıymetli ki.”

Atlas’ın bakışları Yağmur’dan bana çevrilince yumuşadı. “Canım benim,” dedi. Yağmur’a tekrar baktığında yüzünü buruşturdu. “Şunun lafını çekmemek için en çok sevdiğin kardeşin olduğumu söyleyemiyorsun ya, üzülüyorum sana.

Yağmur gözlerini kıstı. “Atlas, elimde tuttuğum Eylül’ün doğum günü pastası olmasaydı olacakları tahmin edebiliyordur umarım.”

Atlas dil çıkarmakla yetindi.

“Haydi, mumları üflesin artık!” Ayperi ablanın sabırsız işyanı Atlas ve Yağmur’a neden burada olduğumuzu hatırlatmış olacak ki ikisi de bir anda tartışıklarını unuttular. Atlas sehpanın üstünden birkaç mum alıp pastanın üstüne dikti ve bir çakmak yardımıyla mumların ipini yaktı.

Mumları tam üfleyecektim ki babamın cılız sesini duydum: “Dilek dilemeyi unutma.”

Normalde batıl inançlarım pek yoktur ama itiraz etmedim. Nedense bu dilek dileme işi heyecanlanmama sebep olmuş, kalbimin deli gibi çarpmasını sağlamıştı. Dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim, iki elimi birleştirip çenemin altına sabitledim. O an isteyebileceğim yüz binlerce şey geçti aklımdan. Ancak sadece saniyeler içinde tüm dilekler sahneden çekildi ve geriye tek bir istek kaldı: *Babam huzurla ölsün.*

Akmak için direnen gözyaşlarımı buruk bir gülümsemeyle bastırdım. Babamın gözlerine baktım ve mumları tek seferde üfledim.

18. BÖLÜM

SENİ HER ŞEYDEN ÇOK
SEVMekten NEFRET
EDİYORUM

Doğum günümü babamın yanında maalesef sadece on iki dakika kutlayabilmıştık. Hayatımın en eğlenceli, en buruk ve en eşsiz on iki dakikasıydı bu. Oradan ayrılmayı hiç istememiştim ama bu on iki dakikanın bile onun için işkenceden farksız olmaya başladığını anlayınca yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip hiç şikâyet etmeden salona geçmiştim.

Babamın odasından taşıdığımız tabaklarımızı salondaki sehpa üzerine yerleştirdikten sonra sohbete daldık. Sonrasında hemşire babamla ilgilense de Ayperi abla sık sık uyuyan kocasını kontrol etmeye, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmeye gitti. Her döndüğünde gözlerinde kırılgan bir bakış oluyordu ancak dudaklarında gülümseme hiç eksik olmuyordu, neşesini eksik etmiyordu ve bizimle sohbet etmeye bayıldığını hissettirmeye çalışıyordu. Sık sık kavga eden çocuklarını azarlıyor; Bahadır'ı ve beni, Yağmur ve Atlas'tan uzaklaştırmak için planlar yapıyordu. Yağmur'sa asıl izole edilmesi gerekenin kendisi olduğunu, bu evde kafayı yediğini söyleyerek itiraz ediyordu. Böylece hepimiz öfkeden kıpkırmızı kesilen Atlas'a bakıp kahkahalar atıyorduk. Görünüşte hepimiz oldukça rahat-tık, güzel bir anı paylaşıyorduk ancak içten içe hepimiz ne olduğunun farkındaydık.

Babam, on iki dakika bile konuşmaya dayanamamıştı.

Sanki onu götürecek gemi limana yanaşmıştı da binmesini bekliyordu.

Orada ne kadar süre geçirdiğimi, Bahadır esneyene kadar fark etmemiştim. Saatin epey geç olduğunu fark edin-

ce evime gitmek istediğimi söylesem de ne Ayperi abla bu saatte eve gitmeme izin vermişti ne de kardeşlerim. Ben de annem meraklanmasın diye bir mesaj yazarak gelemeyeceğimi söylemek zorunda kalmıştım. Ayperi ablayla vakit geçirmemden nefret ettiğini biliyordum ama hem işime burnunu sokmak istemiyordu hem de ilk taşı atan oyken ona kin gütme hakkını kendinde bulamıyordu.

Sanki yıllardır tekrarladığım bir rutini gerçekleştirir gibi Yağmur'un odasına ilerledim. Garipti ama artık yer olsa da olmasa da burada kaldığım her gece Yağmur'un yanında uyuyordum. Kız kardeşimin ödünç verdiği pijamaları giydikten sonra yanına sıvıştım. Bir süre telefonlarımızı kurcaladıktan sonra birbirimize iyi geceler dileyip sessizliğe gömüldük. Sessizliğimizin üstünden dakikalar geçmişti, Yağmur uykusunun habercisiymiş gibi düzenle nefes alıp veriyordu ancak aniden, "Eylül," dedi.

Sesi titrer gibiydi. Başımı ona çevirdim. Sırtı bana dönüktü fakat konuşmayı sürdürdü: "Bugün güzel vakit geçirdin mi?"

Gülümsedim. "Evet, çok teşekkür ederim."

"İyi," dedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim çünkü..." Sesi tekrar çatallandı. "Seni gerçekten çok seviyorum."

"Ben de," dedim. "Ben de seni çok seviyorum, kardeşim."

Yağmur arkasını dönmedi, gözlerimin içine bakıp gülümsemedi hatta cevap bile vermedi. Ama yine de neden böyle davrandığını biliyordum. Kabalık yapmak istemediğinin, sadece ağladığını göstermekten kaçındığının farkındaydım. Onu zor durumda bırakmamak için sessizliğimi korudum. Dakikalar sonraysa artık uyuduğundan emindim.

Kardeşim uyumuştı uyumasına ama sanki ben uykusuzlukla lanetlenmiş gibiydim. Ne kadar sağa sola dönsen

de bir türlü uyku bedenimi sarmadı. İçimde uyumamı önleyen ve zehirli bir sarmaşık gibi yayılan ürkütücü bir his vardı. Bu hisle daha fazla başa çıkamadım, çantamdan bir kalem ve yanımdan hiç ayırmadığım şiirimi çıkardım. Mutfağa gidip kendime bir bardak soğuk su koydum ve şiirde değiştirebileceğim bir şey var mı diye düşünmeye başladım. Kesinlikle kusurlu bir şiirdi. Babama okutma konusunda bu kadar çekiniyorsa muhtemelen bir ustanın fikirlerini belirtmesi için ona vermeye bile utanırdım. Ancak hiçbir kelimeyi değiştirmeye gönlüm el vermedi. Evet, kusursuz değildi ancak hedefim bu değildi ki. Elbette hatalarım vardı ancak bu kâğıtta yazanlar bendim. Benden bir parçaydı. Hatalarıyla, amatörlükleriyle Eylül Cesur bu satırlarda yer alıyordu.

Önemli olan bu değil miydi zaten?

Tekrar uyumayı denemek için kalkıp Yağmur'un odasına ilerledim ancak işittiğim güçsüz bir ses, beni son anda durdurdu. Sesin, babamın odasından geldiğini duyunca meraklanarak odasına ilerledim. Başta uykusunda sayıklıyor olabileceğini düşünmüştüm ancak kapısını açtığımda uyanık olduğunu gördüm. Beni fark edince gözleri ışıldadı. "Eylül."

Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Baba," derken yanına gidip yatağının kenarındaki küçücük boşluğa oturdum. Hemşiresi hemen yanındaki sandalyede uyuyakalmış olduğundan onu uyandırmamaya çalıştım. Normalde uykusunu bolup azarlamam, bu adamın başında durmak için para aldığım söylemem gerekiyordu ama o kadar yorgun görünüyordu ki hâline üzülmeden edememiştim. Tekrar babamın odaklanıp, "Nasılsın?" diye sordum.

Eylül dedi "Sana sesleniyordum, yüksek sesle konuştum duydum."

Babamın hayretle havaya kalktı. "Sesli düşündüğümün dışında bile değildim."

“Öyle yapıyordun. Şiirin ne kadar berbat olursa olsun onu sevdiğinden bahsediyordun. Ne şiiri bu?”

Konuşurken sık sık duraklamıştı. Sanki konuşmak için bile tüm gücünü harcıyordu. Bu tat kaçırıcı ayrıntıya odaklanmamaya çalışarak, “Bir şiir yazdım da,” dedim. “Verdiğin öğütleri dinlemeye çalışıyorum.”

Gözleri açılırken pürdikkat dinliyordu beni. “Gerçekten mi?” dedi.

Ne zamandır aklımı kurcalayan bir fikri açmanın tam sırası olduğunun farkındaydım. Utançla ellerimi birbirine bastırdım. Yanaklarımın ısındığını, kanımın bedenimde kaydığını hissediyordum. Bir an için söylememeyi, bu fikri sonsuza dek sır gibi saklamayı düşündüm ancak utançımın engel olmasına izin vermem istemiyordum. “Hepsi bu kadar da değil,” dedi.

Babam dişlerini göstererek gülümsedi. “Beni daha ne kadar mutlu edebilirsin, bilmiyorum.”

“Bir kitap yazmak istiyorum,” deyiverdim. “Yaşadıklarımı kâğıtlara dökeceğim. Elbette her şeyi olduğu gibi anlatmam, bazı noktalarda hayal gücümü devreye sokarım. Örneğin dövüşürken rakiplerim tarafından altüst edildiğim anları destansı zaferler kazanmışım gibi okuyucuya aktarırım. Kim bilecek sanki? Bir de kendi adımları ve çevremdekilerin isimlerini değiştiririm muhtemelen. Kişilik haklarıyla ilgili ceza yemek istemem. Ama onun dışındaki birçok nokta aynı kalır. Kardeşlerimle, arkadaşlarımla ve seninle olan ilişkimin çoğunu değiştirmem.”

Babamın yüzünde saf bir mutluluk vardı ama bir an için gözlerinde pişmanlıkla karışık azap gördüm. “Peki, kitabın sonunda ne olacak?” diye sordu. “Ana karakter, babasını bağışlayacak mı?”

Yaşayan gözlerimi kontrol altına almaya çalıştım. “Çoktan bağışladı, baba. Babasına olan sevgisi yüreğini yumuşatalı çok oldu.”

Babam titrek bir nefes aldı. Sanki teşekkür eder gibiydi. Hak etmediği bir lütfu ona sunmuşum gibi minnetle bakıyordu bana. Bu, sarf edebileceği birçok sözden daha anlamlıydı. “Ne zaman yazmayı planlıyorsun?”

“Bilmeni,” dedim. “Önce kendimi biraz geliştirmek istiyorum. Ardından ufak denemelere başlarım.”

Babamın gözleri gururla ışıldadı. “Okumayı çok istedim.”

İsterim değil, isterdim. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki babam hiçbir zaman o kitabı okuyamayacaktı.

“Sen harika yerlere geleceksin, Eylül,” derken buna inandığını hissettim. “Senin kanında var bu. Benim gibi, dünyanın geri kalanı gibi sıradan bir yaşam sürmeyeceksin. Hayata uymayacaksın, hayatın sana uymasını sağlayacaksın. Hataların olacak ama onları kucaklayacak ve kendi yolunda özgürce koşacaksın. Durmanı söyleyenlere inat daha da hızlanacaksın.” Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. “Bugün senin doğum gününü kutladık ama sen, bana daha büyük bir hediye verdin, teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı, gözleri huzurla kapandı. “Sanırım ilk kez ölüme hazır hissediyorum.”

Bu sözleri duymak kalbime derin bir ok sapladığı kadar şaşırtıcı şekilde iyi de gelmişti. Titreyen parmaklarımla sardığı kâğıt parçasını kaldırıp, “Şiirimi duymak ister misin?” dedim.

Yüzündeki gülümseme bozulmadı, gözlerini de açmadı. “Ben de bunu teklif etmeni bekliyordum.”

Elimdeki kâğıda ürkekçe baktım. “Beklentini çok yükseltme ama.”

Kızım, söz konusu sen olduğunda beklentim her zaman çok yüksek olacak ve sen de her seferinde beklentilerimi karşılayacak hatta üstüne bile çıkacaksın, merak etme.”

Bana olan güveni ruhumu yüceltmmişti. “Bu şiiri sana yazdım.” diye fısıldadım. Hemen ardından katlanmış kâğıdı açıp okumaya başladım:

Bana çocuk gibi davranmandan nefret ediyorum.

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Favori filmi olan 10 Things I Hate About You filmine gönderme yaptığını anlamıştı. O filmde de ana karakter Kat, deli gibi sevdiği kişiye ondan nefret etmesinin sebeplerini barındıran bir şiir yazmıştı.

Nefret ediyorum güzel gözlerinden,

Ne zaman baksam ıslıl ıslıl parlamasından,

Senin için ağlamaktan nefret ediyorum.

Seni düşünmekten nefret ediyorum.

Zihnim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Beni önemsemenden nefret ediyorum.

Kendimi önemli hissettirmenden nefret ediyorum.

İyi kalpli olmandan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum bana sarılmandan, huzur veren yüreğinden,

Beni sevmenden nefret ediyorum.

Ama en çok ne olursa olsun,

Seni her şeyden çok sevmekten nefret ediyorum.

İşte, başarmıştım. Utancımı yenip babama ilk şiirimi okumuştum. Dudaklarımda hiç de alçakgönüllü olmayan zafer dolu bir gülümseme oluştu. “Sana beklentini çok yükseltmemeni söylemiştim. Umarım-”

Başımı kaldırdığımda babamın yastıklara gömülmüş yüzüyle karşılaştım. Artık gülümsemiyordu, ağzı hafifçe açılmış, gözleri kapanmıştı. Eli yatağın kenarından sarkıyordu.

Evrendeki tüm hava çekilmiş gibi hissettim. Başımı iki yana salladım ama neyi reddettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim yaşarmıştı ama neden ağlıyordum ki? Ağlamak için sebepim mi vardı?

Kısa bir duraksamanın ardından cümlemi tamamladım: “Umarım beğenmişsinizdir.” Babamdan bir tepki bekledim ama sessizliğini sürdürdü. Uyumuş olsa gerekti. Derin ve huzurlu bir rüya görüyor olmalıydı, evet. Boğazımda bir yanma hissederken gözyaşları yüzünden etrafı bulanık görmeye başladım. “Bu şiir için çok uğraştım,” diye anlatmayı sürdürdüm. “Sarp okumak istedi ama ona okutmadım, bu şiiri ilk dinleyen sensin. Umarım, Yağmur ilk önce ona okutmadığım için kızmaz. Biliyorsun, böyle şeylere çok alınıyor. Ama kızsız da gönlünü alırım, değil mi?”

Babam cevap vermedi.

Zihnim gerçeklerle yüzleşmeye çalışsa da gözlerimi sımsıkı yumup reddettim. “Değil mi, baba?” diye sorumu yineledim. Cevap verecekti elbet. Biraz dinlensin, sonrasında mutlaka uyanacaktı.

Hiçbir baba, kızının yanında ölmezdi sonuçta.

“Alırım bence,” dedim ondan bir cevap alamayınca. “Sonuçta biz kardeşiz ve artık çok iyi anlaşıyoruz.”

Zihnim şoku atlatıp geriye saf bir acı bırakırken hıçkırıklar omuzlarımı sarstı. “Baba,” diye fısıldadım. Bir el yüreğimi sıkıyor, kalbimi parçalıyordu. Sanki çok derin bir kesik yarasının acısını çekiyordum. Ancak bu acı dışardan değil, içeriden geliyordu.

Bu acı beni yok ediyor ve aynı anda yeniden doğmamı yordu.

İşte, sevdiğimizimizin değerini anlamamıza yaşıyorduk bu acıydı.

Gerçekle tamamen yüzleşmişken bir çift elin omuzlarımı kavradığını hissettim. Bağırması olmalıydım, bilmiyordum. Saniyeler sonra Ayperi abla içeri daldı. Hemen arkasında Atlas, Yağmur ve Bahadır vardı. Bana baktıkları an ne olduğunu anlamışlardı ve yüzlerindeki ifade benimle aynı acıyı taşıdıklarını gösteriyordu.

Ayperi abla kocasının başında ağlarken ayaklanıp salona ilerledim. Aldığım nefes yeterli değil gibiydi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, kalbimdeki bu yangını nasıl söndüreceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dizlerim o kadar güçsüzdü ki bedenimi taşıyamıyordu. Salonun ortasına yığılarak çöktüm. O an, elimdeki kâğıt parçasını hâlâ sıkı sıkı tuttuğumu fark ettim.

Ama en çok ne olursa olsun,

Seni her şeyden çok sevmekten nefret ediyorum.

Kâğıdı göğsüme bastırıp başımı öne eğdim ve sessiz gözyaşlarımı akıttım. Ne kadar orada öylece oturdum, bilmiyordum. Saniyeler, dakikalar, belki de saatler... Zaman algımı yitirmiş gibiydim. Sadece gözyaşı döküyor, acının kalbimi yok etmesine izin veriyordum.

Omuzlarım sarsılırken gözümün önünden bir gölge geçince irkilerek başımı kaldırdım. Küçük kardeşim Bahadır ıslak yanakları, kızarmış gözleriyle öylece karşımdaydı. Artık ağlamıyordu, sadece yüzüme beklentiyle bakıyordu. Üstünde çizgili bir pijama vardı. Pelüş bir tavşanın kolunu sıkıca kavramıştı. Bedeni zangır zangır titriyordu.

Böyle bir şeye şahit olduğu için yaşamaktan nefret ettim.

Hiçbir şey söylemedim çünkü şu an evrendeki tüm sözlerin yetersiz olacağını biliyordum. Kollarımı açtım ve beklentiyle ona baktım. Bahadır'ın küçük bedeni titremeye devam etti. Gözleri yeniden yaşardı, dudakları büzüldü ve haykırarak kendini kollarıma attı.

Onu sakinleştirmem imkânsızdı ama ona sımsıkı sarıldım. Amacım, acısının geçeceğiyle ilgili onu kandırmak değildi. Ne kadar küçük olursa olsun, buna inanmayacak kadar akıllıydı zaten. Asıl amacım onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaktı.

Bahadır gözyaşlarını göğsümde akıtırken kız kardeşimin titrek adımlarla yanımıza yaklaştığını gördüm. O da en az bizim kadar acı ve şok içindeydi. Kalbindeki kırıklar gözlerinden düşüyordu sanki. Tam karşımda diz çöktü ve Bahadır'ı ortamızda tutacak şekilde ikimize de sarıldı. Onun da bize katılması ağlamamızı şiddetlendirdiyse de daha güçlü hissetmemizi sağlamıştı sanki.

Sadece saniyeler sonra kapıdan Atlas'ın girdiğini gördüm. Sırtı kapıya dönük olduğu için Yağmur onu görmemişti. Bahadır da gözlerini sımsıkı yumduğundan ağabeyinin geldiğini fark etmemişti. Bu yüzden uzun saniyeler boyunca, sessizce baktık.

Atlas her zaman güçlü duran taraftı. Her zaman kontrollüydü, her şeyi planlardı. Evin büyük çocuğu olmanın ve kardeşlerinden sorumlu olmanın getirdiği bir prensipti bu. Hepimizin arkasını toplar, bunu da hiç gocunmadan yapardı. İyiliğimiz için gerekirse bir robot gibi çalışırdı. Kalbi asla kırılmazdı, hiçbir şeye üzülmezdi, yaşanabilecek her kötü olaya bir çözümü olurdu.

Fakat bugün değil, bu an değil.

Boşta kalan kolunu uzatıp onu da yanımıza çağırdım. En az Bahadır kadar savunmasız bir hâlde yanımıza geldi, diz çöktü. Bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki şu an bu sarılmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Atlas gözyaşlarını sessizce akıtırken bir kolunu bana, diğer kolunu Yağmur'a sardı.

Ve böylece dört kardeş, babamız için gözyaşı döktük. Yaşadıklarımız, yaşayamadıklarımız ve asla yaşayamayacağımız her şey için. Bu acı, bizi birbirimize görünmez bir zincirle bağladı.

O günden sonra her 6 Eylül günü, babam için de bir mum üfledim.

KAKTUS TEAM

19. BÖLÜM
BENİM KÜÇÜK SIRRIM

Aradan günler geçmişti ama ben 6 Eylül'de takılı kalmıştım.

Babamı defnettiğimizden beri sık sık kardeşlerimle, Ayperi ablayla, annemle vakit geçiriyordum. Öte yandan Sarp ve arkadaşlarım, ne olursa olsun beni yalnız bırakmıyorlar, defalarca aramayı ihmal etmiyorlardı. Bazen evden çıkamayacak gibi hissettiğimde birden kapımda beliriyorlardı. Bu süreçte iyi olmam için ellerinden gelen tüm desteği sunmaya kendilerini adanmış gibiydiler.

Onlara sahip olduğum için ne kadar şükretsem azdı, farkındaydım. Onlar da onlara olan minnetimi biliyorlardı.

Yine de acımı dindirmeye hiçbiri yetmiyordu.

Üstelik eylülün ortalarına yaklaştığımızdan her yerde okul telaşı hâkimdi. Veliler çocuklarına defterler, kalemler almak için marketlere doluyor; alışverişin nedeni olan çocuklarsa onların peşinde oradan oraya sürükleniyordu. Herkes bir hazırlık içindeydi.

Hayatın akıp gitmeye devam etmesi başta o kadar garip gelmişti ki... Tüm dünyanın yok olmasını, herkesin benimle acı çekmesini ve babamın adını haykırmasını beklemiştim ama insanlar sokakta yürümeye, gülümsemeye ve mutlu olmaya devam ettiler. Onlar için değişen hiçbir şey olmadığını anlamak zamanımı almıştı. Onlara göre 6 Eylül'ün üzücü tek kısmı yaz bitiminin habercisi olması, çalışma vaktinin gelmesiydi.

Benim için bu yazın anlamı başkaydı, çok başka.

Annemin arkadaşında kalmaya gittiği gecelerden birinde uyuyamadım. Sabaha kadar oradan oraya dönmüş,

yalnız olmaktan nefret ederek saatlerimi harcamıştım. Tek düşündüğüm babamdı. Acaba şiiirimin sonunu duymuş muydu? Duyduysa anlayacak vakti olmuş muydu?

Gözyaşları yeniden bedenimi esir almak için saldırma-ya hazırlanırken şişmiş ve acıyan gözlerimi kırpıştırarak doğrudum. Hızla banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Kendime gelmeyi ummuştum ama bu soğuk su bile duvarların üstüme üstüme geldiğiyle ilgili hislerimi değiştirmemişti.

Daha fazla dayanamayıp üstüme bir ceket aldım. İçine telefonumu ve cüzdanımı koyduğum bel çantasını belime sardım. Şu evden çıkmazsam kafayı oynatacakmışım gibi hissediyordum.

Apartmandan çıktığım gibi telefonumdaki uygulama aracılığıyla taksi çağırman bir oldu. Nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu, düşünmemiştim bile. Sadece o evde daha fazla kalamayacağımı hissetmiş ve kendimi sokağa atmıştım. Nasıl görüdüğümü bile umursamamış, üstümdeki sarı pijama takımından rahatsızlık duymamıştım.

Taksi kısa sürede gelince arka koltuğa kuruldu ve gitmek için rastgele bir yer söyledim. Adam taksimetreyi açıp yola koyulurken pencereyi açtım ve rüzgârın saçlarımı yalayıp geçmesine izin verdim.

Yolculuğu sessizlik içinde sürdürdük. Tüm bu süre zarfında babamın yeşil gözleri, ölmeden hemen önceki gururlu ve minnet dolu bakışı zihnimden bir an için bile çıkmadı. Ne de çok istemişti ilk kitabımı okumayı. Benimle daha fazla vakit geçirmeyi ne kadar çok arzulamıştı! Acaba daha önce onu bulsam bazı şeyleri değiştirebilir miydim? Daha mutlu ölmesini sağlayabilir miydim? Belki de o zaman hiç ölmezdi. Belki de hasta olduğundan şüphelenip onu doktora görünmeye ikna edebilirdim. Böylece belki de çok geç olmadan hastalık teşhis edilirdi.

Başımı iki yana salladım. Kendime fazla yüklendiğimin farkındaydım. Neticede ben Tanrı değildim, olacak olayları önceden kestiremezdim ancak böyle düşünmemek elimde değildi.

Onu şimdiden çok özlemiştim. Yokluğu yüreğime bataran can acıtıcı bir diken gibiydi. Sanki bu zamana kadar hep onunla yaşamışım gibi hissediyor, bundan sonra var olamamaktan korkuyordum.

Zihnim tüm bu düşünceler yüzünden meşgul olurken sesimi bile çıkarmadan yolculuğumu sürdürdüm. İçimde depremler olurken bedenimin kılını bile kıpırdatmamasını sağlamak kendimi ikiyüzlü gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir an önce bu arabadan inmek istiyordum.

Nihayet gelmek istediğim yere vardıktan ve uygulama aracılığıyla ücreti ödedikten sonra arabadan indim. Denizden yükselen tuzlu su kokusu burnuma dolarken derin bir nefes aldım. Ellerimi ceketimin cebine sıkıştırıp üşümemi engellemeye çalıştım. Burası tahmin ettiğimden daha serindi ancak kumsalda yürürken asıl ihtiyacım olanın burada durmak olduğunu anlamıştım.

Kum tanecikleri spor ayakkabımdan içeri girmiş, beni rahatsız ediyordu ancak umursamadan yürümeye devam ettim. Zihnimi berraklaştırmaya, düşünmemeye ihtiyacım vardı. Henüz mümkün olmadığını bilsem de kalbimdeki bu acıyı özgür bırakmak istiyordum.

Ayaklarım yürümekten acıyınca denize yakın bir yere, kumların üzerine yığıldım. Birazdan güneş doğacaktı ve manzarayı kaçırmak istemezdim herhâlde. Yine de kusursuz gökyüzüne baktığımda istediğim kadar huzur bulamadığımı hissediyordum.

“Gece bir yere gitmek istiyorsan bir dahaki sefer haber ver,” dedi tanıdık bir ses. İrkilerek arkamı döndüğümde Sarp’ın yorgun bakışları ve hafifçe yukarı kıvrılmış dudaklarıyla karşılaştım. “Ben seve seve şoförlüğünü yaparım.”

Sarp'ı yanımda görmek hem şaşırılmama hem mutlu olmama neden olmuştu. Üstünde siyah bir şort ve aynı renkte bol bir tişört vardı. Saçları kask yüzünden dağılsa da her zamanki gibi benim için kusursuzdu.

Hiç acele etmeden yanıma oturduğunda, "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Hatırlarsan, telefonundaki taksi uygulamasına senin kredi kartını kabul etmediği için benimkini kaydetmiş-tik," dedi. Gözlerimi hafifçe araladım. Taksi ücreti pek de az bir meblağ tutmamıştı. Ne düşündüğümü bilir gibi, "Aynen öyle," diye sözlerini sürdürdü. Yine de ne ses tonunda ne de bakışında kızgınlık vardı. "Gecenin bir yarısı hesabımdan para çekildiğini öğrendiğimde yaşadığım telaş düşünabiliyorsundur, değil mi?"

Mahcup bir ifadeyle, "Affedersin," dedim. "Karşılığında sana bir yemek ısmarlarım."

Sol elini kulağına dayayıp, denize bakarak bedenini bana doğru eğerken, "Pardon," dedi. "Seni duyamadım. Dört yemek diyecektin herhâlde."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Abarttığının ikimiz de bilincindeydik ama bozuntuya vermeden, "Peki," dedim. "Dört yemek."

Yemek sözünü aldıktan sonra, "Sonra da uygulamadan nerede olduğuna baktım," dedi ve ben daha tepki bile vermeye fırsat bulamadan, "Bana kızma," diye ekledi. "Özeli-ni ihlal etmek değildi amacım. Bu saatte taksi kullandığını anlayınca senin için endişelendim. Bu arada söylemeden edemeyeceğim, elbette kendi başına her şeyi yapabilirsin ama devir o kadar kötüleşti ki korkmadan edemiyorum. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, seni sıkmak da istemiyorum ama izin ver, bu kadar geç saatlerde dışarı çıkacaksan gideceğin yere ben bırakayım seni."

“Sevgilim,” dedim. “Güvenliğim konusunda annem mi daha çok endişe ediyor yoksa sen mi, karar veremiyorum bazen.”

“Bu konuda annene rakip olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

Gülümsedim. “Aslında dışarı çıkmak benim de aklımda yoktu,” diye açıkladım. “Annem arkadaşına gitmişti, evde yalnızdım ve birden tüm duvarlar üstüme geliyormuş gibi hissettim. Nefes alamıyordum sanki. Ben de kendimi aklıma gelen ilk yere attım.”

Sarp anlayışla başını salladı. Bir yandan da elini korumacı bir şekilde omzuma atmıştı. “Nasıl bir acıyla savaştığını sadece tahmin edebilirim ama her ne olursa olsun, yanında olduğumu unutma sakın. O yüzden lütfen, yüreğinden geçen hisleri paylaşmaktan çekinme.”

Elini tuttum. Gözyaşları yeniden gözlerimi yakmaya başlamıştı. “Onu şimdiden çok özledim,” dedim. “Daha şimdiden böyleyse ilerleyen zamanlarda ne yapacağım?”

“İlerleyen zamanlarda bu kadar şiddetli bir acı hissetmeyeceksin,” diye güvence verdi. “Elbette bu sızının geçip geçmeyeceği konusunda bir şey diyemem ama bir yerden sonra hayatına devam edeceksin.”

Sevgilimin ela gözlerine bakarken dudaklarımda cılız bir gülümsemenin peyda olduğunu hissettim. “Ne garip,” dedim. “Bir süre öncesine kadar asla âşık olmayacağımdan adım kadar emindim. Oysa şimdi görüyorum ki yüreğimdiki en verimsiz topraklara bile çiçek açtırırsın.”

Sarf ettiğim sözler Sarp’ı oldukça memnun etmiş olacak ki ışıldayan bir gülümsemeyle beni kendine çekip şakağıma bir öpücük kondurdu. “Yüreğini rengarenk bir bahçeye çevirmek için elimden geleni yapacağım,” dedi.

Söz veriyorum.

Gözlerindeki ışıltı samimiyetini ispatlar, kalbimin anahtarını sonsuza dek ona teslim etmem için güvenmemi sağlar nitelikteydi. Ona inanmamak elde değildi. Gülümserken, “Sarp,” dedim. “Sen yıllardır aradığımdan bihaber olduğum eksik parçamsın.”

Sarp’ın yanakları hayat dolu bir sevinçle kızarıırken sıkıca tuttuğu elimi dudaklarına götürdü. Hemen ardından, “Gün doğumunu izlemek ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Şu an yaptığımız bu değil mi zaten?”

Sanki çok acemice bir laf etmişim gibi başını ayıplayarak iki yana salladı. “Neyse,” dedi sonunda. “Sen de bir gün güzel vakit geçirmenin ne olduğunu anlayacaksın.”

Ben daha ne olduğumu anlamadan beni kucakladığı gibi denize ilerlemeye başlayınca cılız bir çığlık kopardım. “Sarp,” diye haykırdım. “Sakin!”

Ancak o hiç oralı olmuyordu. Ben öylece omzunda sallanırken koşarak denize girdi ve buz gibi olan suya atladı. Soğuk su vücuduma temas eder etmez her yerime iğneler batıyormuş gibi hissettim. Kendimi tutamayıp Sarp’a nezaket dışı, az önceki sevgi sözleriyle pek de alakası olmayan hakaretler savurdum. O ise hâlimden memnun gibiydi. Sanki soğuk, bir tek bana etki ediyordu.

Göğsüme kadar suya girmiştik ki Sarp, “Seni omuzlarıma alacağım,” dedikten hemen sonra suya daldı. Sadece birkaç saniye sonra bacaklarım, Sarp’ın iki yanından sarkıyordu; suyun oldukça üzerindeydim ve titriyordum.

Sarp’a kızmak için ona bakmaya çalışırken sevgilim, “Hayır,” dedi. “Güneşe bak!”

Söylediğini dinledim ve bir an için nefesimin kesildiğini zannettim. Suda çok ilerlememiştik ama bu kadar yakınlaşmak ve az da olsa yükselmek âdeta güneşin dibindeymişim

gibi hissetmeme neden olmuştu. Kalbim boğazımda çarpıyordu, vücudum titrese de artık soğuk umurumda değildi. Güneş doğarken şu an gözlerimin önünde akıp giden kusursuz manzaraya ve bana hissettirdiklerine odaklandım. Bana sağladığı özgürlük hissine, yaşama arzusuna sığındım. Karanlık bir kafese kapatılmış da yüzyıllar sonra gökyüzüne uçmasına izin verilmiş bir güvercin gibiydim.

Babam öldüğünden beri ilk kez kalbimi sıkıştıran zincirlerden birinin beni azat ettiğini hissettim. Sarp haklıydı, elbet izleri kalacaktı ama yüreğimi sıkıştıran zincirler bir gün mutlaka kopup gidecekti. Bir gün iyileşecektim, şimdi değilse bile bir gün mutlaka...

Kollarımı yukarı kaldırdım ve dudaklarımdan bir çiğlik kopmasına izin verdim. Gülümsemek benim de beklediğim bir şey değildi ancak şu an yaptığım şey tam olarak buydu.

Eğer yaşamak tek bir andan ibaret olsaydı, şu an o anı yaşıyor olduğumdan adım kadar emindim.

Bir aralık akşamı, Sarp kollarımın arasındayken uyandım.

Zihnimi yoran, diyardan diyara dolaştıran bir rüya görmüştüm. Rüyamın ne olduğunu anımsamakta güçlük çekiyordum ancak oldukça heyecanlandığımı, tüm duyguları aynı anda yaşadığımı hatırlıyordum. Ve uyanır uyanmaz dudaklarımdan üç kelime dökülüvermişti: “*Benim Küçük Sırrım.*”

Kollarımın arasında bebek gibi huzurla uyuyan Sarp, “Hi?” diye mırıldandı. O kadar masumdu ki saçlarını okşamaktan kendimi alamadım. Artık uyku mahmurluğunu üstümden atmış, gerçeğe hayali ayırt edebilecek kadar aklımı toparlamıştım.

“Hiç,” dedim. “Uyu sen.”

Sarp normalde uyanır ve ne olduğuyla ilgili sorular sorardı ancak muhtemelen rüya âlemindeydi. İtiraz etmeden uykusunu sürdürmeye devam etti.

Yataktan kalkıp Sarp’ın çalışma masasına ilerledim, ilk şiirimi yazdığım sandalyeye oturdum. Tıpkı o günkü gibi güçlü bir heyecan hissediyordum, hata yapma korkusuyla ellerim titriyordu ancak bir yandan hissettiğim heyecan ve mutluluk yüzünden başım dönüyordu.

Benim Küçük Sırrım.

Evet, kitabımın adı bu olacaktı. Kendi kafamda büyüttüğüm, aslında hiç de suçumun olmadığı küçük sırlarla dolu bir hayatı anlatan kitaba daha güzel nasıl bir isim verilebilirdi ki zaten?

Sarp’ın bilgisayarını açıp şifresini girdikten sonra terleyen avuç içlerimi birbirine bastırdım. Aylardır bugünü bekliyordum, hazırdım ancak nasıl bir giriş yapacağımı bilmiyordum. Elbette bu kitap üstüne çok fazla düşünmem gerekecekti. Çok fazla not tutmam, defterler eskitemem... Ancak bir yerden başlamak gerekiyordu ve o an, bu andı.

Parmaklarım klavyeye dokunurken anlatmaya nereden başlayacağımı düşündüm. Çok fazla geriden anlatmaya başlayıp okuyucumu sıkmak istemezdim. *Okuyucum...* Bu kelime zihnimin içinde yankılanırken sııttım.

En sonunda anlatmaya üniversitenin ilk gününden başlamanın uygun olacağına karar verdim. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi kalbim boğazımda çarparken kendimi klavyedeki tuşlara basarken buldum ve kitabımın ilk cümlesini yazdım:

O geceye kadar kendimi soğukkanlı biri olarak tanımlardım ama çevremdeki herkes şaşkınlıkla bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, ellerim titriyordu.

telegram: @kaktusun

SON